

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
summer
you found me

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİ BULDUĞUN YAZ

Telif Hakkı © 2024 Elizabeth O'Roark Editörler:

Sali Benbow-Powers, Lauren McKellar Kopya

Düzenleme: Christine Estevez

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

İÇİNDEKİLER

1. [Kate](#)
 2. [Beck](#)
 3. [Kate](#)
 4. [Kate](#)
 5. [Beck](#)
 6. [Kate](#)
 7. [Kate](#)
 8. [Kate](#)
 9. [Kate](#)
 10. [Kate](#)
 11. [Beck](#)
 12. [Kate](#)
 13. [Beck](#)
 14. [Kate](#)
 15. [Kate](#)
 16. [Kate](#)
 17. [Beck](#)
 18. [Kate](#)
 19. [Kate](#)
 20. [Beck](#)
 21. [Kate](#)
 22. [Beck](#)
 23. [Kate](#)
 24. [Beck](#)
 25. [Kate](#)
 26. [Beck](#)
 27. [Kate](#)
 28. [Beck](#)
 29. [Kate](#)
 30. [Kate](#)
 31. [Kate](#)
 32. [Kate](#)
 33. [Kate](#)
 34. [Beck](#)
 35. [Kate](#)
 36. [Kate](#)
 37. [Beck](#)
 38. [Kate](#)
 39. [Beck](#)
 40. [Kate](#)
 41. [Kate](#)
 42. [Kate](#)
 43. [Kate](#)
 44. [Beck](#)
 45. [Kate](#)
 46. [Kate](#)
 47. [Kate](#)
- [Sonsöz](#)

[Seni Yok Ettiğim Yaz Teşekkür](#)
[Ayrıca Elizabeth O'Roark](#)
[Yazar Hakkında](#)

*Lyden Elizabeth için, benim güzel küçük kızım.
Benim olduğun için çok şanslıyım.*

KATE

Kocamın benim yokluğumda satın aldığı ev, ultra-modern şehir evimizden olabildiğince uzak, orta yüzyıldan kalma bir çöplük. mümkün olabilir. Görür görmez nefret ediyorum.

Bir göle bakıyor - nefret ettiğim başka bir şey. Yine de acı su ve çamurun ayak altında ezilmesi bir hayatta kalma şovunda keyif alınacak değil, acı çekilecek bir şey ama Caleb'in yeni adresini bana tebliğ ettirdiği boşanma evraklarından almam gerektiğini düşünürsek, itiraz edecek durumda değilim.

Arka bahçesindeki kıymıklı iskelenin üzerinden sonuna kadar ilerliyorum. Burada oturmayı hiç istemiyorum ama biraz güneşe ihtiyacım var ve sanırım uzun süre beklemem gerekmeyecek. Caleb bugün şirketinin birleşmesini duyurmak için Maui'ye gidiyor ve *bunu* basından öğrenmem gerekse bile kocamı tanırım, tropik bir adaya takım elbise ve kravatla gitmesi mümkün değil. Önce eve gelip üstünü değiştirecektir.

Güvertede uzanıyorum, uzun kızıl saçlarımı geriye doğru çekerken gölden gelen çamur ve lağım kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Birkaç mil ötede Pasifik varken neden burayı seçmiş olabilir ki? Bunu çözeceğiz - tabii beni geri götürürse.

Eğer, eğer, eğer. Tanrım, bunların hepsini geride bırakmak için sabırsızlanıyorum.

"Seni affedecektir," diyorum yüksek sesle, buna tamamen inandığım için değil, sadece durum böyle değilse ne yapacağımı bilmediğim için.

Evet, bir yıl önce çek hesabını boşaltıp şehri terk ettiğimden beri benden haber almadı ama şimdi daha iyiyim ve rehabilitasyonda geçirdiğim o uzun geceler boyunca elimde tuttuğum, zar zor tutunduğum şey onun fotoğrafıydı. En kötü zamanlarımda beni ayık tutan şey ona geri dönme umuduydu. Evliliğimizi düzeltmeyi bu kadar çok istiyorsam o da istemeli değil mi? Başta temkinli davranacaktır ama ne kadar uzun süredir temiz olduğumu duyduğunda, ne kadar kararlı olduğumu gördüğünde, kemerine uzandığımda ve hayır diyemediğinde... yola gelecektir. Geleceğini biliyorum.

Yüzüme vuran güneşin tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum - rehabilitasyon merkezinde dışarıda oturabileceğiniz tek yer her zaman sigara tiryakileri tarafından işgal edilirdi - ama daha rahatlamaya başlamamıştım ki bir paravan kapının çarpması beni sarsıyor. Kollarımın üzerinde doğruldum ve yan komşunun arka güverteye adım attığını ve bana doğru baktığını görünce iç çektim.

Ugh. İğrenç gölün ötesinde, göldeki yaşamın ilgilenmediğim bir başka kısmı: komşular. Potlucks ve "oyun gecesi" düzenlemek isteyen komşular, evinize her yanaştığınızda sizi durdurup hava durumu hakkında konuşan ya da ne kadar çalıştığınız hakkında yorum yapan komşular.

Uyum sağlayacağım. Göle. Lanet komşulara. Ben Kate'in yeni ve parlak bir versiyonuyum. Caleb'ı mutlu edecek biri. Son versiyonu çoğunlukla berbattı. Aslında pek çok şeyde berbattı.

Kapıyı çarpan kız bana doğru geliyor. *Süper.* Benden daha genç, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında ve uzaktan bile çarpıcı; parlak bir teni, kıvrımları ve iri gözleri var. Görünüşüne güvenerek istediği her şeyi elde edebilecek türden bir kadın. Bunun için onu suçlamamalıyım, çünkü ben de tam olarak böyle bir kadıyım, ama şu anda cömert olma havasında değilim.

Rıhtımda yürüyor, şımarık at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor ve önümde duruyor. "Merhaba. Ben Lucie. Yan dairede oturuyorum."

Gülümsemeye zorluyorum, çünkü ben yeni Kate'im, yabancılara siktirip gitmelerini söylemeyen Kate, özellikle de öngörülebilir gelecekte yan yana yaşayabileceğim kişilere. "Ben Kate. Caleb'in karısıyım."

Dudağını ısıyor ve tek kelime etmeden tökezleyerek uzaklaşmadan önce yüzü bir çocuğunki gibi düşüyor. Aşık olmuş aptal küçük bir kız ve ben onu suçlayamam bile: Caleb çok lezzetli, akıllı ve takım elbisenin hakkını veriyor. Herkesi elde edebilirdi ama beni seçti ve yine seçecek.

Yapmak zorunda.

Hesaplaşma anının gelmesine daha otuz dakika var. Geniş omuzlu ve her zamanki gibi sevimli kocamın evinin önünden yokuş aşağı yürüdüğünü görünce nefesim kesiliyor. Hatırladığım o ukala sırtış yok ama bunu görmezden geliyorum, tıpkı gönderdiği boşanma kağıtlarını görmezden geldiğim gibi.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ayağa kalkarken. O daha cevap veremeden kollarımı boynuna doluyor ve sıkıyorum. *Ah, onun büyüklüğü. Kokusu.* İşte özlediğim, rehabilitasyonda geçirdiğim onca gece boyunca istediğim şey buydu. Onu içime çekiyorum, ikimizi de daha mutlu zamanlara geri götürmeye çalışıyorum, ama kolları bir zamanlar olduğu gibi bana sarılmıyor. Sanki emekli olan bir sekretermişim gibi sarılıyor bana-hiç sevmediği bir sekreter- sonra da uzaklaşıyor.

"Geleceğini bana söylemeliydin," diyor.

Kendime engel olamayarak ona bakıyorum, onu içime çekiyorum. Gözleri hayatımda sadece bir kez gördüğüm bir renkte, gözbebeğinin yakınında ela, çevresinde yeşil. Geceleri uyumaya gittiğimde gördüğüm şey bu. Onun gözlerini.

Hâlâ işleri tersine çevirmeyi umarak gülümsüyorum. "Ters yöne kaçarsın diye endişelendim."

Gülmesi ya da inkâr etmesi gerekiyordu. İkisini de yapmıyor.

"Sanırım belgeleri aldın?" Bakışları benimkine dönmeden önce sol taraftaki eve bir göz atıyor.

Boğazım daralırken başımı sallıyorum. Bunu birçok kez hayal ettim. Ne kadar sağlıklı olduğumu gördüğünde temkinli tavrının yerini yavaş ve belirsiz bir gülümsemeye bıraktığını hayal ettim. Eve döndüğüm için heyecanlandığını hayal ettim. Ama yüzünde ne bir gülümseme ne de heyecandan eser var. Onu ikna etmek düşündüğümünden daha zor olabilir.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Tekrar omzunun üzerinden bakar. "Elbette. Tabii ki. Yetişmem gereken bir uçak var ama-"

"Üç aydır temizim Caleb. Her şeyi berbat ettiğimi ve rehabilitasyondan hiç ayrılmamam gerektiğini biliyorum ama geri döndüm. Senin için. Bizim için. Yeniden başlamak istiyorum."

Cevap vermesi çok uzun sürdü, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Kate, sen bir yıldır yoktun. Birkaç hafta öncesine kadar nerede olduğun ya da *hayatta* olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatıma devam etmek zorundaydım. Hayatıma devam *ettim*. Elimden geldiğince yardım edeceğim ama aramızdaki her şey bitti."

Kaskatı kesildim. *Hayır*. Hayatıma *devam ettim* derken neyi kastettiğinden emin değilim ama *hayır*. Devam edemez. Yapmaz.

"Bak, güvenini yeniden kazanmam gerektiğini biliyorum," diye başlıyorum. "Yerinde olsam ben de aynı şekilde hissederdim. Eğer isterseniz, her saat başı idrar testi yaparım. Ben-"

"Dur," diye fısıldıyor, gözlerimle tam olarak buluşamıyor. "Artık biriyle birlikteyim. Lucie. Hayatıma devam etmek istemiyordum ama aynı rıhtımı paylaşıyoruz ve bu sadece-"

Çenem düştü. "*O mu? Onunla* birlikte misin?"

Temiz olduğumu kanıtlamam gerekebileceğini, bana bir şans daha vermesi için onu baştan çıkarmam gerekebileceğini düşünmüştüm ama onun benim yerime geçeceğini hiç düşünmemiştim... özellikle de dudak ısırın küçük bir budalayla.

"Onu gördün mü?" diye mırıldanıyor, saçlarını çekiştiriyor, sonunda biraz duygu gösteriyor.

Onu üzen şey *bu*. Ne haberlerden takip ettiğim şirketinde yaşananlar, ne de karısının bir yıl boyunca tek kelime etmeden çekip gitmesi. Ama iri gözlü ve *güvensiz* olduğu her halinden belli olan o küçük güzel genç kız onu uyandırdı. *Ne oluyor lan?*

"Yirmi dakika kadar önce buraya geldi ve gitti," diye cevap veriyorum. "Ciddi olamazsın. O kızla ne gibi bir ortak noktanız olabilir ki?"

"Her şeyimiz ortak. Önemli olan her şey. Ona ne söyledin?"

Omuzlarım kalkıyor, masumiyetin resmiyim. Sadece bir aptal *benim* masum *olduğuma* inanır ama Caleb belli ki etraflıca düşünemeyecek kadar perişan. "Hiçbir şey. Sadece ona kim olduğumu söyledim ve o da gitti." Sertçe yutkunuyorum ve sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "Ciddi bir şey mi?"

Yüzünü buruşturması bana bunun acıtacağını söylüyor. "Evet. Bu iş biter bitmez onunla evleneceğim."

Midem bulanıyor ve ciğerlerim yanıyor ama sanki ağır bir yara almışım ve hareket etmemek en güvenliymiş gibi çok ama çok hareketsiz kalıyorum - artık talihsiz olaylara kötü tepki veren versiyonum olamam.

Caleb beni geri istemiyor. Caleb aşık olduğunu düşünüyor. Lucie'ye. Gül yanaklı, cep boy, tatlı ve hafif. Gamzeleri bile var, Tanrı aşkına. O Kate'in karşıtı. Ve ben orada öylece yatıp ona gülüyordum, siyah giysili ve tembel. Her zamanki gibi istenmediğim yerde duruyordum.

Tekrar geriye, görünüşe göre *onun* lanet olası evine bakıyor. Saçlarını çekiştirirken geniş omuzları mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbise ceketini zorluyor. Aylardır onu görmek için yanıp tutuşuyorum ama şu anda ona bakmak acı veriyor. Çok endişeli, çok çaresiz ve benim için hiç böyle endişelendiğini hatırlamıyorum.

"Çok üzgünüm ama gitmem gerek. Döndüğüne göre boşanma evraklarını farklı bir şekilde dosyalamamız gerekecek sanırım ama seni ararım."

"Elbette," diye fısıldıyorum, şoktan dilsizleşmiş bir halde. Elim boynuma gidiyor, artık orada olmayan bir madalyonun soğuk metalini arıyor. Onu aramayı bırakmam için daha kaç lanet yıl geçmesi gerekecek? "Ben buralarda olacağım."

Dönüyor ve tepeden yukarı, cep telefonu ile konuşarak evinin yoluna doğru yürüyor. İşte bu kadar çabuk unutuldum. Ona geri dönmek, değiştiğimi kanıtlamak için aylar ve aylar süren rehabilitasyon... ve sanki eve hiç gelmemişim gibi.

İyileşme süreci çoğu zaman çok uzun zamandır tutunduğunuz bir çıkıntı gibi hissettirir ve bu en kötü andır - parmaklarınızın kaymaya başladığı ve sizi öldürse bile sadece inişin rahatlamasını istediğiniz türden. Rehabilitasyonu atlatmamı sağlayan tek kişi Caleb'di, ikimiz hakkında kurduğum o fanteziydi. O olmadan ben kimim? Tutunacak bir şey yok, umut edecek bir şey yok.

Dakikalar içinde satıcının evinde olabilir, yüzümü bir kokain dağına gömebilirdim. İstedğim sürece hiçbir şey hissetmeyebilirim. Ama Caleb'i hâlâ kullanmak istediğimden daha çok istiyorum ve bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. *Olmalı*. Çünkü hayatta kalabileceğim tek sonuç bu.

Çıkmaz sokaktan çıkarken bir lastik gıcırtısı duyulur. Bu kız ne kadar güvensiz olmalı ki böyle çıldırıyor? Onun yerinde olsaydım, Caleb'i arar, telefonu hoparlöre alır ve cevap isterdim, ama bunun yerine, üzgün gözleri ve umutsuzluğuyla benden uzaklaştı.

Ve işte böyle, cevabımı aldım. Hasta ve tatlı bir şey göğsümü dolduruyor.

Hayır, bugün planlandığı gibi gitmedi... ama benimle küçük bir konuşma onu kızdıracaksa Caleb'in düşündüğü kadar sağlam olamazlar. Denemeden, sadece *var* olarak ilişkilerinde bir çatlak yarattım bile.

Kalırsam daha ne kadar zarar verebilirim? *Çok*

fazla.

Onu geri almak için savaşmama bile gerek kalmayacak. Tatlı küçük Lucie benim işimi yapacak.

BECK

CALEB

Kate döndü.

Ibu kelimelere çok uzun süre bakmayın. Pek çok anlama gelebilirler, ancak ilgili insanların çoğu için bunların hiçbirisi Her şey yolunda.

Hala boşanmaya devam ediyor musun?

CALEB

Evet, ama bunu sonra düşüneceğim. Lucie dışarıda Kate'le karşılaştı ve yanlış anladı, o yüzden önce bununla ilgilenmeliyim.

Yüzümü buruşturuyorum. Sanırım Kate'in bu *yanlış anlaşılma*yla çok ilgisi vardı.

Liam daha sonra içeri girdiğinde barın arkasındayım, göz göze geliyoruz ve karşıma otururken başını sallıyor. "Tam bir felaket."

Kate'in adına buna biraz içerliyorum ama anlıyorum. Eğer Elliott Springs'teki hayat çay saatindeki şık bir otel gibiyse, Kate de içeri girip masayı deviren ve avizelere ateş etmeye başlayan bir silahşördür. Şahsen ben kaos ajanlarını severim - kötü adam olmak cesaret ister - ama tanıdığımız insanların çoğu bunu pek takdir etmiyor.

Ona bir bira dolduruyorum ve ona doğru uzatıyorum. "Acaba bu boşanmayı mahvedecek mi?"

Kupayı yaklaştırır ve bir yudum alır. "Muhtemelen. Kate'in son saniyede gelip sorun çıkaracağına güveniyorum."

Çenem gıcırıyor. "O lanet olası bir kaplıcada değildi. Rehabilitasyondaydı."

"Zamanının *bir* kısmında rehabilitasyondaydı," diye karşı çıkıyor. "Ve Tanrı bilir geri kalanında ne yapıyordu. Adamın parasını çaldıktan sonra tamamen ortadan kaybolduktan sonra onu gerçekten savunacak mısın? Demek istediğim, bu noktada kaç tane rehabilitasyon gezisi için para ödedi?"

Envanter kontrol listesini çıkarıp taramaya başladım ve sinirlerime hakim olmaya çalıştım. "En kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim kadar zor bir üç yıl geçirdi. Onu biraz rahat bırak."

İç çekiyor. "Her neyse. Onun tarafını tutacağını bilmeliydim." Başımı

kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerimi yakalıyor ve bana yüksek sesle söylemeyeceği bir şey söylüyor. "Sakin ol. Onunla aranızda hepimizde olmayan bir bağ vardı. Her zaman onun yerine onun tarafından bakacaktın."

Tartışabilirdim ama zahmet etmedim. Beni daha kötü şeylerle de

suçlayabilirdi. "Sence burada kalır mı?" diye soruyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bilmiyorum."

Ama eğer yaparsa, Liam'ın daha önce söylediği şey kesinlikle doğru: bu tam bir felaket olacak.

KATE

Beck'in kulübesi ormanın derinliklerinde ve şimdiye kadar izlediğiniz tüm korku filmlerinden fırlamış gibi. Bu kulübeye bir göz attığınızda

Herhangi bir *film* sırasında - *Er Ryan'ı Kurtarmak*, *High School Musical* - ve birinin ölmek üzere olduğunu bilirsiniz. Dün gece kaldığım köhne motel gittikçe daha iyi görünüyor.

Henüz evde değil, ki bu pek de sürpriz değil. Beck nadiren kendi yatağında uyur. Ön merdivenlerinde bekliyorum, bacaklarım önümde uzanmış, sabah ışığında solgun, ve çok geçmeden uzaktan bir motosiklet kükrüyor.

Evine giden çakıllı yolda tekerlekler gümbürdeyerek ilerlerken kalbim tuhaf bir ritim tutturmaya başlıyor - sanırım sinirlerim. Caleb'in arkadaşlarının çoğunu kabul edebilir ya da terk edebilirim ama Beck farklı. Geçtiğimiz yıl onu çok düşündüm, görüntüsü sık sık uyuyan bir bilgisayarın ekran koruyucusu gibi gözlerimin arkasında duruyordu - gülümsemediği her an öfkeyle bakıyormuş gibi görünmesine neden olan kara kaşları, omuzlarına dökülen dalgalı saçları. Ve gözleri, o garip açık kahverengi, sanki bir ateşle aydınlatılmış gibi parlıyor.

Motosiklet önümde sessiz bir şekilde mırıldanarak durdu. Oturur vaziyetteyken bile cüssesi çok büyük. Kolları, göğsü -ilk elden gördüğüm tüm kısımları- normal bir insaninkinin iki katı. Her zamanki gibi görmediğim kısımlarını merak ediyorum.

Kaskını çıkarıyor ve ayağa kalkarken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Nabzım tepki olarak hızlanıyor. Onda karanlık ve hafif yırtıcı bir şey var, evcilleştirilmiş bir kaplan gibi - belki de oyun oynuyor, ama içindeki o şey her zaman şiddetten bir adım uzakta. Beni olması gerekenden daha fazla cezbediyor.

Artık sakalı da var. Bu da çekici.

Miğferi kolunun altına sıkıştırıyor. "Geri döneceğini duydum."

Tanrım, küçük kasabalardan nefret ediyorum. Hepsinin dedikodu yapacağını bilmeliydim. "Regl olmak üzereyim. Ondan da mı bahsediyorlardı?"

Beck'in gülümsemeleri nadirdir ve o zaman bile zar zor fark edilir, ancak ön merdivenleri tırmanmak için beni geçerken ağız hafifçe yukarı doğru hareket ediyor. Bu *neredeyse* gülümseme bir zafer gibi hissettiriyor.

Kapının kilidini açıyor ve içeri davet edilmeyi beklemeden onu takip ediyorum. Gittiğim bir yıl içinde hiçbir şey değişmemiş. Banyo ve sağ taraftaki iki yatak odası dışında, arka tarafta küçük bir mutfak ve taşınma sürecinde olduğunu düşüneceğiniz kadar boş küçük bir oturma alanı var. İki eski sandalyesi olan bir masa ve televizyona bakan boktan, eski bir kanepe var; tek bir vazo, fotoğraf ya da lamba yok.

"Buraya yaptıklarına bayıldım," diyorum sırtarak.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi davranıyor, çenesini kanepeye doğru eğiyor ve en yakındaki sandalyeye oturup bana bakıyor. "Neden buradasın?"

Ses tonu karşısında biraz sönükleştim. *Herkes* tarafından hoş karşılanmayacağımı biliyordum ama onunla farklı olacağını düşünmüştüm. Eskiden öyleydi.

"Önce dostça sohbet etmeyecek miyiz?" Kanepeye kıvrılıp soruyorum. "Nerede olduğumu soruyorsun ve ben de sana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyorum?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen mi? *İyi mi*? Pek olası değil. Bana neden Elliott Springs'de olduğunu söyle."

"Kocam burada," diye çıkıştım. "Henüz boşanmadık. Geri alınamayacak hiçbir şey yapılmadı." O nazik davranmayacaksa ben neden davranayım? Zaten onunla hiç iyi geçinmek zorunda kalmadım.

"Biliyordum amına koyayım," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirirken. "Kate, bırak artık. TSG'de onunla birlikte çalışıyor ve iyi bir kız. Mutlular."

Gözlerimi deviriyorum. "Anahtar kelime *kız*. Büyülü ilk öpücüğünü bekleyen bir Disney prensesi gibi görünüyor." Bakışlarında bir eğlence parıltısı var. "Ve bu seni... ne yapıyor? Kötü kraliçe mi?"

Hakaret etmek istemişti ama ben benzetmeye sıcak bakıyorum. Caleb kabul etse de etmese de kötü bir kraliçe *istiyor*. Birlikteyken benim acımasızlığımı takdir eder ve pis ağzımı severdi, Lucie ise sepetteki yavru kedilerin fotoğrafına dayanamayacak ya da hayatı buna bağlı olsa bile *sık* kelimesini ağzına alamayacak türden bir kız. Caleb her an sıkılabilir.

"Onun evlendiği kişi benim," diye başladım. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama değiştiğimi görürse, o-" "Fark etmez." Sesi bıçak gibi keskin. "Onu seviyor ve o da onu mutlu ediyor."

Üzgün bir iç çekişle başımı kanepenin arkasına bıraktım. "Onu sevdiğini *düşünüyor*. Arada bir fark var. Ve ben de onu bir kez mutlu etmişim." Gerçi Caleb'ı mutlu etmeyeli uzun zaman oldu ve bu çok uzun sürmedi. Beck bunu belirtmeyecek kadar nazik.

"Dün onu bulmaya gitmek için tüm birleşmeyi ekti, biliyorsun," diyor Beck, sesi nazik. "Bunun bir kaçamak olduğunu düşünmek istiyorsun ama yemin ederim öyle değil."

Onun için birleşmeyi iptal etti. Eğer izin veririm bu beni gerçekten rahatsız edebilirdi. "Her neyse."

Beck derin bir iç çekiyor. "Harika, Caleb'in hayatına devam ettiğini ve senin de umurunda olmadığını anladık, o zaman neden benim *evimdesin*?"

Kalbim sinirli, tökezleyen düzenini yeniden başlatıyor. Tartışırken rahatım. Talep etmekte rahatım. Ama istemek? *Yalvarmak*? Bu benim uzmanlık alanım değil. "Seninle kalabileceğimi umuyordum."

"Muhtemelen en iyi fikir bu değil," diyor, diliyle yanağını dürtüyor.

Midem bulanıyor. Beck'in Caleb'in tepkisi konusunda endişeleneceğini biliyordum ama o ahlaki belirsizliklerle her zaman iyi başa çıkmıştır. Gerçekten de beni geri çevirmeyecek tek kişinin o olacağını düşünmüştüm.

"Peki." Hiç de hissetmediğim bir kayıtsızlıkla omuz silkerek ayağa kalkıyorum. "Birlikte kalabileceğim başka insanlar da var."

Bu büyük ölçüde doğru değil. Şu anda beni kabul edecek tek bir kişi var ve o da birlikte kalmam gereken son kişi. Beck de bunu benim kadar iyi biliyor.

"Dur," diyor. "Kalabilirsin. Sadece kendi ayaklarının üzerinde durana kadar. Ama bazı şartlar var." Gülümseme isteğimle savaşıyorum. Kendini yetkili sanması çok şirin.

"Birinci şart: uyuşturucu yok." Ben daha ağzımı açmaya başlamışken itirazımı susturmak için elini salladı. "Evet, temiz olduğunu söylediğini biliyorum ama bunu senden daha önce yaklaşık yirmi kez duydum."

Yumruklarım sıkılıyor. Geçmişte ne kadar hata yaptığımı dair binlerce hatırlatma. "Bu noktaya gelebilmek için ne kadar çok çalıştığım hakkında hiçbir fikrin yok, bu yüzden sakın beni geliştiremeyecekmişim gibi davranma."

Yüz ifadesi düz ve *sıkılmış*. "Gelişme yeteneğine sahip olduğunu biliyorum, ama bu başarısızlığa karşı yeteneksiz olduğun anlamına gelmez. Hiçbirimiz değiliz. Yani uyuşturucu yok."

Hiçbirimiz başarısızlık konusunda yeteneksiz değiliz ama sen, Kate, buna özellikle yatkınsın. Duyduğum bu ve onun haklı olduğu gerçeği kızgınlığımı azaltmıyor. "Peki," diye cevap veriyorum, saçlarımı yüzüme savurarak İyi Kate olmaya çalışıyorum. Sadece birkaç saattir buradayım ve İyi Kate olmak zaten çok sıkıcı.

"İkincisi: Caleb ve Lucie'ye bulaşmayacaksın."

Öfke bir saniye içinde Good Kate'in üzerine çöker. "Neden onun tarafını tutuyorsun?" Talep ediyorum. "Beni yıllardır tanıyorsun."

Onu ne kadardır tanıyorsun, bir *aydır mı*? Bir *haftadır mı*?"

"Onun tarafını tutmuyorum. Caleb'in tarafını tutuyorum." Sandalyeden yavaşça kalkıyor. "Anlaştık mı, anlaşılmadık mı?" Dilimi tıkırdatıyorum. "Her neyse."

Bunu bir anlaşma olarak kabul ediyor gibi görünse de aslında öyle değildi-Lucie sırf kalacak bir yere ihtiyacım var diye kocamı *elinde tutamaz*.

Boş yatak odasını işaret ediyor ve ben de koridoru geçip içeri bakıyorum. Beck'in evindeki yatak odalarından hiçbirini görmemişim - tozlu zeminde çıplak bir şilte ve tavandan ürkütücü bir şekilde sarkan bir ampul dışında hiçbir şey olmamasına rağmen garip bir şekilde heyecan verici. "Burası bir esiri tutacağın odaya benziyor," diyorum ona.

Dudakları seğiriyor. "Gelecek için bunu aklımda tutmam gerekecek."

Kendimi durduramadan Beck'in o şiltede birini tuttuğunu hayal ediyorum ve kanımda elektrik dalgalanıyor. Beck'in üzerimdeki bu etkisi ilk kez olmuyor ve kendime -daha önce de yaptığım gibi- muhtemelen herkes üzerindeki etkisinin bu olduğunu hatırlatıyorum. Bahse girerim masum küçük Lucie bile Beck'in arada bir kendisini tuttuğunu hayal ediyordur.

"Duşa girmem lazım," diyor sandalyeden kalkarken. "Zaten geç kalıyorum."

Küçük bir hayal kırıklığı yankısı midemde çınlıyor. Beck'le çoğunlukla tartışıyor olsak bile, onun burada olmasını istiyordum. "Şimdiden işe mi dönüyorsun? Eve daha yeni geldin."

Yüzünde kirli bir gülümseme beliriyor. "Bu sabah yaptığım şeye iş demezdim. Bu gece buraya gelmeye çalışacağım ama bar ikiye kadar kapanmıyor."

Onun gibi bir şey. Zaten göğsümde garip bir boşluk var. Kıskançlık mı? Yalnızlık mı? Emin değilim. Ölümünden dönmek için savaştım ama hâlâ bir hayatım yok. "Bu konuda endişelenme. Korku filmlerinden fırlamış ürkütücü, izole evlerde yalnız kalmayı seviyorum."

Başını öne eğiyor. "Sen kötü kraliçesin, unuttun mu? Burası senin için yapıldı."

"Kötü kraliçe olmakta yanlış bir şey yok. Çoğu erkek iyiliğin yanında biraz kötülüğü de sever."

Kendi kendime gülümsüyorum. Caleb *kesinlikle* iyiliğinin yanında biraz kötülüğü de takdir ediyor.

Ona hatırlatmak zorundayım.

BECK gittikten sonra markete gidiyorum, buzdolabında "fazla" bir şey olmadığına dair uyarısının ne kadar büyük bir hafife alma olduğunu keşfetmiştim. Sanki ketçap ve soya sosu paketleri hafif ama besleyici bir yemeğe dönüştürülebilirmiş gibi.

Arabadan iniyorum, caddenin karşısındaki binaya yaslanmış solgun, gergin adamı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Eğer kendisi satıcı değilse, nereden bir şeyler bulacağını biliyordur ve ilk vuruşu hayal ederken gözlerim kapanıyor. Her şeyi nasıl silip süpüreceğini, her şeyi nasıl mümkün kılacağını. Sadece bir kez daha her şeyin üzerinde süzülme, özgür bırakılma hissini istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki ellerim alışveriş arabasının sapını kavlıyor, mağazaya girerken parmak eklemlerim gerginlikten bembeyaz oluyor.

Ürün reyonuna gidiyorum ama gördüğüm her şey daha iyi bir mağaza tarafından çoktan atılmış gibi görünüyor. Lucie muhtemelen tüm yiyeceklerin organik olduğu ve el yazısıyla yazılmış sevimli afişlerin bulunduğu süslü bir yerden alışveriş yapıyordur. Muhtemelen iyi bir aşçıdır ve Caleb eve döndüğünde ona güzel bir yemek hazırlayacaktır, benden daha iyi bir eş olacağını kanıtlamak için çırpınıyordur.

Bunu kanıtlamak muhtemelen oldukça kolay olacaktır.

Alabama koşmadan önce sepete birkaç şey atıp hızlıca ödeme yapıyorum çünkü olumsuz düşüncelerim her an bir darbe yapabilir. Daha ne yapacağımı düşünmeden kendimi caddenin karşısındaki uyuşturucuya doğru yürürken bulabilirim. Tanrı biliyor ya, daha önce de oldu.

Bunu yapmamamın sebebi Caleb. Çünkü bu ikinci şansı hak ettim. Bunun için acı çektim ve onu o aptal kıza kaptırmayacağım.

Yine de daha fazla düşünmeden arabaya binip hızlı aramadan Ann'in adını tuşluyorum. "Orada işler nasıl gidiyor?" Ann'in ağır nefes veriş endişe kokuyor. "Bir toplantı bulabildin mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Şu anda toplantıların iyileşme için ne kadar gerekli olduğuna dair bir nutuk çekmeye hiç niyetim yok; bu felsefeye hiçbir zaman tam olarak inanmadım. Toplantıya ihtiyacım yok. Caleb'i geri istiyorum.

"Evet. Kasabadaki kilisede bir tane var."

Bir zamanlar oraya gitmiştim. Ortam acımasızdı, kahve berbattı ve babam yaşında iki farklı adam bana asıldı.

"Nasıldı?" diye soruyor.

Ona yalan söylediğim için kendimi daha kötü hissetmeliyim ama çoğunlukla bu beni sadece yoruyor. "Pek benim grubum sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Anlamadığım şey, neden her AA ve NA toplantısında kahvenin berbat olduğu. Sanki birileri yeterince acı çekmediğimize karar vermiş gibi."

Gülmüyor, bu da demek oluyor ki bu da o konuşmalardan biri olacak. Ben saçmalıklarımınla çağırdığı türden. "Caleb'la

konuştun mu?"

Yutkunuyorum. Yüksek sesle söylemek her ş e y i biraz daha gerçek kılacak, olmamış gibi davranmayı biraz daha zorlaştıracak. "Biriyle çıkıyor. Ciddi olduğunu söylüyor."

Yanıt olarak nefes almıyor. Sanki olayların bu şekilde gelişmesini hep bekliyormuş gibi. Neden beklemesin ki? Neden Caleb'ın benim dönmem için neredeyse bir yıl bekleyeceğini düşündüm ki?

Sanırım onun için bir yıl bekledim. "Nasıl gidiyor?"

diye sordu nazikçe.

"Kötü," diye itiraf ediyorum. Sesim çatlıyor. "Sadece onun için temizlendim. Eğer ona sahip olamayacaksam, neden uğraşıyorum ki?" "Çünkü isteyecek başka şeyler de var tatlım. Ve bunu kendin için istemelisin."

"Sadece onu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Kendim umurumda bile değil."

"Bu," diyor iç çekerek, "her zaman sorun olmuştur. Caleb'e odaklanmanın zamanı değil. Kendine odaklanmalısın. Keşke arkadaşım Lynn'i arasaydın. San Francisco'ya git, onunla kal, kendini toparla."

Başımı sallıyorum. Bir türlü anlamıyor. Buradan ayrılmak Caleb'ı kaybetmek demek ve eğer bu olursa, bunların hiçbir anlamı kalmaz. Hiçbir anlamı yok.

KATE

Tanımadığım bir odada irkilerek uyanıyorum. Soluk sabah ışığı kirli pencerelerden içeri giriyor, sade, açıkta duran ahşaba vuruyor. etrafımdaki duvarlar. Televizyona, yüzümden birkaç adım ötede duran sert arkalıklı tek koltuğa bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken nefesim kesiliyor. Yabancı bir odada, bir önceki gecenin boş bir sayfasıyla uyanmak, birkaç kez yaşadığım bir deneyim ve asla iyi sonuçlanmıyor.

Beck'in evi. Nefesimi tutuyordum.

Sanırım bir ara eve geldi, çünkü televizyon kapalıydı ve üzerimde ben uyurken olmayan bir battaniye vardı. Mutfığa gidip onun eski kahve makinesini çalıştırıyorum - bu şey kahvenin *keşfinden* önce yapılmış gibi görünüyor. Aslında tüm aletleri kahvenin keşfinden öncesine ait gibi görünüyor. Neden böyle yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. para kazanıyor gibi görünüyor ve eğer kazanmıyorsa, mali tablolarını incelememe izin vermeli.

Kendi kendime gülüyorum. Geçmişimi bilen hiç kimse finansal sağlığını bana emanet etmez.

Pastırma ve yumurta kızartmaya başlıyorum, kokunun onu odasından çekmesini umuyorum. Bencilce ama başka biriyle konuşmayalı neredeyse yirmi dört saat oldu. Kendi sesimden başka bir ses duymak için çaresizim.

Tam pastırmayı çevirirken, üzerinde şorttan başka bir şey olmayan, gözleri zar zor açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Tabii ki bakıyorum, çünkü çok güzel ve tamamen kastan oluşuyor ve insan nasıl bakmaz ki? Göğsünde yeni bir dövme var - Matisse'in gördüğü bir dalga portresi gibi, uzunlamasına uzanan kıvrımlar ve sivri kenarlar. Yapmam gerekenden daha çok hoşuma gitti. Neyse ki çok uykulu ve belki de evindeki yiyeceklerin varlığına şaşırdığı için ona son bir yıldır seks yapmamış bir kadın gibi baktığımı fark etmiyor.

Aslında ben de öyleyim.

Ona kahve koyuyorum, o da *teşekkür* eder gibi bir şeyler homurdanıyor. Ya da belki de *neden hala buradasın?*

Teşekkür ettiğini varsayacağım.

"Yemek pişirdiğini bilmiyordum," diyor, sesi kullanılmamaktan çatallaşmış.

Omzumun üzerinden ona bakarak sobaya geri dönüyorum. "Bu kadar heyecanlanma. Birimizin karnı barda doymaz."

Tezgâhın etrafında bana doğru ilerliyor, tavadan çıkardığım pastırmaya bakıyor. "Bunların hepsi senin için olamaz."

Omuz silerken sevinç göğsümü gıcıklıyor. "Kızların yemek yemediğini mi sanıyorsun?"

"Bence senin kadar sıksa kızlar kahvaltıda on beş parça pastırma ve altı yumurta yemez, hayır."

Beck ve ben böyleyiz. Şakacı bir şekilde tartışır, birbirimize hakaret ederiz. Bu onunla arkadaşlığımızı güvenli kılıyor.

"Tamam. I

Sanırım sana yetecek kadar var ama benden annene dönüşmemi bekleme."

Gözleri göğsümden bacaklarıma kadar üzerimde geziniyor ve gömleğimin kıcımın hemen altında bittiği noktaya odaklanıyor. "Seni yakın zamanda annemle karıştırmayacağımdan eminim."

Gözlerimiz kilitleniyor ve karnımda yarım saniyelğine bir nabız atıyor. *Tik, tik, tik.* Bu bir aksiyon filmi olsaydı, bir şeylerin patlamak üzere olduğunun ilk işareti olurdu. Gerçi Beck'in yanındayken hep böyle hissederdim, onunla uzun süre göz göze gelmemenin daha güvenli olduğuna dair rahatsız edici bir şüphem vardı.

Tezgâhın diğer tarafına döner. "Bugün için planın nedir?"

Derin düşüncelere dalmış gibi yapıyorum. "Caleb'in ofisinde çıplak görünmek, sonra da belki bir film?"

Burun delikleri alevlendi. "Hafta sonu için şehir dışına çıktılar ama daha önce de ciddiye dim. Onları rahat bırakın. Siz ne düşünürseniz düşünün, o yeterince acı çekti."

Gülüyorum, sesim acı ve neşesiz. "Bu kız nasıl acı çekmiş böyle? Geçen bahar balo kraliçesi seçilmedi mi?"

"Öncelikle, eski kocası onu aldatan bir sosyopat," diyor, "ve çocuklarını elinden almakla tehdit etmediği tek bir gün bile yok."

Göğsüm çöküyor. Nefesim boğazımda düğümlenirken biri bana yumruk atmış gibi geri çekiliyorum. Caleb konuştuğumuzda birkaç şeyi atlamıştı. Çok ama çok *kasıtlı* olarak birkaç şeyi atlamıştı. "Çocukları mı var?" Fısıldıyorum. "Yeterince yaşlı bile görünmüyor."

Beck'in gözleri benimkilere kaydı. Bronz teninin altında biraz solgunlaşmıştı. Bunu düşünseydi bana da söylemezdi. "İkizler. Senin yaşlarında."

Gözyaşlarımın acısıyla irkiliyorum, kendimi tutmak için tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. Lucie hastaneden eve iki çocukla döndü ve ben eve hiç çocuksuz döndüm. Ve şimdi kocamı da aldı. "Onları seviyor mu?"

Beck yüzünü buruşturuyor. "Onunla birlikte olmasının nedeni bu değil."

Sertçe yutkunarak başka tarafa bakıyorum. Belki de haklıdır. Belki Caleb o çocuklar yüzünden onunla birlikte değildir. Ama gerçek şu ki, eğer bizimkileri kaybetmemiş olsaydım, Caleb hâlâ benimle olacaktı.

GÜN BİR ÖNCEKİNDEN DAHA YAVAŞ GEÇİYOR. Beck'in küçük masasında oturuyorum, dizüstü bilgisayarım yavaşça açılırken toz zerrecikleri havada dans ediyor. Elliott Springs'te işe alım yapan tek yer Caleb'in şirketi TSG ve bunun işe yarayacağını kesinlikle düşünemiyorum. Aramayı Santa Cruz'a kadar genişlettiğimde bile, gerçekten istediğim hiçbir iş göremiyorum, ama sanırım ne *istediğim* artık önemli değil.

Bir zamanlar hiç yanlış yapamazmışım gibi görünürdüm, inanılmaz olasılıkların üstesinden gelen bir kızdım. Profesörler bana hayrandı. İşverenler benim için yarışırdı. Caleb'in sevdiği kadın buydu - burada dönüştüğüm, temiz kalamayan ve iş bulamayan kadın değil - ve tekrar o kadın olduğumda da beni sevecek. Madde bağımlılığı yüzünden son iki işimi kaybetmiş olsam bile, tırnaklarımla kazıyarak tekrar zirveye çıkacağım. Ve oraya ulaştığımda, gölgem o kadar uzayacak ki Lucie'yi tamamen kaplayacak. Caleb onun orada olduğunu bile unutacak.

Özgeçmişlerimi gönderiyorum ve ardından saatlerce televizyon izliyorum, bunun yalnız geçireceğim bir tatil hafta sonu olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Kocamla birlikte bir kez bile tatile çıkmamışken kocamın Lucie'yi tatile götürdüğü gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ertesi sabah kanepede uyandım, tıpkı dün olduğu gibi battaniyeyle örtülmüştüm. Beck ortaya çıktığında kahveye başlıyorum, gözleri zar zor açık, kapıya doğru giderken mutsuz bir homurtuyla beni selamlıyor. Hayatını o kadar da bölüyor gibi görünmüyorum, ama etrafta olmamamı dilediği izlenimini ediniyorum.

Pencereden onu arka bahçede hareket ederken izliyorum. Dışarda, diğer aktivitelerin yanı sıra lastik çektiği ve büyük metal bir şeyi ittiği çılgın bir spor salonu yaratmış, çünkü gerçek çalışmayı taklit eden egzersizin sizin için daha iyi olduğuna inanıyor. Bana saçmalık gibi geliyor ama onu şortuna kadar soyunmuş halde görmek herkesi haklı olduğuna ikna ederdi.

Ben tabağına dört krep koyarken o duşunu alıyor ve tezgâha oturuyor.

"Ee, dün ne yaptın?" diye soruyor, çatalına birkaç parça krep saplıyor ve sonra hepsini birden ağzına atıyor.

Yemek yeme tarzında *mağara* adamına özgü bir şeyler var. *Salata çatallarını ve kibar ısırtıkları siktir et*, diyor. Hoşuma gitti.

Omuz silkiyorum. "Özgeçmiş gönderdim ve televizyon izledim. Bir iş bulana kadar başka seçeneğim yok."

Lokmayı bir ağız dolusu kahveyle birlikte yutuyor. "Ne tür bir iş aryorsun?" "CFO. Eskisi gibi."

Buna karşı çıkmasını, Wharton'da MBA yapmış olsa bile bir şirketin mali sağlığının iyileşmekte olan bir bağımlının ellerine bırakılmasının tamamen olasılık dışı olduğunu belirtmesini bekliyorum ama yapmıyor.

"Her zaman Elliott Springs'te istediğin bir iş olmadığını söyledin, o halde her yerde yaşamak varken neden buralarda sürünesin ki?"

San Francisco'da hayallerimi süsleyen bir işim vardı ve Caleb ile evlendiğimde bundan vazgeçtim. Pişman değilim. Sadece keşke

ikisini de yaşadım.

"Belki tam olarak istediğim gibi olmayacak," diyorum tavayı lavaboya doğru kaydırırken. "Ama burası artık benim evim."

Başını sallayışı zayıf, gözleri düz. Lanet Beck ve onun yerleşik yalan dedektörü. Caleb'in saçmalıklarımı oltaya takıp yuttuğu zamanlarda bile Beck kaşlarını kaldırıp itiraf etmemi beklerdi.

"Kirayı ödeyebilirim," diye ekliyorum. "Kenarda biraz param var."

Beck boş tabağına bakıp kaşlarını çatıyor. Pek iyi bir aşçı sayılmam ama o şimdiye kadar sahip olduğum en minnettar izleyici. "Parana ihtiyacım yok. Sadece burası senin için biraz yalnız değil mi diye merak ettim."

Yalnızlık asla kabul edeceğim bir şey değil ve neredeyse tüm hayatım boyunca yalnızdım, bu yüzden başladığım yere geri dönsem ne fark eder? "Seninle barda takılamam ve burada edindiğim tek arkadaşlar da eskiden birlikte kafayı bulduğum insanlardı. Başka ne seçeneğim var ki?"

Ayağa kalkıyor ve tabağını bulaşık makinesine taşıyor. "Bar bu gece ölü olacak. Eve erken geleceğim."

Yarın 4 Temmuz, yani barın gerçekten ölü olmasına imkan yok. Ona eve gelmesine gerek olmadığını söylemeliyim ama nedense söylemiyorum. Benim için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi, her zaman yaptığım gibi omuz atıyorum.

Her zaman bir fark yaratmış olsa bile.

Uzaktan bir bisiklet sesi duyduğumda saat dokuzu biraz geçiyordu. Kendi kendime o olamayacağını söylüyorum, bu kadar erken olmaz. O kapıdan içeri girdiğinde yüzümde saklayamadığım bir gülümseme var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Burada kimseyi görmeye alışık değilim. Birinin beni gördüğüne sevinmesine de kesinlikle alışkın değilim." "Belki de ben gittiğimde bir esir almalısın." Battaniyeyi üzerime çekiyorum ve kanepeye daha da yerleşiyorum. "Bir kız yap

Bütün gün insanlarla etkileşime girmeden yaşıyor ve herhangi birini gördüğünde mutlu oluyor."

Bacaklarını yolundan itiyor ve yanıma oturuyor. "Kötü olduğun konusunda şaka yapıyordum ama birini esir tutmamı önerip durman endişe verici."

Kumandayı ona uzattım. "Tamam. Esir alma. Ama şunu bilmelisin ki okuduğum kitaplara göre, bu her zaman bir ton sapıkça sekse ve ardından derin, karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkinin gelişmesine yol açıyor."

Bana yan gözle bakıyor ve kanal değiştirmeye başlıyor. "Bana bir iyilik yap," diye homurdanıyor. "Sevişmediğim bir gecede, 'gerçekten sapıkça seks' gibi ifadelerden ve esaret pornosuna olan aşkını tartışmaktan kaçınmaya çalış, ha?"

Beck'in *muhtaç* olduğu düşüncesi midemde keskin bir arzu uyandırıyor. Gerçi o kadar da muhtaç olduğundan şüpheliyim. Kadınlar onun için her zaman bolca mevcut olmuştur ve o da bir teklifi geri çevirecek biri değildir.

Kanallar arasında geziniyor, olay örgüsü olabilecek her şeyi eliyor. Kumandaya tekrar bastığında ekranda bir hastane koridoru yanıp sönüyor ve ben koluna vuruyorum. "Geri dön."

Kaşlarını çatıyor ama razı oluyor. "*Grey's Anatomy* mi? Bu milyon yıllık bir şey."

Kıvrnıyorum, ayak parmaklarımı kalçasının altına kaydırıyorum. "Gençken hiçbir yerde sürekli izleyecek kadar uzun süre yaşamadım.

Koruyucu aile yanında büyümek bunu yapacaktır."

"Belki de sürekli tutsaklardan bahsetmeseydin, birileri seni evlat edinirdi."

Şaşkın bir kahkaha attım. İnsanlar her zaman geçmişimin etrafında dolanmıştır. Bana *cesur* olduğumu söylüyorlar, oysa başka seçeneğin olmadığı için bir şeye katlanmanın cesurca bir tarafı yok. Beck, dalga geçilemeyecek kadar kırılgan değilmişim gibi davranan tek kişi. Bir çeşit saygı gibi geliyor.

"Neredeyse evlat ediniliyordum." Sırıttıyorum. "Elimdeki en iyi şey bu.

Neredeyse evlat ediniliyordum." O da gülümsemiyor. "Ne oldu?"

Keşke bu konuyu açmasaydım ve neden açtığımdan da emin değilim. "Ben küçükken koruyucu ailemin yanında yaşayan Mimi adında bir kadın vardı. Okuldan sonra onun evine giderdim. Denediğini söylerdi ama sonra taşındı."

Yüzünü bana dönüyor, gözleri sert ve mutsuz. "Denediğini söyledi ve sonra *taşındı mı*? Sana nedenini söyledi mi?" On dokuz ay boyunca neredeyse her öğleden sonra ve hafta sonunu onunla geçirmiştım ve bir gün kapıyı açmadı. I

O öğleden sonra hava kararana kadar dışarıda oturup onu bekledim. *Acınası bir durum.* "Daha sonra bana özür dileyen bir kart gönderdi. Bir çocuğu evlat edinmek için çok yaşlı olduğunu söyledi."

"Bu... Tanrım, bu çok boktan."

Omuz silkiyorum. O zaman canımı yakmıştı ama artık geçmişte kaldı. "İyi niyetliydi - tüm bu akademik testler için zorladı ve bana özel bir okulda burs sağladı. Daha kötüsü de olabilirdi."

Beck hikâyemden dolayı ağırlaşmış görünüyor. Omuzları çöküyor ve öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine bastırıyor. Benimle olmak her dakika gülmek demek.

"Önemli bir şey değildi," diyorum ona. "Ve yıllar önceydi. Neredeyse unutmuştum."

Kaşlarını çattı, gözleri düzleşti. *Beck ve onun lanet olası saçmalık detektörü.*

En azından bu yalanı bana karşı kullanmıyor.

BECK

Günde en az bir kez başarılı bir bar sahibi olarak bir rüyayı yaşadığım söyleniyor. Belki de birinin hayalini yaşıyorumdur. Hayır. Ama benimki.

Annem çocukken beni buraya getirdiğinde ve "*Bir gün tüm bunlar senin olacak*" dediğinde, bu bir tehdit gibi geliyordu - saatler uzundu, personel sorunları sürekliydi ve annem tüm gün, tüm gece içeride sıkışıp kalıyordu. Benim çok daha heyecan verici planlarım vardı - Caleb ve ben profesyonel sörfçü ya da donanma komandosu olacaktık, dışarıda olmamı ve hareket etmemi sağlayacak bir şey. İkimiz de istediğimizi elde edemedik ama Caleb milyonlar değerinde bir şirketin sahibi ve Lucie'yle hafta sonu için kiraladıkları malikanenin fotoğraflarını mesaj attı, bu yüzden sadece birimiz için üzüliyorum.

Gündüz müdürü Laura beni kapıda ellerini iki yana açarak karşılıyor. "Fresher Foods aradı. Kamyonları Salinas'ın dışında bozulmuş."

Lanet olası 4 Temmuz'da.

Bir zamanlar böyle bir durum beni panikletirdi. Şimdi sadece yatağıma dönmek istiyorum. "Aşçılardan biri markete gidip ihtiyacımız olanı alsın." Her şey için normal fiyatları ödemek, bugün yemekten kâr bile edemeyeceğimiz anlamına geliyor, ancak her şeyi mahvetmek için Yelp'te burada bir hamburger bulamadıkları için şikayet eden iki pislik gerekiyor.

Ben ofise doğru yürürken Laura da yanıma geliyor. "Mueller dün gece bir misafiriniz olduğu için kapatmasını istediğinizi söyledi," diyor. "*Bir kadın* misafir."

Omuzlarım çöktü. "Mueller'a misafirimin kadın olduğunu hiç söylemedim." Göz kırıyor. "Ama inkar etmiyorsun, yani... tatlı mı?"

Onu arkamda bırakarak ofisime girdim. "Hayır."

Yalan değil. Kate insan formunda bir kasırga ve hiç kimse bir kasırgaya *sevimli* diyemez, özellikle *de* evimde lanet bir tişörtten başka bir şey giymeden dolaşan birine. Belli ki en yakın arkadaşlarımdan biriyle evli olmanın yapmamam gereken bir şeyi yapmamı engelleyeceğini düşünüyor.

Ben biraz daha az eminim. Onun evimden gitmesini istememin birçok nedeninden biri.

KATE

Bugün 4 Temmuz.

Dünyanın dört bir yanında insanlar barbekü yapıyor. Aileler sahile gidiyor. Ana caddede bir geçit töreni var. üniformalarıyla ter döken bir grup gazi, arabadan el sallayan kasaba belediye başkanı, minik bisikletleriyle bisiklete binen küçük çocuklar.

Bu gece, piknik battaniyelerinin üzerinde yıldızların altında toplanacak ve şehrin uyduruk havai fişek gösterisini izleyecekler. Yeni yürümeye başlayan çocuklar annelerinin kucaklarında, ağızları buzlu şeker lekeleriyle dolu, çubukları hala kirli küçük yumruklarında tutarak uyuyakalacaklar.

Bu ebeveynler ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı? Çocuklarını yanlarına çekip kaderin sevdikleri her şeyi ellerinden alabileceğini düşünüyorlar mı, gerçekten düşünüyorlar mı? Eminim düşünmüyorlardır. Benden çalınmamış olsaydı ben de düşünmezdim.

Bavulumda sakladığım kutu beni çağırıyor ama şimdi oraya gidemem. Karanlık hâlâ içimde değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaparken olmaz.

Bunun yerine dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve iş arayışımı San Jose'ye kadar genişletiyorum. İşe gidip gelmek berbat olacak ama bu durumda iş, mutluluk ya da yaşam kalitesiyle ilgili değil. Caleb'e kim olduğumu hatırlatmakla ilgili. Kim olabileceğimi.

İstemediğim birkaç işe yaratıcı bir şekilde yazılmış özgeçmişimi e-posta ile gönderiyorum ve sonra günümün boşluğu yüzüme çarpıyor.

Rehabilitasyonda durmadan film izledim, ama rehabilitasyonda olmak havaalanında sıkışıp kalmak, rötarlı bir uçuşu beklemek gibiydi

-Kendini kaybetmemek için elinden geleni yaptın. Teorik olarak artık *her şeyi* yapabilirim. Daha kötü hissetmeyi hiç beklemiyordum. İçimi kemiren ve daha fazlasını isteyen bu şeyle hâlâ savaşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Zamanı doldurmak için süpürüyorum, örümcek ağlarını yıkıyorum, harçları temizliyorum ve sonra Lucie'yi takip ediyorum. Ne de olsa Beck yapamayacağımı söylemedi ve bu kurbansız bir suç.

Düzeltilme: *şu anda* mağduru olmayan bir suçtur.

İnternette bir sürü fotoğrafı var - çoğunlukla eski kocası Jeremy ile etkinliklerde, her fotoğrafta Rolex'ini gösterip sırıtan kendini beğenmiş bir piç. Kendi kocası yerine neden benim kocamla yatma fırsatını kaçırdığını anlamak çok kolay.

Beni çok kızdıracak şekilde, tüm sosyal medya profillerini gizli olarak ayarlamış, ama yakında bunu da aşacağım. Kurduğum sahte profilden ona bir takip isteği gönderiyorum-BayLee652 #twinmom #organicbaby. BayLee'nin paylaşımları şu ana kadar hep yemekle ilgili ("*Yummers, ev yapımı acai bowl for the win!*")

BayLee'den Lucie'den nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyor olabilirim.

BayLee652 sevimli bir köpek fotoğrafı ("*İlk bebeğimiz Wilson'la tanışın... Kendini ikizlerden biri sanıyor, LOLz*") paylaşma aşamasındayken telefonumda Caleb'in adı beliriyor.

Tezgâhtan uzaklaşıp cevap vermek için işaret parmağımı ekranın üzerinde kaydırduğımda kalp atışlarım üç katına çıkıyor. *Romantik gezisi çoktan bitti mi? O kadar sıkıcı mıydı ki eve erken geldi?*

"Selam, Caleb." Mırıltı gibi çıkıyor ve zihinsel olarak kendimi azarlıyorum: *Yeni Kate ol - Lucie'ye laf atma, o flört etmedikçe sen de flört etme.* Boğazımı temizliyorum. "Ne var ne yok?"

"Merhaba. Nasılsın?" Kibar biri, başka bir şey değil.

İlk çıkmaya başladığımızda, "*Geliyorum. Soyun,*" derdi. Sesi emir ve ihtiyaç doluydu. *İşte o Caleb'i geri istiyorum, sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi sağlığını soran bu kibar Caleb'i değil.*

"Ben-"

Hattın onun tarafından yankılanan bir ses var, yanımdan geçen insanların konuşmaları. Cevabımı dinlemeyeceğinden, aslında nasıl olduğumu umursamadığından şüpheleniyorum, ama ofise döndüyse, romantik yolculuğu kesinlikle bitmiş demektir, yani... umut ışığı. "Meşgul görünüyorsun."

"Birkaç şey almak için ofise uğradım." Bana yönelik olmayan üç aylık raporlar hakkında bir şeyler söylüyor. Bu konuşmanın çıplaklıkla sonuçlanmayacağını düşünmeye başlıyorum.

"Özür dilerim," der ve telefona geri döner. "Sadece Harrison'ın ayrılık anlaşmasını hazırladığını bilmenizi istedim. Sadece imzalarımız gerekiyor."

Ne? Biraz geriye doğru sendeliyorum, gözlerimi kapatıyorum, ellerim tezgahı kavıyor. Bu *çılgınlık*, bu acele *de ne?* Tanrı aşkına, o kızı daha yeni tanıyor, nasıl olur da onunla evlenmek istediğine gerçekten inanabilir? Onu sıkacak kadar uzun süredir birlikte değiller. Kız üstteyken *beni* hayal etmeye başlaması için henüz yeterince uzun süredir birlikte değiller, ama bunun olacağını garanti ederim. Uzun süre vanilyadan hoşlanacak biri değil.

"Zaten bir yılı ayrı geçirdiğimiz için," diye devam ediyor Caleb, "Harrison birkaç ay içinde, belki de daha erken bir mahkeme tarihi alabileceğimizi düşünüyor."

Gözlerim sımsıkı kapalı, mutfak tezgahının üzerine yığılıyorum. *Tanrım, şimdiden bitmiş bir anlaşma gibi geliyor.* "Mahkemeye çıkacağımızı bilmiyordum."

"Bu sadece bir formalite. Seninle hiçbir şey için kavga etmeyeceğim. Sadece bana ne istediğini söyle."

Yutkunuyorum. Tüm kartlarımı masaya koymak için çok erken. Bana isteyerek gelmesini istiyordum ama şimdi sanki zaman yokmuş gibi geliyor. "Bir şans daha istiyorum Caleb," diye fısıldıyorum. "Hak etmediğimi biliyorum ama yine de istiyorum."

Bir kapı kapanır ve nihayet hattın onun tarafı sessizleşir.

"Kate..." diyor ve ben onu o kadar net hayal edebiliyorum ki, sağ eliyle burnunun kemerini sıkıyor, bunu acı vermeyecek bir şekilde yapmak istiyor. O böyle iyi biri, benim tam tersim. "Birlikte mutlu değildik."

Yeni bir yöne doğru ilerlemeyi haklı çıkarmak için geçmişi gözden geçiriyor, başka bir şey değil, ama yine de acıtıyor.

"Evet, öyleydik. İşler ters gidene kadar çok ama çok mutluyduk." Onu ikna etmek için çaresizim ve bunu yapamadığım için ağlamak istiyorum. "İlk evlendiğimizde nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Her şey mükemmeldi."

Tereddüt ediyor. "Bence pek çok insan hayatının o döneminde böyle hissediyor."

"Ve sanırım kız arkadaşın geri kalanı için kanıtlanmış bir meta, değil mi?" Acı bir kahkaha atarak soruyorum. "İkizleri var. Bundan daha iyisi olamaz."

Yeni, gelişmiş Kate için çok fazla.

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok." Sesi hak ettiğimden çok daha yumuşak. "Şimdi göremiyorsun ama bir gün geriye dönüp baktığında bunun doğru bir karar olduğunu anlayacaksın."

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışıyorum. Vazgeçmiyorum ama onunla kavga etmek beni bir yere götürmeyecek. Ona evraklar hazır olduğunda bana haber vermesini söylüyorum ve sonra parmaklarımı şakaklarıma bastırarak mutfak masasındaki sandalyeye çöküyorum. Öylece oturup Lucie'nin işleri berbat etmesini bekleyemeyeceğim açık.

Onu biraz dürtmem gerekecek.

Her türlü BAŞARILI PROJE, araştırma ile başlar.

Benim uzmanlık alanım sayılara bakma ve onlara dayanarak tahminlerde bulunma becerisidir. Bu durumda elimde rakamlar olmayacak ama ben de uyum sağlayabilen biriyim. İhtiyacım olan bilgiyi toplayacağım ve ne şekilde gelirse gelsin bir model bulacağım.

İdeali, Lucie'ye karşı kullanabileceğim bir koz bulmak. Ama bunun dışında, ne istediğini ve korktuğunu bilmek, sonra da Caleb'ın yanlış yönde bir hamle olduğuna onu ikna etmek yeterli olabilir.

Beck tabii ki bana bunların hiçbirini söylemeyecek ama Wyatt söyleyecek.

Wyatt, Caleb'in şirketinde üst düzey bir yönetici, ortalama olduğunun farkında olmayan tamamen ortalama bir adamın saçma aşırı güvenine sahip biri ve Caleb ve ben birlikteyken, neredeyse bir tatil partisinde kıcını tekmeletecek kadar bana aşıktı. Ve görünüşe göre Caleb'ın şirketinden ayrılmış, bu da benim lehime olabilir.

Instagram'da izini sürdürdüm. Buluşmak için mesaj attığımda hemen yanıt veriyor ve Cuma günü Santa Cruz'da kahve içmeyi öneriyor, *"böylece TSG'den kimseyle karşılaşmayız"* diyor.

Benim tahminim, bunun daha çok profil sayfasındaki kızla karşılaşmamakla ilgili olduğu yönünde. Her neyse.

Cuma günü önerdiği yere gidiyorum, içeri girdiğimde Wyatt'ın yapmacık gülümsemesiyle karşılaşınca biraz ölüyorum.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi unutmuştum. Onu son gördüğümde bana nasıl asıldığını da unutmuştum. Satıcımla dışarıdaydım ve kafam çok iyiydi, ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyordum ve o beni eve götürmeye çalışıyordu. Kafam güzelken bile bu fikri iğrenç buluyordum. Sonra *bana "Masanın altında sana oral seks yapayım," diye teklifte bulundu. "Karşılık vermene bile gerek yok."*

Tüm bunları nasıl unuttum? Bilmiyorum. Ama keşke devam edebilseydim.

"Vay be kızım," diyor bana bakarak. "Rehabilitasyondan ancak sen *daha iyi* görünerek çıkabilirdin."

Nasıl olduğunu sorarken öğürmemeyi başarıyorum. Bu, hesap verebilirlik yazılımının her zaman çok heyecan verici dünyasını anlattığı sağlam bir beş dakikaya yol açıyor, sadece latte'min teslim edilmesiyle kesintiye uğradı, bu da nihayet konuşmaların iki taraflı olması gerektiğini hatırladığı zamandır.

"Caleb'la ayrıldığınızı duydum," diyor sonunda.

Kalbim kırılmışçasına küçük bir iç çekiyorum, yüzüm üzgün ama çok da üzgün olmayan o doğru kombinasyonda. "Görünüşe göre aşık olmuş." Başını iki yana sallıyor. "Lucie'yi *sana* tercih edecek birini hayal bile edemiyorum."

Büyük ikramiye.

Latteme üflüyorum, küçük bir yudum alırken suratımı asıyorum. "Ondan hoşlanmıyor musun?" Gülüyor. "Muhtaç kızlardan hoşlanmıyorum, teşekkürler."

Göğsümde bir zevk gıdıklanması var. Caleb zayıflıktan nefret eder. Bu gittikçe daha iyi oluyor. "Muhtaç mı?"

Sandalyesini arkaya yatırıyor, arkasındaki kadına çarpmasını umursamıyor gibi görünüyor. "Duymadınız mı? Büyük bir birleşme planları varmış ama adam kadın ve çocuklar yüzünden vazgeçmiş. Sanırım kadın adamın çalışma saatlerinden falan şikayetçiydi."

İrkildim. Caleb'in bunu Lucie ve çocukları için yapmaya istekli olması ama benim ve kızımız için yapmaması kalbime doğru ilerleyen küçük bir kıymık. Belki de bizim başarısızlığımızdan çıkardığı bir derstir bu: Bir aileye bağlandıysan, onları ilk sıraya koymalısın. Keşke bu dersi biraz daha erken öğrenmiş olsaydı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa ille de muhtaçmış gibi gelmiyor. Çıktığı herhangi bir kadının onun daha az çalışmasını isteyeceğini tahmin ediyorum."

"İnan bana, çok muhtaç." Öne doğru eğilirken sandalyesi tekrar ön ayaklarının üzerine düşüyor. "Dün Caleb'ın resepsiyon görevlisini kovdurduğunu da duydum. Kayleigh'nin ona kaba davrandığı gibi bir saçmalık ama herkes Kayleigh'nin seksi olduğunu ve Lucie'nin onu kıskandığını söylüyor."

Gülümsemek için savaşıyorum. Eğer bu bir vodvil olsaydı, masanın altında neşeyle ellerimi ovuşturuyor olurdum. "Sanırım onu hatırlıyorum. Kayleigh Spencer?"

"Hutton," diye düzeltti. Masanın öbür ucuna uzanıp bir parmağını elimin dışında gezdiriyor. "Sanırım sana karşı biraz önyargılı olduğum bir sır değil. Yarın bir şeyler içmeliyiz. Asla bilemezsin, belki bunu senin için değerli kılabilirim."

Ne tür bir pislik bir bağımlıyı içmeye davet eder?

Wyatt'a ileride ihtiyacım olursa diye bu düşüncüyü kendime saklıyorum. "Henüz hazır değilim. Her şey çok hızlı oldu."

"Beklemekten mutluluk duyarım," diyor. "Ve daha az ciddi bir şey istiyorsanız teklifim hâlâ geçerli." Bakışları masanın altına kayıyor.

Ugh. Şansım varken Caleb'ın kıcını tekmelemesine izin vermeliydim. Geçen sefer bana yaptığın teklifi duysaydı, gerçekten gevşeyebilirdi.

Ancak kafeden çıkarken o tatil partisinde Wyatt'ın kıcını tekmelemek isteyen Caleb olmadığını hatırlıyorum.

Beck'ti.

KATE

Sosyal medya ve Instagram'da oluşturduğum ikinci sahte profil (Nobu_girl_657) sayesinde Kayleigh hakkında çok şey biliyorum Hutton. Başına gelen her şeyin fotoğrafını çektiğini ve bunu imrenilecek bir şeymiş gibi göstermeyi başardığını biliyorum, bu sadece işe yürüyüş ya da Chipotle'dan sebzeli bir kase olsa bile. Nezaketle ilgili bir alıntı paylaşıp beş dakika sonra bir ünlünün ani kilo alımıyla dalga geçen bir tip olduğunu biliyorum. Ve her akşam yeni işinden çıktıktan sonra Main Street'te yogaya gittiğini biliyorum. #Namaste #GoodForTheSoul #GoodForTheAss.

Kayleigh gibi kızlar size bir hikaye satmak ister. Sizi yogayı sevdiklerine, güzel bir cappuccinoya değer verdiklerine ve düzgün bir tane paylaşmadan önce yirmi selfie çekmediklerine ikna etmek istiyorlar. Onları kıskanacağınızı düşünüyorlar ve muhtemelen kıskanacaksınız da, ama aynı zamanda kıskançlığınızın onları daha çok sevmenizi sağlayacağını düşünüyorlar ve bunun doğru olduğundan emin değilim.

Evet, Kayleigh'in sebze kasesini, yoga alışkanlığını ve sabah ışığında parıldayan o güzel kapuçinolarını kıskanıyorum, ama kıskançlığım beni onunla arkadaş olmaya değil, onun gözden düşüşünü izlemeye heveslendiriyor.

Ördek suratlı selfie'leriyle bu moronun benden daha dolu bir hayatı varmış gibi görüldüğü gerçeğini düşünmeyi reddediyorum. Onun yerine Lucie'nin profiline gidiyorum. Sonunda isteğimi kabul etti ve ben de D kuplarını sergilediği binlerce fotoğraf bekliyordum ama onun yerine akışı *onlarla* dolu. İkizleri. Caleb'in iskelesinde oynayan, Caleb'in teknesinde oturan, en iyi hayatlarını yaşayan iki çeki kafalı küçük çocuk. Tabii ki onları seviyor. Nasıl sevmesin ki?

Sertçe yutkunarak telefonu yüzüstü kapattım. Göğsümdeki kaşıntı, Kayleigh ile başlayan kaşıntı, şimdi çirkin, çığ bir yara.

Keşke uyuşturabilsem. Havada bir pencere pervazına tutunuyorum ve tutunmaktan çok yoruldum.

Odada volta atıyorum. Muhtemelen Ann'i aramalıyım ama katıldığım toplantıları anlatmam ve yerel bir sponsor bulduğumu iddia etmem gerekecek. Şu anda o kadar çok yalan söyleyemeyecek kadar sinirliyim.

Geriye Beck kalıyor. Beck, benim gitmemi istiyor *olmalı*. Dünyadaki tüm temizlik ve yemekler bunu değiştirmeyecek. İşteyken benden haber almak istemediğine eminim ama elimdeki tek şey o.

"Siktir et," diye iç geçiriyorum ve mesajlarımı açarken cep telefonumu elime alıyorum.

Sıkıldım.

BECK

Belki de dünyanın geri kalanı gibi bir iş bulmalısın.

Naughty Vixens o zaman. Seçmelere kırmızı bir sütyenle mi gitmeliyim yoksa saçımın çatışır mı?

Bakacakları şeyin saçın olmadığına eminim.

Homurdanıyorum. Ne mükemmel bir *Beck* yanıtı.

Sen iyi misin?

Ona iyi olduğumu söylemeye başladım ama sonra kelimeleri sildim. Ona yazmamın bir nedeni vardı ve bu bir kişiye daha yalan söylemek istediğim için değildi.

Bugün biraz zorlanıyorum.

Telefonuma bakıp cevabını bekliyorum ve cevap gelmeyince midem bulanıyor. Bardaki en yoğun zamanlarına hazırlanıyordun elbette, ama ondan gelip elimi tutmasını istemedim ki. *En* azından "*dayan*" ya da "*bunu başarabilirsin*" diyebilirdi.

Her neyse. Bunu kendime saklamam gerektiğini biliyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve kapattım. Televizyonu açtım ve kanallar arasında gezindim, utanmış, sinirlenmiş ve kıpır kıpırdım. Birinci Dünya Savaşı sırasında siperlerdeki yaşamla ilgili bir belgesel izlemeye başladım. Bir ayak çamurlu buzlu suda uyumak, bitler tarafından canlı canlı yenmek oldukça sefil görünüyor, ama en azından arkadaşları vardı.

Uzaktan gelen bir kükreme omurgamı dikleştiriyor. Motosiklet sesine benziyor ve günün bu saatinde Beck olamaz, ama yaklaşıyor ve sonra evin dışında duruyor, ardından merdivenlerdeki botların *güm, güm, güm* sesi geliyor.

Kapı uçarak açılır ve Beck tüm büyük ihtişamıyla orada durur, kaskı devasa bir pazının altına sıkışmıştır.

Beck eve geldi. Benim için eve geldi.

Çenem düştü. "İşten ayrılmana gerek yoktu. Kullanmayacaktım."

Bir elini saçında gezdiriyor. İsteddiği kadar rahat görünmediğinden eminim. "Lawrence idare ediyor. Bu gece grup yok, o yüzden yavaş olacak."

İç çekiyorum. Yalan söylüyor. Onun barı asla yavaş değildir. "Yine de. Benim için eve gelmene gerek yoktu. Şimdi sana mesaj attığım için kendimi suçlu hissediyorum." Gözleri parlıyor ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bunu telafi edeceksin."

Aklım hemen olmaması gereken bir yere gidiyor. Bana doğru yaklaştığını, beni dizlerimin üstüne çöktürdüğünü, kemerini çekiştirip kot pantolonunun fermuarını açarken ne yapmamı istediğini kesin bir dille söylediğini hayal ediyorum.

"Aklında ne vardı?" Nefesim kesildi. Ve suçluyum. Ama daha çok nefesim kesildi.

Sırıttıyor. "*Game of Thrones*. Hayatta olup da izlemeyen bir tek sen ve ben varız."

Odayı geçip kanepenin diğer ucuna uzanıyor, elini kumandaya uzatıyor ve ekrandaki siyah-beyaz görüntüye bakarak başını sallıyor. "Şunu anlamama izin verin: Depresyondasınız, bu yüzden sizi neşelendirmek için Birinci Dünya Savaşı hakkında bir belgesel mi koydunuz?"

Sırıttıyorum. "Kötü kraliçe falan. Ya bu ya da dokuz-on bir hakkında bir dokümandı. Karar veremedim."

Arama çubuğuna programın adını yazarken göğsünden gürleyen bir kahkaha yükseliyor. "Peki, nasıl mücadele ediyorsun?" Omuz silkiyorum. "Sadece sıkıldım. Diğer insanlar yogaya gidiyor ya da plajda takılıyor. Bir hayatım yokmuş gibi hissediyorum."

Gerçeğin tamamı bu değil ama Lucie'yi ve işten kovdurduğu kızı siber ortamda takip ettiğimi itiraf edemem. "Senin bir hayatın yok," diye cevap veriyor. "Bir tane edinmelisin. Sorun çözülür."

Onu tekmeledim. "Çok yardımcı oluyorsun. Tıpkı bir terapist gibi. Ama, bilirsin, *kaba*."

"Ben ciddiym. Neden bütün gün burada takılıyorsun? Yogaya git. Sahile git. Plajda bir gün geçirmek için adam öldürürüm."

Beck sörf yapıyor ve iyi sörf yapıyor. Tüm çocuklar yapıyor, ancak Beck için farklı görünüyordu, sanki başka pek az şeyin tatmin ettiği bir ihtiyacını karşılıyordu. Annesi ölmemiş olsaydı kim olabilirdi? Kendisi için bir gelecek seçebilseydi?

"O kadar basit değil," diye cevap veriyorum. Bana meydan okumasını bekliyorum ve meydan okumayınca rahatlıyorum. Dizi başlıyor. Yıllardır adını duyduğum Jon Snow ekrana geliyor ve kaşlarını çatıyorum.

Beck'e "Bana pek yıldız olacak biri gibi gelmedi," dedim. "Daha iyi bilmesem ilk bölümde öldürüleceğini düşünürdüm."

Beck, "Şovu izleyin" diyor.

Birkaç dakika sonra, ekranda bir çocuk koşuyor. "Bran bu mu?" diye sordum. "Felçli falan olduğunu sanıyordum." Beck elini ağzıma kapatıyor. "İzle. The. Show'u."

Yapmamayı tercih ederim. Şimdiye kadar, sadece bir sürü bilmiş bakışlar ve ihanet, *vesaire, vesaire, vesaire*.

Khal Drogo ekrana geldiğinde Beck elini tekrar indirmişti. Khal Drogo, bana Beck'i çok hatırlatıyor. Renklerinde benzerlikler var ama daha çok ikisi de iri ve hükmedici, bir erkekte cidden takdir ettiğim iki özellik. Caleb'da da bu özellikler var ama onda farklı. Caleb'in hakimiyeti tamamen nazik, Ivy League cazibesi - bir mücevher gibi parlayana kadar parlatılmış bir kaya. Beck ve onun ikizinde ise bir pürüz var, asla silmenize izin vermeyecekleri keskin kenarlar.

"Onun seksi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Beck bana bakarak soruyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Oh, *şimdi* konuşmakta sorun yok mu? Sırf sana benziyor diye mi?"

Gözleri ekrana dönüyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Ben o adama benzemiyorum. Göz kalemi sürüyor, Tanrı aşkına." "Savaşçı krallar göz kalemi sürmek zorundadır. Bu sadece tarih, dostum."

Beck'in yüzünde bir sırıtma başlangıcı var. "Yani görünüşe göre bana benzeyen o adamın seksi olduğunu düşünüyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Onun seksi olduğunu düşündüğümü söylemedim. Bunu *sen* söyledin."

"Peki, öyle mi?" diye ısrar ediyor.

Ona ters ters baktım. "Ben kocamı kaybettim, vizyonumu değil. Elbette öyle. Ne demek istiyorsun?" "Caleb'den başka bir şey isteyebileceğini."

Sadece bu öneri bile göğsümdeki paniği harekete geçiriyor. Başka birini düşünmek bile beni temizleyen tek şeye kapıyı kapatmak anlamına geliyor.

Gülmeye zorluyorum. "Teklif mi ediyorsun Beck? Ben ve Audrey eyalette yatmadığın tek kızlarız, o yüzden sanırım şaşırmamalıyım."

Sırtıyor. "Teklif etmiyorum. İyi görünüyorsun ama çok fazla sorun çıkarıyorsun."

Ona doğru döndüm, gösteri tamamen unutulmuştu. "*İyi görünümlü* mü? Gerçekten bana *iyi görünümlü* mü dedin?" Kusurlarımı biliyorum, ama korkunç görünüşüm hiçbir zaman onların arasında olmadı.

Bir gülümsemeyle savaşı. "Sen sağlam bir beşsin. Makyajla belki altı." Ayak parmaklarımı kalçasına olabildiğince sert batırıyorum.

"Siktir git."

Bu onu güldürüyor, gerçek bir gülüş ve bir an için yüzü değişiyor. Neredeyse benim kadar boktan şeyler yaşamış ve bu yarım saniyede hayatı parçalanmadan önce kim olabileceğini görüyorum. "Kapa çeneni," diyor. "Seksi olduğunu biliyorsun. Benim için fazla zayıfsın ama seksisin."

Şu ana kadar şakalaşıyorduk ama son söylediği o kadar derinden yaraladı ki, kazığa oturdum. Bakışlarımı tekrar televizyona çeviriyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Seninle taşak geçtiğimi biliyorsun," diyor.

"Ne, sıksa kısmı mı?" Sessizce soruyorum. Çünkü Lucie sıksa değil. Lucie bir reality TV yıldızı gibi kıvrımlara, göğüslere ve kalçalara sahip. Hayatında hiç dolgulu sütyen giymedi ve onda olup da bende olmayan ne var diye merak ederek geçirdiğim günlerden sonra buna bir cankurtaran salı gibi tutundum; tutunması son derece acı veren *dikenli* bir cankurtaran salı.

Gösteriyi durduruyor. "Kate," diye inliyor, ben ona bakana kadar bekliyor, "bunu bir kez söyleyeceğim ve bir daha asla konuşmayacağız. Seni ilk gördüğümde, hayatımda gördüğüm en mükemmel Gey olduğunu düşünmüştüm ve hâlâ da öyle düşünüyorum. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmedim. Şimdi kapa çeneni ve gösteriyi izle."

Televizyona dönüyor, başka bir çift seks yapıyor, kardeş olabileceklerini düşündüğüm bir çift ve bu bile dikkatimi zar zor çekiyor.

Hayatımda gördüğüm en mükemmel şeydin.

O geceye hiç değinmedik. Şu ana kadar ima bile etmedik. Ama Beck'i uzaktan gördüğümde, Caleb'in arkadaşı olduğunu bilmeden önce, onun da gördüğüm en mükemmel şey olduğunu düşünmüştüm.

Daha biz konuşmadan önce, keşke önce onunla tanışsaydım dediğim bir an oldu.

KATE

Bir hafta daha çok az değişiklikle geçti. Birkaç günde bir Ann'den bir mesaj geliyor -her zaman sabahın çok erken

saatlerinde-

Onun dışında sessiz.

Ann bugün mesaj attığında hava neredeyse hiç aydınlanmamıştı. Sesini kapatmam lazım.

ANN

İş arayışı nasıl gidiyor?

Şu anda pek iyi değil.

Daha erken. Toplantılara mı gidiyorsun?

Evet.

Hannah'nın mezarına gittin mi?

Sabah altıdaki konuşma becerileri üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor.

Cevap vermek yerine Instagram'a girdim. Görünüşe göre Cumartesi günü Lucie ve Caleb için "sal gecesi" olmuş. İkili, Lucie'nin gülümseyen ikizleriyle birlikte bir havuzda yüzerken resmedilmiş, hepsi de karanlıkta parlayan boyalarla süslenmiş.

İlişkiler başlangıçta her zaman kolaydır. Lucie, çocuklarına bakması için birilerinin ona destek olmasından şüphesiz çok memnun. Her boş saniyesini Caleb'e ne kadar harika olduğunu göstermeye adıyor. Muhtemelen ondan saatler önce kalkıp saçını yapıyor, ince bir makyaj uyguluyor. Caleb istediğinde bacaklarını açamayacak kadar yorgun değildir ve Caleb tüm erkekler gibi aptaldır çünkü bu ilişkinin uzun süreceğini sanmaktadır.

İlişkileri bir Jenga kulesi ve benim için kulenin tabanından bir ya da iki parça sökme vakti geldi. Saat daha sabahın altısı, ama kötü kraliçe için günün hiçbir saati çok erken değildir.

Bir web sitesi oluşturarak başlıyorum, bir erkeğin aldattığı anlamına gelmeyen ama Caleb'in yaptığından şüphe duymadığım işaretleri listeleyen bir web sitesi.

Uzun saatler çalıştığımı mı iddia ediyor?

Telefonunda bir şifre tutuyor mu?

Eski sevgilisini unuttuğunda ısrar ediyor ama sizin

şüpheleriniz mi var? Geçmişiyse bağlarını koparmaya

isteksiz mi?

Web sitesinin en altında, paranoyak bir kız arkadaşın yeterince kötüleşirse araştırabileceği karanlık köşelere bağlantı veriyorum - casus yazılımlar, tuş vuruşu izleyiciler, aldatma üzerine diğer makaleler, Ulusal Özel Dedektifler Birliği.

Sonra reklamlara geçiyorum. Reklamları yalnızca bir kişiye veya küçük bir avuç insana hedeflemek tahmin edebileceğinizden daha kolay.

Lucie hakkında bildiğim her şeyi -konumu, yirmi beş ile otuz yaşları arasında olduğu ve ikiz annesi olduğu- alıyorum ve bu benim izleyicim oluyor. Telefona fısıldayan bir adamın stok fotoğrafını alıyorum. Sonra bir başlık ekledim: "*Aldatıyor mu?*"

Reklam web siteme bağlantı veriyorum.

Herhangi bir etkisi olacağından şüpheliyim, ama günümde küçük bir aydınlık nokta ve şu anda gerçekten bir iki aydınlık noktaya ihtiyacım var. Keyfim yerine gelmiş bir şekilde kahvaltıya başlamak için mutfaka gidiyorum ve Beck'in arka bahçedeki

çılgın antrenmanını bitirmesini bekliyorum.

İçeri girdiğinde, sanki zaman tutuyormuş gibi yaptığım mücver ve pastirmaları silip süpürüyor. Koruyucu ailedeyken böyle çocuklar tanırdım, sanki tabağı ellerinden çalacakmışsınız gibi davranırlardı. Onun durumunda, o kadar aç ki kendine engel olamıyor. Yavaşlamasını istiyorum. Bir süre kalmasını istiyorum. Keşke kahvaltıda birden fazla yemek olsaydı.

Bir mesaj alıyor ve bakışları suçlulukla bana yöneldiğinde, gönderenin kim olduğunu anlıyorum. Beck ve Caleb neredeyse her gün mesajlaşırlar; genellikle sporla ilgili ya da birbirlerine bok atmak için. Telefonu yüzüstü tezgâha çeviriyor ve son mücverini de yutuyor. "İş arayışı nasıl gidiyor?"

Bakışlarından kaçmak için pastirmayı tencerenin içinde itip kakıyorum. Çıkمامı istediği için mi yoksa hayatımı ilerletmek için bir bok yapmadığımdan endişelendiği için mi sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen ikisi de.

"Özgeçmişimi otuz yere gönderdim ve tek bir telefon bile almadım."

Çok yüksekleri hedeflediğimi, belki de istediğim işleri unutmamı ve gerçekten alabileceğim işleri hedeflememi önermesini bekliyorum: lanet olası bir posta odasında çalışmak ya da kokain alışkanlığımın kendimden başka kimseye zarar vermediği giriş seviyesi bir saçmalık.

"Sadece birkaç hafta oldu," diyor onun yerine. "Biraz zaman ver. Yarın benimle bahçeye gelmelisin. Her şeyin daha parlak görünmesini sağlamak için iyi bir egzersiz gibisi yoktur."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen ve ben egzersiz konusunda çok farklı duygulara sahibiz."

Tabağını bulaşık makinesine yerleştirmek için tezgâhın etrafından dolaşiyor. "Çarşambaları oldukça sakın geçer. Eve erken gelmeye çalışacağım."

Gerek yok. Dilimin ucunda. Onunla konuşarak geçirdiğim dakikalar, kafamın içindeki boktan şeylere verdiğim tek mola.

Ve sanırım onun etrafımda olması hoşuma gidiyor.

BECK bugün kanepesi için aldığım iki yastığa kaşlarını kaldırıyor ama yanıma oturup *Game of Thrones*'u açarken bir şey söylemiyor.

Bu dizinin neden bu kadar popüler olduğunu anlamaya başlıyorum. *Çok*

fazla seks var. "Anlamsız olan ne biliyor musun?" Ben soruyorum.

Bıyık altından gülüyor. "İşte başlıyoruz."

Bunu görmezden geliyorum. "Kral ile Büyük Haneler arasında bir antlaşma var, değil mi? Ejderhaları olmadığı için tüm gücünün kaynağı Büyük Haneler. Peki neden ona yalakalık yapıyorlar? Onlara, onların ona olduğundan daha çok ihtiyacı var."

Beck'in ağzının kenarı seğiriyor. "Peki ne öneriyorsun?"

"Sadece Ned Stark olsaydım yıllar önce diğer hanelerle konuşmaya ve bazı taleplerde bulunmaya başlardım diyorum."

Yine gülüyor. Belli ki bana gülüyor, çünkü ben gülmüyorum. "Tabii ki gülersin Kötü Kraliçe. Sadece gösteriyi izle."

Güçle Westeros'taki herkesten daha iyi başa çıkmanın yollarını zihnimde saymaya ve kimi hangi sırayla öldüreceğimi listelemeye devam ediyorum. Dizi biter bitmez tüm bunları onunla paylaşmayı planlıyorum. Ama onun kendi gündemi var.

Jenerik akarken bana döndü. "Hiç babanı aramaya çalıştın mı?"

Game of Thrones'daki hemen hemen herkes bir şekilde gayrimeşru görünüyor, bu yüzden soruyu tahmin etmeliydim. "Neden bakayım ki? Bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı, o yüzden siktir et onu." Annemi hiç hatırlamıyorum ve doğduğumda

Sertifikada baba için sadece "John Doe" yazıyor. İnsanlar DNA'mın yüzde ellisinden sorumlu olan adama karşı ilgisizliğim karşısında her zaman şok olurlar ama bu bana çok mantıklı geliyor. *Teorik olarak* iyi niyetli olan yeterince korkunç insan tanıdım... Kendi çocuğunu terk eden bir adam zaten hiç çocuk sahibi olmamış demektir.

Beck bir an duraksarken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Belki de senin varlığından hiç haberi yoktu."

Babamın bir çocuğu terk edecek türden bir pislik olabileceğine inanamıyor çünkü kendisi asla böyle bir pislik olamaz. Buna kolayca inanabilirim çünkü bana bir bakın. Ben bir pisliğim. *Bir yerlerden* kaptım.

"Sizce annem üniversiteyi bırakmayı ve hiçbir maddi yardım almadan bana tek başına ebeveynlik yapmayı mı seçti?"

"Anlattıklarınıza bakılırsa, anneniz bir dizi mantıksız karar vermiş gibi görünüyor."

Sanırım haklı olduğu bir nokta var. Küçükken annemi baş tacı ederdim çünkü hayatınızda kocaman bir boşluk olduğunda

hayali bile olsa bir şeyle doldurmak istiyorsunuz. Ama zamanla gerçeklerle yüzleştım - annem sahip olduğum tek koruyucu ebeveynden daha iyi değildi. Beni görmezden gelenlerden, benimle alay edenlerden ve hatta bana vuranlardan bile daha iyi değildi. En azından beni hiç terk etmemişlerdi. Birisi benim adıma koruyucu hizmetleri aradığında üç yaşındaydım çünkü beni şehrin bir sokağında tek başıma dolaşırken bulmuşlardı.

Bir ay sonra aşırı dozdan öldü. O lanet olası bir kaideyi hak etmiyordu ama babamın da hak etmesini ummak için hiçbir neden yok. "Bundan iyi bir şey çıkacağını sanmıyorum," diye cevap veriyorum. Battaniyenin eteğiyle oynuyorum, aniden rahatsız oluyorum. "Teşekkür ederim.

Eve yine erken geldiğin için. Yapacak daha iyi işlerin olduğunu biliyorum."

Bana neredeyse gülümsüyor. "Arkadaşlığınızın, kızlara asılan ve on yıl sonra lise hakkında konuşan bir grup sarhoş adaminkinden biraz daha eğlenceli olması mümkün."

Gölüyorum. "Şirketim uzun zamandır eğlenceli değildi."

"Herkesin senin sadece kafayı bulmuş halini sevdiği izlenimine kapılmış gibisin."

Kanepede arkama yaslanıp ekrana bakıyorum. "Kokainli versiyonu tadı tek güzel olan. Onsuz içim ekşi ve kötü."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda cevap verdiğinde ne dediğimi neredeyse unutmuştum. "Hayır, değilsin. Sen bir kirpisin. Hassas noktalarını korumak için keskin ve zaman zaman acı veren bir dış görünüşün var."

Bana çok fazla kredi veriyor. Aslında, bu onun için uygun bir tanım.

Onu tanımayan insanlara sert ve hatta korkutucu geliyor. Ama aslında tanıdığım en büyük kalbe sahip kişi.

KATE

Gelen kutumda konu satırında "Mülakat" yazan bir e-posta var. Tam açmak üzereydim ki Caleb mesaj attı ve Adını duymak, onunla ilgili olmayan tüm gollerimi unutturmaya yetiyor.

CALEB

Ayrılma sözleşmesi incelemeniz için hazır. Nereye bırakmalıyım?

Kalbim sıkıştı. Açıkçası söylemesini umduğum şey bu değildi. Haftalarca, hatta aylarca ayak sürümek istesem de, bu beni Kötü Kate, baş belası yapar ve Caleb'in artık o olmadığını görmesi gerekiyor. Lucie'yle aramızdaki bu aptalca şey bitmeye başladığında, onun yerine geçebilecek biri olmalıyım ve Kötü Kate öyle biri değil. Geçmişte çok fazla pislik yaptı. Ne yazık ki, bu lanet anlaşılmayı imzalamaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ona ofise geleceğimi söylüyorum ama Lucie'nin de TSG'de çalıştığını hatırladığım an pişman oluyorum.

Duş alıyorum, saçlarımı kurutuyorum ve özenli bir makyaj yapıyorum, ardından on beş dakika boyunca kıyafet seçiyorum, ki bu da seçebileceğim kıyafet sayısının ne kadar az olduğu düşünüldüğünde oldukça saçma. Caleb takım elbise giymemi severdi ama iş kıyafetlerim depoda. Elimdekilerle elimden geleni yaptıktan sonra arabaya biniyorum.

TSG, Elliott Springs'in diğer tarafında, Santa Cruz'a doğru iniyor. Bir park yerine giriyorum ve çıkarken avuçlarımı eteğime sürtüyorum. Bu bir seçme gibi geliyor ve bir bakıma da öyle. Son rolüm için seçmelere katılıyorum, Caleb'a bir zamanlar onun istediği biri olduğumu hatırlatıyorum, prezentabl olmam gerektiğinde prezentabl olabileceğimi ve pis olmam gerektiğinde pis olabileceğimi hatırlatıyorum. Tamamen gerçek değil ama bu beni rahatsız etmiyor. Kendin olmak cidden abartılan bir kavram. Tanıdığım insanların en az yarısı başka biri olmak için *çabalamalı*.

Lobiye giriyorum ve adımı soran resepsiyon görevlisine kibarca gülümsüyorum. *Bayan Lowell*, aslında Caleb'in soyadını hiç almamış olmama rağmen, kafamın içinde o sesi fısıldıyor. "Ona Kate olduğunu söyle."

Birkaç dakika sonra beni ofisine geri götürüyor ve birazdan geleceğini söylüyor.

Masasına baktım. Bir keresinde orada sevişmiştik. İçeri girdiğinde bunu düşünecek mi? Topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağındayken bacaklarımı boynuna doladığımı, ikimizin de kimse duymasın diye sessiz olmaya çalıştığımızı düşünecek mi?

Ya da belki de onun yerine orada duran çerçeveli fotoğraflara bakıyor olacak - Lucie'nin mi? İkizlerin mi? Odanın sonundaki büyük pencereye doğru yürüyorum, böylece kontrol etmek zorunda kalmayacağım.

"Kate," diyor Caleb, hızla içeri girip kapıyı arkasından kapatarak, Tanrı'ya şükür *yalnız*. "Geldiğin için minnettarım."

Yüzünü özledim, ama memleket hasretiyle ağlamama neden olan onun gözleri. Başıma gelen en güzel şeyi nasıl mahvettiğime bir kez daha hayret ediyorum.

Ceketini çıkarmış, kolları kıvrılmış bir gömlek giymiş, kravatı hafifçe yamuk. Uzanıp düzeltmek için kaşınıyorum ama kendimi tutuyorum.

Ben odayı geçip ona doğru yaklaşırken masasının üzerine eğilip bir dosya alıyor. Bana doğru bakmadı bile.

"Evrakların hepsi burada," diyor ve masasının kenarına tüneyerek bana uzatıyor. "Her şeyi ortadan ikiye böldüm. Banka hesaplarını, yatırım portföyünü, hepsini. Muhtemelen bir avukatın incelemesini istersiniz."

Ortadan kaybolduğumda, çek hesabımızı boşalttım. Ona yaptığım şey korkunçtu ama o yine de cömert ve adil davranıyor. Ben yokken bile, aldığım burs konusunda bana yardım etmeye çalıştı. İsimsiz olması gerekiyordu ama her yerinde onun parmak izleri vardı.

O doğru olanı yapmakla meşgulken içimde her zaman kirli ve huzursuz bir şeyler vardı. Bu yüzden hiçbir zaman onun için yeterince iyi olduğumu hissetmedim.

Onunla yüzleşmeden haliya bakıyorum. "Hiçbir şey istemiyorum," diye fısıldıyorum. *Sadece seni geri istiyorum.*

"Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum," diyor *nazıkçe, kibarca*. Sanki işten çıkardıktan sonra cömert bir tazminat paketi verdiği bir çalışanmışım gibi. "İleride ihtiyacın olan şeye sahip olmanı istiyorum."

İleriye doğru. Midem bulanıyor. Ağzından çıkan her kelime bunun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu söylüyor ve bu kaçınılmaz bir sonuç *olamaz* çünkü tüm dünyada istediğim her şey onun beni geri almasına bağlı.

Gözlerim yanıyor. "Sadece geçen yıl bile benim için çok şey yaptın. Ve yaptıklarımın sonra bunların hiçbirini hak etmiyorum."

"Kate," diye mırıldanıyor, beni sertçe kendine doğru çekmeden önce bir elini omzuma koyuyor. İsteyerek gidiyorum, yüzümü gömleğine bastırıyorum. Gözyaşlarım gerçek, ama rimelimin akacağı ve güvensiz küçük kız arkadaşının bunu göreceği gerçeğinden zevk alıyorum.

Caleb sırtıma hafifçe vurarak, "Sorun değil," diye yatıştırıyor. "Kimsenin yaşamak zorunda kalmaması gereken bir şeye katlandık. Özellikle de sen. Sorun yok."

Başımın altındaki göğsü sert, mükemmel biçimli, kalp atışları düzenli, benden etkilenmiyor. Ağzımı kolayca boynuna, kulağının hemen altındaki noktaya götürebilir ve bunu değiştirebilirim. Onu iki saniye içinde sertleştirecek kesin kelimeleri biliyorum. Ama başarısız olursa, sonrasında benden kaçmak için elinden geleni yapardı.

Lucie'yle işler sarpa sarana kadar beklemeliyim, kaybedecek çok şeyi olduğundan emin olana kadar. İşte o zaman bildiğim tüm numaraları ortaya çıkaracağım... ve bir sürü numara biliyorum.

Beni bırakıyor, kolları iki yanına düşüyor. Onun sıcaklığını hemen özlüyorum. "Her şey geride kaldı," diyor.

Hayır, ama olacak. Yumuşak pembe rujumun gömleğinin yakasını sıyırdığından emin olarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Kusura bakma. Bu konuda sana geri döneceğim."

Kaşlarını çatıyor. "İhtiyacın olan bir şey var mı? Kalacak bir yer buldun mu?"

Göğüs kafesimin tam dibinde küçük bir suçluluk duygusu var. Beck ona söylemedi ve ihmal ederek yalan söylemekten nefret ediyor olmalı.

"Evet, iyiyim. İş başvurusu yapıyorum."

Ellerini ceplerine soktu. "Burada kalmana şaşırdım. Buradan nefret ettiğini sanıyordum."

Yaptım. Seviyorum. Ama sevdiğim her şey burada. Omuz silkiyorum. "Evime en yakın yer burası." Başını salladı. Bana inandığından emin değilim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." *Sana geri ihtiyacım var. Başka bir şeye değil.*

Ve bunun gerçekleşmesi için karanlık bir şey yapmam gerekirse, yaparım.

O öğleden sonra, Main Street Yoga'da tek seans için ödeme yapıyorum ve telefonla konuşuyormuş gibi yaparak girişin dışında oyalanıyorum. Kayleigh içeri girdiğinde onu takip ediyorum ve matımı onunkinin yanına koyuyorum.

Şahsen Instagram'da olduğundan bile daha güzel - erkeklerin sıkıldıkları karılarını becerirken resmettikleri türden bir kız - ama Caleb onu Lucie için kovdu. Bu beni rahatsız ediyor.

İnsanlar esniyor, ben de aynısını yapıyorum. Kayleigh öğle yemeğinde paylaştığı yeni pedikürünün fotoğrafını çekiyor gibi görünüyor.

Belimden bükülüyorum ve boyanmamış ayak parmaklarıma doğru uzanıyorum. "Çok tanıdık geliyorsun," diyorum başımı ona doğru çevirerek. "Daha önce tanıştık mı?"

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Hiç sanmıyorum."

Sanki hatırlamaya çalışıyormuşum gibi gözlerimi kıstım. "İşle ilgili bir şeymiş gibi hissediyorum."

Ayak tırnaklarına son bir kez bakıyor. Onu rahat bırakmamı diliyor. "Sokağın aşağısındaki McKinnon ve Lieb'de işe yeni başladım. Mimarlık firması mı?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle olmaz. Bu beni delirtecek."

Dudaklarında küçük bir kıstırma, bir hoşnutsuzluk belirtisi var. "Eskiden TSG'de çalışırdım."

Tanrıya şükür sonunda geldi. Açık olmam gerekecek diye endişeleniyordum.

İç çekişim mutsuzluktan ağırlaştı. "TSG'ye son derece aşınayım. Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Sonunda dikkatini çektim. Ayaklarını altına katlıyor ve telefonunu kenara koyuyor. "Oh?" "CEO ile evliydim."

Başı dönüyor, gözleri kocaman. Beni tepeden tırnağa süzüyor ve yanındaki bu solgun, pedikürsüz kadının eski patronunu nasıl yakalamış *olabileceğini* merak ediyor. "*Caleb?* Evli olduğunu duymuştum ama ne zaman ayrıldınız?"

"Yeni *kız arkadaşıyla* tanıştığında ayrıldık." Yutkunuyorum ve gülümsemeye zorluyorum. Bugün yanlış yapan cesur eski eş rolünü oynuyorum.

Kayleigh gözlerini devirir. "O kızdan nefret ediyorum. Artık orada çalışmamamın sebebi o. Caleb'a şikayet etti ve birdenbire işsiz kaldım."

Sanırım Kayleigh'in her gün Instagram için kapuçinosunun üzerindeki güneş yansımasını yakalamaya çalışırken harcadığı üç saatlik mesai de işe yaramadı, ama gerçekler benim için pek önemli değil.

"Kulağa doğru geliyor," diye cevap veriyorum, tam o sırada öğretmen içeri giriyor ve mindere bağdaş kurup oturuyor. Tam da sohbet güzelleşirken ortaya çıkmasına içerliyorum ama belki de bu Tanrı'nın bana yardım etme, uzun vadeli oynamamı, çok istekli görünmemem gerektiğini hatırlatma yoludur.

Öğretmen, ellerini dua eder gibi önüne koyarak "Stresi soluyun," diye talimat verir, "ve huzuru soluyun."

Stres soluduğumdan ve intikam soluduğumdan oldukça eminim, ama talimatlarının yüzde ellisini uygulamak hiç uygulamamaktan iyidir.

"Bugün minderde geçireceğiniz zaman için niyetlerinizi belirleyin," diyor bize hayırsever bir gülümsemeyle. Gözlerimi kapatıp kendiminkileri belirliyorum: *Kayleigh'nin Lucie'yi benim için nasıl mahvedebileceğini bulmak.*

KATE

“**I** bir iyilik isteyeceğim.”

Beck çatalını yere bırakır ve gözleri parlayarak bekler.

"Burada kirasız yaşamama izin vermenin ve her zaman benim saçmalıklarına katlanmanın ötesinde bir iyilik yanı."

Ağzından küçücük, isteksiz bir hareket çıkarıyorum, *zafer*. İlk işimde şirkete yeni bir müşteri getirdiğimde, patronum bana Joan of Arc ve Eleanor Roosevelt'in birleşimi gibi davranırdı. Bu daha iyi.

"Depodan bir şeyler almam lazım."

Gülümsemeye dair her ipucu tamamen kayboluyor ve bakışları daha da odaklanıyor. Beck her zaman beni değerlendiriyor, ifadelerimi okuyor, sözlerimi ayrıştırıyor. Her zaman bir art niyetim olduğundan şüphelenmesi biraz yorucu. Özellikle de genellikle haklı olduğu için. "Neden?"

Öfkeyle ofluyorum. "Bu şeytani bir komplo değil. Neden sen Caleb'la yatmaya çalıştığımı düşünmeden bir şey söyleyemiyorum?"

Sanki beni duymamış gibi davranıyor. "Ne istiyorsun?"

"Cuma günü bir görüşmem var ve görüşmeye atlet ve kısa pantolonla gitmem hoş karşılanmıyor. Kutuları kaldırmak için yardıma ihtiyacım olabilir. Eğer bir sorun olursa," diye ekliyorum en tatlı, en sahte gülümsememle, "Caleb'e sorarım."

Belki de Caleb'a sormalıydım *diye* çok geç aklıma geldi. Belki eski eşyalarımızı karıştırmak onun için bir şeyleri tetikleyebilirdi. Tanrı biliyor ya, sahip olduğumuz hemen hemen her mobilya parçasının üzerinde seks yapmıştık.

Maalesef tehdidim işe yaramış görünüyor. "Yarın gidebiliriz. Mueller benim için barı açabilir."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama iyi anlamda değil. Depoya gitme fikrini, önümüzdeki on iki saat içinde yapmayacağım bir şey olduğunda daha çok sevdim.

Kahretsin.

Ertesi sabah kamyonetine atlayıp Santa Cruz'a doğru yola çıktık. Yemek yiyemeyecek kadar hastaydım, bunu kolayca saklayabildim ama otoyola çıkarken dizlerimin titremesini, parmaklarımın kıpırdanmasını kontrol edemiyorum.

Bakışları merakla bana doğru kayıyor. Tanrı'ya şükür, bir kez olsun rahat bıraktı.

Oraya vardığımızda, Caleb'in giysilerimin içinde olduğunu düşündüğü iki depodan ilkinde doğru adım adım ilerlemek için kendimi zorluyorum. Beck tüm bu süre boyunca beni bir şahin gibi izliyor. Kodu girerken yüzümü buruşturmaya zorluyorum - gülümsemeye en çok bu kadar yaklaşabiliyorum - ama ışığı açarken nefesimi tutuyorum.

Oda doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, biraz gerçeküstü. Eşyalarımızı tanıyorum ama tanımiyorum. Artık evimizin dışındakiler benimmiş gibi hissetmiyorum. Keşke Caleb evimizi kiraya vermeseydi. Orada kalamasam bile, her şeyi olduğu gibi görmek, bir şeye sahip olduğumu, bir yere ait olduğumu hissettiğim günleri yeniden yaşamak isterdim.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Mimi'nin beni yazdırdığı o gösterişli özel okulda, okul mağazasından aldığım el yapımı üniformalarım ve markasız spor ayakkabılarım yüzünden alay konusu olurdum. Sonra koruyucu ailemin yanına döndüğümde, özel okula gitmemi yüzüme vurulan bir tokat olarak görüyorlardı. Diğer çocuklar kıs kıs gülerken koruyucu annem her asitli eleştirisine "*Madem bu kadar zekisin,*" diye başlardı. Ben uyurken kitaplarım tahrif edilir, okul tarafından verilen dizüstü bilgisayarım saklanırdı.

Üniversiteyi, oyun alanının eşit olacağı bir zamanı hayal etmişim ama asla eşit olmadı. Asla. Ta ki Hannah'ya hamile kalana kadar. Belki de Tanrı'nın sonunda bana kendime ait bir şey vermeye karar verdiğini düşünmüştüm. Ama sonra onu da elimden aldı.

Beck elini dirseğime koyarak, "Burası çoğunlukla kitaplara ve mobilyalara benziyor," diyor.

Odaya üstünkörü bir kez daha bakıyorum ve ikinci üniteye geçiyoruz. Giysilerimi koyduğum uzun gardırop kutuları sol tarafta, ama onlara doğru ilerlemiyorum. Bunun yerine diğer tarafa, duvara yaslanmış beyaz ahşap çıtalara, kıvrılan parmaklıklara doğru ilerliyorum, dokunulduğunda hala pürüzsüz. Sonunda ihtiyacımız olmayan bir beşik. Mobilya yığınlarının arasından kayıyorum ve elimi uzatıp çıtalardan birini kavırıyorum. Her zaman göğsümde dinlenen o sızı, hissedebildiğim tek şey olana kadar çiçek açıyor.

Hamilelik bir kazaydı, ancak o çift pembe çizgiler belirlediği andan itibaren onu hararetle istemiştim. Daha cinsiyetini bile öğrenmeden, okula götürürken küçük elini tuttuğum bir kız çocuğu, altında hediyelerle dolu büyük bir Noel ağacı, Shelter Cove'da kamp hayal ediyordum.

Caleb ve ben evlenmeye karar verdiğimizde içimdeki tüm karanlık sızdı ve yerini aydınlığa bıraktı. Sonrasında aylarca, sanki ondan yapılmışım gibi hissettim.

Beck aniden arkamda beliriyor, elini elimin üzerine koyuyor ve beni nazikçe göğsüne çekip ağzını saçlarıma bastırıyor.

Dikkatimi dağıtmaya çalışmıyor. Caleb'in yaptığı gibi ağlamayı kesmemi söylemiyor ya da doğru olduğunu bilsem de henüz atlatamadığım için hasta ve berbat biriymişim gibi davranmıyor. Sadece orada duruyor, bekliyor, katı, telaşsız ve bütün, şu anda neye ihtiyacım varsa o olmaya istekli.

Çok nazik ama faydasız. Kederimin sonu yok. Dibi yok. Eninde sonunda herkes gibi o da durmamı, kendimi toparlamamı isteyecek. O yüzden ben de devam edebilirim.

Çenemi sıkarak geri çekiliyorum ve yüzümü sertçe silerek odayı geçiyorum. Üzerinde "Kate'in dolabı" yazan kutuları Caleb'in titiz elinde buluyorum. "Sanırım sadece buna ihtiyacım var," diyorum gardırop kutusunu işaret ederek, sesim çatlayarak.

"Çekil," dedi, beni yoldan iterek. "Git bagaj kapağını indir."

Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi ve son bir kez daha bakmak için geri dönme düşüncelerime son verdi.

O kutuyu bağlarken ben arabada bekliyorum. Lucie Instagram'da ikizlerin tenis kampına giderken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış. Sanki benim onun kafasına girmeye çalıştığım kadar o da benim kafama girmeye çalışıyor.

Cuma sabahı iş görüşmem için Santa Cruz'a vardığımda, kalçalarım terden sıırıslılandı ve eteğimin altında biriktiğinden emindim - potansiyel işverenleri etkilemek için idrar lekesi gibi bir görüntüden daha iyi bir şey olamazdı. Kayıp madalyonumu bulmak için boynumu o kadar çok kurcaladım ki orada kırmızı bir leke oluştu ve bir tırnağımı kanayana kadar ısırdım. Manikür yaptırmalıydım. Saçımı kestirmeliydim. Depodaki evrak çantamı bulmaya çalışmalıydım.

Biri beni tekrar işe alırsa şanslı olacağımı anlamalıydım. Özellikle de paralarını denetleyen bir işte.

Bir zamanlar insanlar benim geçmişimi, koruyucu aile olduğumu duyarlardı ve hepsi de bir şansı hak eden birini görürdü. Bir keresinde bir profesör referans mektubunda bana "çölde açan bir çiçek" demişti. Mazlum olmak güzel bir şey - ne kadar kötü performans gösterirseniz gösterin, yine de beklentileri aşıyorsunuz.

Mezun olduktan sonra bu değişti. Sonra insanlar özgeçmişimde Ivy League MBA'i gördüler ve lanet olası bir Ivy League MBA'i beklediler, iki beden büyük bir takım elbise giyen, tırnakları çığnemiş bir bağımlı değil.

Bugünkü görüşme şehrin en iyi bölgesinde değil ama sanırım artık iş arayan en iyi MBA de ben değilim. Park ediyorum ve yeniden asfaltlanması gereken kaldırımlarda yürüyorum, ayakkabımın topuğu bir yarığa takılıyor, tökezlerken bileğimi incitiyorum. Resepsiyon görevlisini selamlıyorum ve lobide oturuyorum, gergin ter tişörtümü ıslatırken yıpranmış halıya bakıyorum.

CEO'ya götürülmem yaklaşık otuz dakika sürüyor. O genel iş adamı suratlarından birine sahip; çenesi düşük, kalın ve aşırı şekillendirilmiş saçlarında hafif bir dalgalanma var, takım elbisesi kuşkusuz yumuşamış bir göbeği gizliyor. Masaları çevreleyen

Arkasında kendisinin ve ailesinin pahalı şeyler yaparken, golf oynarken, Colosseum'un önünde dururken çekilmiş fotoğrafları var. Birlikte okula gittiğim çocukların böyle aileleri vardı. Bir yetişkin olarak benim de böyle bir ailem olacağını düşündüm.

Beni selamlıyor ama gecikme için özür dilemiyor.

"Yani, Wharton?" diye soruyor, özgeçmişime gözlerini kısarak bakarak. "Sonra Envirotech... O da uzun sürmedi. Ve birkaç yıldır bir işiniz yok mu?"

Saç çizgimde ter boncukları oluşuyor ve elimi üzerinde gezdiriyorum. "Evet." Yutkunuyorum. "Hamileydim ama kızım doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı."

"Bu nasıl oldu? Nasıl öldü?"

Dişlerim gıcırıyor. Düzgün bir insan dehşete düşer, en azından ezbere bir özür dilerdi. Ancak bu pislik sadece boş merakını gidermek istiyor. "Buna mekonyum aspirasyonu deniyor. Bazen doğum sırasında bebeğin ciğerlerine kaçır."

Başını sallayıp yoluna devam ediyor. Anlaşılan Hannah'nın ölümü umduğu kadar heyecan verici olmamıştı. "Yine de, iş gücünden *yıllarca* uzak kalmak aşırı görünüyor, değil mi?"

Yalan söyleyebilirim ama dünya küçük. Bu adam şüphesiz özgeçmişimde yer vermediğim işlerden birinde çalışan birini tanıyacak, bir iş etkinliğine nasıl kafam güzel geldiğimi, güvenlik tarafından binadan nasıl çıkarıldığımı anlatacak. Bu sürecin sonlanması için tek umudum, ne kadar az çekici gelse de her şeyi itiraf etmek.

"Uyuşturucu kullanımıyla ilgili bazı sorunlarım vardı." Sesimi sertleştiriyorum, *utanmak* yerine *açık sözlü* olmayı hedefliyorum. Ama nasıl utanmayabilirdim ki? Tüm hayatımı beklentileri aşarak geçirdim ama kendi beklentilerimi feci şekilde boşa çıkardım. "Rehabilitasyonu tamamlamam biraz zaman aldı ama tamamladım ve dört aydır temizim."

Gülümsemesi, kendini Picasso sanan küçük bir çocuğa vereceğiniz türden, sabırlı ve biraz da küçümseyici. "Başarınızdan dolayı sizi tebrik ederim Bayan Bennett, ancak burada bir CFO işe almaya çalıştığımızın farkındasınız, değil mi?"

"Son pozisyonumda altı ay sonra CFO'luğa terfi ettim ve ben-"

"Sizi durdurmam gerekiyor," diyor kararlı bir şekilde. "Mektubunuzda daha açık sözlü olsaydınız, bu görüşme gerçekleşmezdi."

"Dediğim gibi, uzun zamandır temizim-"

İç çekiyor. "Şirketimin finansmanını bir bağımlıya emanet edemem."

Ucuz takım elbisesinin içinde, arkasındaki fotoğraflarda çirkin ailesiyle birlikte oturan o kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak istiyorum. Ama bir şekilde terden ve hayal kırıklığından yapış yapış olmuş bir halde sandalyeden kalkıyorum ve bana zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum.

Ben kapıya doğru yürürken o ayağa kalkıyor. "Gelecekte, Bayan Bennett," diye başlıyor o dayanılmaz derecede kendini beğenmiş sesiyle, "size önerim-"

O sözünü bitirmeden kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Günümün şu ana kadarki tek zaferi.

BECK akşam röportajı sormak için mesaj attı. Keşke unutsaydı. İşlerin bu kadar kötü gitmesi utanç verici.

Ona iyi gitmediğini ve dürüstlüğü en iyi politika olmadığını söyledim ve sonra Instagram'a girdim, bu da ruh halimi iyileştirmede, çünkü görünüşe göre bu lanet eyalette bu gece hiçbir şey yapmayan tek kişi benim. Kayleigh "kızlarla" Vegas'a gidiyor - TikTok'ta nezaketle ilgili bir alıntı paylaştıktan bir gün sonra "şişko c*nt" dediği oda arkadaşının aralarında olmadığını varsayıyorum. Beck işte. Caleb ve Lucie muhtemelen iki kişilik romantik bir akşam yemeği yerken Lucie'nin doğum yapma konusunda benden ne kadar iyi olduğunu konuşuyorlardır.

Bir korku filmi koydum ve artan bir sabırsızlıkla izledim. Hangi kadın perili bir evin ürkütücü bodrumuna girer, gizli bir geçit bulur ve kendi başına araştırmaya karar verir?

"Ölmeyi hak ediyorsun," diye sesleniyorum kimseye, uygun bir yere yerleştirilmiş el fenerini kaparken.

Sessiz kabindeki sesim, kafamın içindeki "*Madem herkesten çok daha zekisin Kate, neden Cuma gecesi yalnızsın?*" diyen sesi bastırarak *kadar* yüksek değil.

Televizyondaki kız az önce arkasından kapanan kapıya vurmaya başlarken uzaktan bir motosiklet kükrer. Beck olamaz. Barın haftanın en yoğun iki gecesinden biri.

Ancak sadece bir dakika sonra kabinin kapısı açılır ve devasa gövdesiyle boşluğu doldurur.

"Mayon var mı?" diye soruyor, kaskını bir sandalyeye bırakarak.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum. Burada bulunmasının ya da sorduğu sorunun

hiçbir anlamı yok. "Mayo mu? Saat gecenin dokuzu."

"Evet, Kate, saatim var," diyor. "Her zaman gece yüzmeye gitmek isterdin. Yapacak başka bir şeyin yok ki."

Kaşlarımı çatıyorum. Kötü özelliklerimden oluşan uzun bir listem var ve heyecan ihtiyacım da bunların arasında yer alıyor.

Tabii ki en tepeye yakın bir yerde değil, çünkü benimle ilgili çok daha kötü şeyler var, ama Caleb'in hiç sevmediği bir şey ve

başımı birçok belaya soktu.

Yutkunuyorum. "Sence sorun olur mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı düz bir çizgi halinde. "Neden olmasın ki?"

Çünkü eğlenenin bir şekli diğerine yol açar.

Eğlenmek, daha fazlası için bir istek yaratacaktır. Yüzeceğiz ve ben bara gitmek isteyeceğim. Bir bara gideceğiz ve bir biradan

zarar gelmeyeceğine karar vereceğim ve bira bittiğinde ve kıyamet kopmadığında, biraz ot içmenin de zarar vermeyeceğine karar

vereceğim ve sonra tekrar Kent'te olduğumu keşfetmek için uyanacağım - ağzım kuru ve ellerim bir gece önce ne yapıyorsam

daha fazlası için titriyor.

Benim korkum eğlenenin kokain gibi küçük miktarlarda bile tadını çıkaramadığım bir şey olması ama bu yüksek sesle

söylenemeyecek kadar çılgınca geliyor.

Cevap vermek yerine bir omuz attım. "Evet, hadi gidelim."

Kıyafetlerimin altına bir bikini giydikten sonra onu dışarıda takip ediyorum ve bana kaskını uzatıyor.

"Bisiklete mi bineceğiz?" Caleb'la yeni çıkmaya başladığımız zamanlarda Beck'ten beni bisikletiyle gezdirmesini yüzlerce kez

istemiş olmalıyım ama o hep reddetti.

"Hayır," diye yanıtlıyor Beck sessiz bir kahkahayla. "Sadece yüzmek için bir kask isteyebileceğini düşündüm. Elbette bisikleti

alıyoruz. Neden? Korktun mu?"

Kaskı taktım. "Bence bundan daha iyisini biliyorsun. Korkuya karşı hiçbir zaman mantıklı bir tepki vermedim."

Gülümsemiyor ama yavaşça yaptığı değerlendirmede midemi lezzetli bir şekilde geren sıcak bir şey var. "Evet. Hatırlıyorum."

O oturuyor ve ben de arkasına geçiyorum. Kollarımı beline doladığımda, onun boyunda birinin altında olduğumu hayal

ediyorum. Üstte olsaydı muhtemelen beni ezerek öldürürdü ama daha kötü yollar da olabilirdi.

Çakıllı yolda dikkatli ama asfalta çıktığımızda o kadar hızlanıyor ki nefesim kesiliyor. Normalde bir misafire vereceğiniz

nazik bir sürüş değil. Uçuyoruz, virajları hızlı alıyoruz, arabaların arasından geçiyoruz.

Kalbim hızla çarpıyor ve durmaksızın hakaretler ve uyarılar yağdıran beynim susturuluyor. Sadece Beck var - onun büyüklüğü,

onun kokusu. Bisiklet yana yatıyor ve o hala orada, katı ve sıcak. Savruluyor ve yanağımı onun geniş sırtına öyle bir bastırıyorum

ki muhtemelen iz bırakacak. Vücudum onunkine uyuyor, onu sıkıca kavıyorum, ama biraz gevşememe izin veriyorum, Beck'in

yol göstericiliğini takip ediyorum, bisiklet bacaklarımın arasında gürlerken ona güveniyorum.

Her dakikasını seviyorum.

Yol boyunca gıcırdayarak durur ve park eder.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kaskımı çıkarıp dengesiz bacaklarımla ayağa kalktığımda.

Yüzündeki o sırıtışla orada otururken çok iyi görünüyor. Kocasını geri kazanmaya çalışan bir kadın için olması gerekenden

daha iyi, ama Beck ateşli ve ben çok uzun zamandır seks yapmadım. Benim yerimde *kim* olsa aynı şeyi hissedirdi.

"Bayıldım." Sesim nefes nefese, adrenaline yüksek çıkıyor.

Kaskı benden aldı. "Yapacağımı biliyordum." Sözlerinde sessiz ve mutsuz bir şey var.

"Eğer bizi geri götürmeme izin verirsen, bunu yapılacaklar listemden çıkarabilirim," diyorum, çalılarla kaplı patikadan sahile

doğru onu takip ederken. "Olmaz. Ölmeden önce yapılacaklar listenden başka bir şey seç."

Botlarını çıkarmak için bir kayanın üzerine oturdu, ben de spor ayakkabılarımı çıkardım. "Shelter Cove'da kamp mı? Buradan

saatler uzaklıkta. Motoru sürmeme izin vermek isteyebilirsin."

Tek bir kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. "Olası onca şey *arasından* bunu mu seçerdin?"

Bana bundan bahseden Mimi'ydi. Bana gösterdiği, kendisinin ve çocuklarının orada kamp yaptığı fotoğrafı hatırlıyorum. Bana fotoğraftaki küçük çocuğun öldüğünü söylemişti ama sorun değildi çünkü ben yanındaydım. Onun yerini doldurabileceğime gerçekten inanmıştım. Belki o da inanmıştı.

Omuz silkiyorum. "Çocukken duyduğun ve özel olduğunu düşündüğün aptalca şeylerden biri sadece. Eminim hayal kırıklığı yaratacaktır."

Biraz ilerledi ve soyunmaya başladı. Ben de aynısını yapıyorum. Ama şortunun altında mayo yok, sadece boxer külot var ve onu da hemen çıkarıyor. Farklı bir şey beklediğimden değil, ama harika bir kıcı var. Kalçasından çıkan o kıvrımdan bir kase mısır gevreği yiyebilirsiniz. Ne yazık ki, ben ön tarafına ne koyduğuna bakamadan o suya doğru yöneliyor. Beline kadar suya giriyor, dalarken sırtındaki her çizgi ve kıvrım belirginleşiyor.

"Neden ben takım elbise giymek zorundayım da sen giymiyorsun?" O çıkarken kıydan sesleniyorum.

Saçlarını yüzünden itiyor. "Çünkü sen bir kızsın ve umurunda değil, oysa ben bir erkeğim ve arkadaşlarımdan birinin karısını çıplak görmek istemiyorum."

"Emin misin?" Bikinimin üst kısmının altından parmağımı geçirerek alay ediyorum. "Küçükler ama muhteşemler. Bu şansı bir daha asla yakalayamayabilirsin."

Kabul etmeyecek, ama kabul ederse neler olabileceğine dair bir sürü fantezi kurabilirim.

Yanağında bir kas titriyor. "Nasıl çıplak görüldüğün hakkında duymam gerekenden fazlasını duydum zaten. Bir grup arkadaşımızla çıplak yüzmeye gittin ve Liam sırf Caleb'e eziyet etmek için aylarca bunu tartışmaya devam etti."

Sessizce gülüyorum. "Caleb çıplaklık söz konusu olduğunda biraz namusludur."

Gözleri üzerimde geziniyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. "Eğer benim karım olsaydın, ben de aynı şekilde davranırdım." Sesinde bir hırıltı var, tam bacaklarımın arasına isabet eden bir hırıltı. Ani bir arzu patlaması o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor.

Onu avuçlamak için su yüzeyinin altına uzandığımda, boynumda o hırıltıyı hissetmek istiyorum. Ben de yapabilirdim. Bunu çok kolay yapabilirim.

Gözlerim beline, göbek deliğinden çıkan saç izine kayıyor. İstmeden ona doğru çekilerek suya batıyorum ve ayaklarımın altındaki kuma sertçe basarak dehşet içinde duruyorum.

Ne halt ediyorsun Kate? Gerçekten her şeyi mahvetmeden Beck'i sikebileceğini mi sanıyorsun? Hayatta istediğin her şeyi kaybedersin.

"Benim için çok soğuk," diyorum aniden, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Arkamdan itiraz etmesine aldırmadan dönüp dışarı çıkıyorum, nefesim çok hızlı geliyor. *Tanrım, ne düşünüyordum ki?*

Arkamı dönüp kıyafetlerimi giyiyorum.

"Pek uzun sürmedi," diye homurdanarak peşimden çıktı.

Nemli kirpiklerinin altından dikkatle aya bakıyorum, giyinirken arkamdan gelen fermuar sesini duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum, dönmeden önce çıplak olmadığından makul ölçüde emin olana kadar bekliyorum. "Özür dilerim. Ve teşekkürler. Bunu yaptığın için."

Gömleğini giyiyor. Islak kumaş, hiç görmesem daha iyi olacak kaslarıma yapışıyor. "Gelmekte neden bu kadar tereddüt ettin ki? Her zaman Caleb'i gece yüzmeye götürmeye çalışıyordun."

Dişlerim dudağıma batıyor. "Caleb çok vahşi olduğumu düşünüyordu ve belki de haklıydı. Belki de herkesten daha çılgınca bir şeye ihtiyaç duyduğum için bu hale geldim."

Ağzı aşağıya doğru döner. "Senin eğlence anlayışında hiçbir sorun yoktu Kate. Sadece ikiniz farklısınız. Motosiklet sürmeyi seviyorum. Bu eroin kullanacağım anlamına gelmiyor. Sen çıplak yüzmeyi ve saçma şakalar yapmayı seviyorsun. Bunları sevmelisin. Bunda yanlış bir şey yok."

Kollarımı kendime doluyorum. "Çok geç olana kadar çok ileri gittiğimi anlayamayacağımdan endişeleniyorum."

Elini omzuma koyuyor. "İşleri berbat etmene izin vermeyeceğim."

Bu gerçekten veremeyeceği bir söz ama yine de kalbim kabarıyor. Onun iyiliği her zaman sürpriz olmuştur. Tüm arkadaş grubu içinde en huysuz, en korkutucu kişi olmasına rağmen bana her zaman hak edebileceğimden çok daha iyi davrandı.

Umarım planladığım her şey gerçekleştiğinde benden nefret etmez.

BECK

Salı akşamı tüm çocuklar geliyor, çünkü biraz takılabileceğimiz kadar sakın olacak. Bu buluşmalar eskiden ama artık herkes çok meşgul olduğu için daha seyrek oluyor ve keşke bu geceyi de atlayabilseydik - Kate benimle ne kadar uzun süre kalırsa, Caleb'i karanlıkta tuttuğum için o kadar kötü hissediyorum. Onu bu kadar kandırmayı planlamamıştım, Kate'in Caleb'in boşanma konusunda ciddi olduğunu görünce çekip gideceğini düşünmüştüm. Caleb ve ben her gün 49ers'ın sezon öncesi maçları hakkında mesajlaşıyoruz, bu yüzden her şey ortaya çıkarsa sessizliğimi haklı çıkarmak zor olacak.

İlk gelen Liam oldu. Bara oturuyor ve hemen bana biraz fazla yakından bakıyor, kokuyu yeni almış bir tazı gibi.

Ona bir bira uzattım. "Bu surat da neyin nesi?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Test sonuçlarını bekliyor gibi görünüyorsun.

Kate'den haber aldın mı?"

Neden ondan haber aldığımı düşündüğünü bilmek isterdim ama sanırım bunu en son buraya geldiğinde zaten anlamıştık.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Evet, ondan haber aldım. Kalacak bir yere ihtiyacı varmış." Ağır bir nefes verdi. "Siktir, dostum. Yapmadın."

Bana bunun önemli bir şey olmadığını söylemesini umuyordum. "Bu sadece geçici." Başını salladı. "Onunla yatıyor musun?"

Elimdeki sürahiyi bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Senin derdin ne lan? Tabii ki yok." Nefesinin altında gülüyor. "Bunun olmasını engelleyen şey senin *yüksek ahlak anlayışın*mış gibi davranmayalım."

Gücendiğim için mi kızgınlım? Yoksa o haklı olduğu için mi? "Siktir git, Liam. Hâlâ en yakın arkadaşlarımdan biriyle evli.

Bunu önerdiğine bile inanamıyorum."

"Bunu kesinlikle düşünmüşsünüzdür," diyor.

Barı gerekenden daha kuvvetli bir şekilde ovmaya başladım. "Onu gören her erkek bunu düşünmüştür, pislik." Ona bakıp da bunu düşünmemek neredeyse imkânsız.

"Senin yaptığın gibi değil. Yani saplantılı bir şekilde."

Evet, belki de. Bu kadar açık olduğum hiç aklıma gelmemiştir. Ve eğer Caleb'a karşı açık olduysam, Kate'in benimle yaşıyor olması düşündüğümde daha da kötü olacak. "Caleb da böyle mi düşünüyor?"

"Hayır, çünkü bilseydi çoktan kışına tekme basmış olurdu. Ondan üç santim ve kırk kilo üstün olabilirsin, ama karısının peşinde olduğunu düşünseydi, aradaki farkı kapatmanın bir yolunu bulacağını garanti ederim."

"Eski karım. Ve ben onun peşinde değilim. Kalabilir miyim diye sordu, ben de izin verdim. Hepsı bu. Onu geri istiyor, ben de bir felaketi önlemeye çalışıyorum."

Birasını kaldırıp büyük bir yudum alıyor. "O zaman hayal görüyor. Caleb'in Kate'den hoşlanmadığını söylemiyorum ama yaşadıkları Lucie'yle yaşadıkları gibi değildi. Aşktan ziyade... seks o kadar iyiydi ki kendini durduramıyordu."

Caleb'ın Kate'le birlikte olma fikri bile kanımı kaynatıyor. Ne o Kate için, ne de Kate onun için doğru kişi değildi. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım ama keşke beni rahat bıraksaydı.

Harrison geldiğinde Lawrence'a barı korumasını söyledim ve arka taraftaki bir masaya geçtik. Caleb içeri girdiğinde bir sürahi koymuştum.

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bakın sonunda kim ortaya çıkmaya karar vermiş."

Sırıtarak benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor. "Bir kız için arkadaşlarını terk eden bir korkağa dönüştüm, değil mi?"

Koltuğumda arkama yaslanıyorum. "Lucie'yle tanışmadan çok önce de korkağın tekiydin."

"Onunla nasıl gidiyor bu arada?" diye soruyor Liam, sanki aniden *The Bachelor*'da duygularımızı tartışmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan yarışmacılarımız gibi.

Caleb'in gülümsemesi duraksar. "İyi. İnişler ve çıkışlar var ama iyi."

Kaskatı kesildim. Belki de Kate her şeye rağmen istediğini elde ediyordur, ki bu kimsenin yararına değildir, özellikle de

Kate'in, o ne düşünürse düşünsün.

Liam, "Sizin çayırılarda zıpladığınızı ve gün batımına doğru tek boynuzlu atlara bindiğinizi sanıyordum," diyor. "Eski sevgilisi

yine sorun mu çıkarıyor?"

Caleb başını sandalyeye yaslar ve gözlerini kapatır. "Her zaman sorun çıkarıyor ama hayır, sadece Kate'in burada olmasıyla ilgili bazı sorunları var."

Elim koltuğumun kenarını kavırıyor. "*Kate'i* ne zaman gördü?"

"Sadece rıhtımdaki o ilk gün. Ama başka şeyler de oldu. Kate ayrılık belgelerini almak için ofise geldi ve bana sarılıp vedalaşırken yanlışlıkla gömleğimin yakasına ruj bulaştı. Lucie'nin yaşadığı onca şeyden sonra... bu onu tedirgin etti."

Kate'in bunu *kazara* yaptığını inanacak tek kişi Caleb. Liam bana baktı. *Bela*, diyor bu bakış. Ve şimdi Kate'in sorun yarattığını kabul ettiğimize göre, Caleb'a sorun yaratmasının sebebinin ben *olduğumu* nasıl söyleyeceğim?

Harrison, "Yine de bu noktada sana güvenmesi gerekir," diyor. "Yani, onun için birleşmeyi iptal ettin."

"Bana güveniyor. Ama bilirsiniz, Kate'i *gördü*," diye ekliyor. Hepimiz ne demek istediğini anlıyoruz. Kate sadece güzel değil.

Bir odaya girdiğinde, o uzun kısl saçlarını salladığında, o tehlikeli kedi gözleriyle etrafa baktığında, kadınlar onu başıboş bir kaplan gibi izlerken, birlikte oturdukları erkekler onun nasıl tuzağa düşürülebileceğini merak ediyor.

"Neden geri döndü ki?" diye soruyor Liam. "Buradan nefret ettiğini sanıyordum."

Caleb kaşlarını çatır. "Emin değilim." Bana sanki eminmiş de bunu kendisine ya da bize itiraf etmek istemiyormuş gibi geliyor. Harrison elini yüzünde gezdiriyor. "Nerede kaldığını sordun mu?"

Liam'ın gözleri tekrar bana kayıyor. Böyle devam ederse, bütün bar Kate'in nerede kaldığını öğrenecek.

"Bilmek istemiyorum," diyor Caleb. "Yine o keşlerle birlikte olduğunu öğrenirsem, bu işe karışırım ve bunu yapamam.

Lucie'nin iyiliği için, temiz bir ara vermek zorundayım."

Bu benim devreye girip gerçeği söyleme şansım. Onun yerine sürahimizi doldurmaya gittim. Suzanne arkadaşlarıyla barda oturmuş, göz ucuyla beni izliyor.

"Arkadaşların gittikten sonra bana gelip takılmak ister misin?" diye soruyor.

Kate'i görmek için eve erken dönmeyi planlamıştım ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar kızgınım.

"Tabii," dedim ona. *Siktir et Kate'i. Her şeyin canı cehenneme*. Hiçbiri benim sorunum değil.

Eski, karmaşık olmayan hayatımı geri istiyorum. Kate'in kafamdan çıkmasını istiyorum.

KATE

Salı akşamı yogadan eve geldim ve tökezleyerek duşa girdim. Kollarım o kadar ağrıyor ki saçımı şampuanlamakta zorlanıyorum. Beck eve erken geleceğini söylemişti ama akşam yemeğini yiyip arka arkaya iki aptal dizi izlememe rağmen hâlâ gelmedi. Kendimi internete girmeye ve azalan çek hesabıma bakmaya zorluyorum. Yaşam tarzım, şu anda, sihirli bir bağışla finanse ediliyor.

Rehabilitasyon sırasında aldığım, başvurmadığım, "kayıp yaşayan bağımlılara" yardım etmeyi amaçlayan bir hibe. Evrakları *Caleb'in* avukatı tarafından doldurulmuş bir bağış.

İnanılmaz nazik bir davranıştı ama bu sonsuza dek sürmeyecek, özellikle de Kayleigh ile yogaya ve Lucie'yi hedefleyen reklam kampanyalarına harcadığım para düşünüldüğünde. Peki kimse beni işe almazsa ne olacak? Sanırım yeni bir alanda yeniden başlayabilirim. Ekonomi alanında doktora yapabilirim, böylece kaybettiğim yıllar özgeçmişimde o kadar göze batmaz.

Ama alanımda *iyiyim*. Gerçekten iyiyim. Başka bir diploma istemiyorum ve başka bir şey yapmak istemiyorum ve kaç kişi seçtiği meslek hakkında bunu söyleyebilir? Kaç kişi kendi alanında kalmayı diğerlerine tercih eder?

Saate tekrar bakıyorum. Saat onu geçiyor, ki bu hiç de erken değil. Belki Beck gecikti ama mesaj atabilirdi.

Beklerken annemin üniversite yıllığını internetten buluyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama Beck'in geçen gece babamla ilgili sorduğu sorular o zamandan beri kafamın içinde dönüp duruyor ve dürtmeden duramadığım bir çürük gibi beni rahatsız ediyor.

İki farklı kulüpteydi - Apartheid Karşıtı Öğrenciler ve Berkeley Drama Kulübü. Fiziksel olarak birbirimize o kadar da benzemesek de, on sekiz yaşında bile seks kokuyordu, ki bu benim için çok fazla söylenen bir şeydi. Ve tabii ki uyuşturucuyu seviyordu. Bu konuda da ortak noktamız var. Yine de bir bağımlı gibi görünmüyordu, peki Berkeley'e gelişi ile o yılın sonunda ayrılışı arasında her şeyi değiştirebilecek ne oldu? Belki de bendim.

Her fotoğrafta yanında aynı kız var. Sayfayı yeterince büyüttüğümde adını görüyorum: Sarah Dow. Sarah Dow annemle iki kulübe birden katılacak kadar iyi arkadaşmış. Belki de bu, annemin o yıl kiminle yattığını bilecek kadar iyi arkadaş olduğu anlamına da geliyordur.

Facebook'ta Sarah Dow adındaki tüm kadınlarla mesajlaşmaya başladığımda saat on biri geçmişti ve resmen sinirlenmiştim. Beck, geleceğini söylediği zaman gelmesine *güvendiğimi* anlamıyor mu? Onsuz ne kadar yalnız kaldığımı anlamıyor mu?

Gece yarısından hemen sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım, eve gelmeyi başarırsa onunla yüzleşmeyecek kadar öfkeliydim. İnsanlardan fazla bir şey beklemem ama Beck'in verdiği sözleri tuttuğunu sanırdım.

Aptal. Kimse sözünü tutmaz.

Sonunda yatağa girdiğimde, bu kadar önemsiyor olmam beni rahatsız ediyor.

Ertesi sabah Beck'in motoru gürültüyle geldiğinde kahve yapıyor ve telefonumu kontrol ediyordum. Telefonumu çantama attım. Ondan gelen bir mesajı kontrol ettiğimi bilemezdi ama *ben bilirdim*.

O içeri girdiğinde, kalçamı tezgâha dayamış, pencereden dışarı bakıyordum. Onu selamlamak için arkamı dönmüyorum, onun yerine cam cezveyi güzel yüzüne fırlatmayı hayal ederek sessizce sızlanıyorum.

Eve *hiç* gelmediğine inanamıyorum.

Anahtarları masaya çarparken takırdıyor. Ona doğru dönüp bir özür bekliyorum ama onun yerine mutfağa giriyor ve gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezinirken duraklıyor.

"Bana bir iyilik yap," diye hırslıyor, "ve evin etrafında lanet olası kıyafetler giymeye başla, ha?"

Gözlerim kısıldı. "Özür dilerim. Eve gelirsin diye günün yirmi dört saati tamamen giyinik mi kalmalıyım?" Çenesi geriliyor. "Buraya geldiğinden beri eve gelmediğim ilk gece bu."

"Bana eve erken geleceğini söylemiştin."

"Fark eder mi?" diye soruyor, bana yaklaşıyor, sesi alçak ve tehlikeli. Bu seste ne var böyle? Beck pek çok insanı korkutur ama Beck'in en korkutucu hali beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor. Tek elini kalçama koyuyor. "Beni *özledin* mi?"

Hava yoğunlaşıyor ve nabzım hızla atıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Tam bir pislik gibi davranıyor ve sanki tamamen başka bir şey yapıyormuş gibi meme uçlarım elmas gibi sertleşiyor.

Elini itiyorum. "Defol git. Gidip arkadaşlarınla takılabilirsin. Konuşabileceğin bir bar dolusu insan var. Ben kiminle konuşuyorum biliyor musun? Seninle ve Safeway'deki kasiyer kızla. Poşet isteyip istemediğimi soruyor, ben *de evet* diyorum. Yani, seninle konuşmak dışında tek kelime."

"Bir konuşmayı unutmuş gibisin," diyor. "Geçen hafta Caleb ile yaptığınız uzun ve güzel bir konuşmayı."

Sanki yeniden on yaşındaymışım, bana çoktan gıcık olan bir bakıcı anneden yemek çalarken yakalanmışım gibi. Dayak yemek üzere olduğumu ve bunu hak ettiğimi biliyordum.

Ama ben yetişkin bir insanım ve kimseye özür borcum yok.

"Tüm konuşmalarımı size rapor etmem gerektiğini bilmiyordum, *Sayın Komutan*. Önemli bir şey değildi. Birbirimize on kelime bile söylemedik."

Elini yanımdaki tezgâha koydu. Hâlâ çok yakınımda. "Yine de yakasına biraz ruj bulaştırmayı başardın, ki o bunun bir kaza olduğuna inanıyor."

Nabzım üç katına çıkıyor ama böyle bir durumda zayıflık ölümcül olabilir. "Öyleydi," diye cevap verip uzaklaşıyorum.

"*Saçmalık*. Burada kalmanı çok az istedim. İki şey istedim. Ve sen zaten birini ektin. Eve geldiğimde seni kanepemde koma halinde bulmam ne kadar sürer?"

Ona döndüm. "Sakin bana bunu söylemeye cüret etme çünkü hayatta hiç kimse kullanmamak için şu anda benden daha fazla uğraşmıyor. *Hiç kimse*."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her şeyin kontrolün altında olduğunu sanıyordum."

Yutkunuyorum. Ona her geçen gün kolaylaşmak yerine zorlaştığını söylersem, rehabilitasyona geri dönmemi isteyecektir. Caleb ile hiçbir şeyin plana uygun gitmediğini söylersem, zaten bir planım olmaması gerektiğini söyleyecektir. "Güvenli bir şekilde görüşebildiğim insanların benden nefret ettiği bir şehirdeyim. *Dünyanın* en iyi MBA programından diplomam var ama zar zor bir iş görüşmesi yapabiliyorum ve kocam - beni temizleyen tek şey - boşanmak istiyor. Bu yüzden işiniz, sosyal hayatınız ve talep üzerine aldığınız tüm o kadınlarla orada oturup benim başarısızlıklarım hakkında konuşmayın. Temiz kalmak hayal bile edemeyeceğin kadar kısıtlama gerektirir. Eski satıcıma gidip kollarımı açarak karşılanabilirim ama bunun yerine" -sesim çatlamaya başlıyor ve son kelimeleri zorlukla söylemek zorunda kalıyorum- "bu izbe yerde kalıp seni bekliyorum ve söylediğin gibi gelmiyorsun."

Bu kadar muhtaç görünmekten nefret ediyorum ve saçma sapan suçlamalarından sonra onun önünde ağlamayı reddediyorum. Kapıyı arkamdan çarparak odama gidiyorum. Birkaç dakika sonra bisikleti kükreyerek gidiyor.

Rehabilitasyonda bize zorlandığımızda itiraf etmemizi söylediler ama ben Beck'e söyledim ve o yeterince hızlı koşmadı. Bize iş geçmişimizdeki eksikliklerin sorun olmayacağını söylediler ama ben sadece *bir* mülakata girdim ve o da ancak üç dakika sürdü. Rehabilitasyonda söyledikleri her şeyin gerçeğe dayanıp dayanmadığını, bir özür ve iyi niyetin her sorunu çözdüğü ütöpik bir topluma ait olup olmadığını merak etmeye başladım.

Yatağımdan kalktım ve toplanmaya başladım. Ann dışında sahip olduğum tek arkadaşımı kendimden uzaklaştırdım. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama Beck'teki zamanımın dolduğu çok açık.

BECK

Annem ölürken bana doğru kızla tanıştığımda onu tanıyacağımı söylemişti, ama Kate ile tanışmadan önce biliyordum. hiç tanışmadım bile.

Onu fark ettiğimde bisikletim kulübün dışında durmamıştı bile: rüzgârda savrulan uzun kızıl saçlar, melek gibi bir yüz, *benimle dalga geçmeyen* gözler.

Biliyordum. O olduğunu biliyordum... Caleb gelene kadar. İşte o zaman son iki aydır bahsettiği kızın o olduğunu anladım. Yıllarımı o gece hissettiklerimi unutmaya, kendimi ondan ayırmaya çalışarak geçirdim ama hiç işe yaramadı.

Hamileliği boyunca onun yanında olan, Caleb'in meşgul olduğu her şeye yardım eden bendim. Hannah öldükten sonra onunla kavga eden, Kate'in ona ihtiyacı varken kendini işe vermemesi konusunda ısrar eden bendim. Ona Kate'in uyuşturucu kullandığını söyleyen bendim ve Caleb'in aklına gelen tek cevap rehabilitasyondur çünkü bu, Kate'in yanında olmaktan çok daha kolaydı.

Acı çekiyordu ve dünya *"Bir yolunu bulacaksın"* diyordu. Ve şimdi boğuluyor ve dünya *"Hey, bunu sen kendin yaptın"* diyor.

Onun tarafını tutmaya istekli bir kişi bulmasının zamanı geldi ve bunun gerçekleşmesi için Caleb'a her şeyi itiraf etmem gerekiyor. En azından bir kısmı hakkında.

Mesaj attım ve ofiste değil evinde olduğunu öğrendim - Çarşamba sabahı için duyulmamış bir şey - böylece gölün sonuna, yazları büyürken neredeyse yaşadığım eve doğru yola çıktım.

"Zamanlaman mükemmel," diyor kapıyı açtığında. "Şu alçıpan için bana yardım et."

"Ev üzerinde çalışmak için bir gün izin aldığına inanamıyorum," diyorum, kaskımı fuayedeki masanın üzerine koyup onu köşedeki alçıpan yığınının kadar takip ederek. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Evi geçen kışın sonlarında satın aldı ve annesi için onarmayı planlıyordu. Hepimiz tadilata başlamadan önce kaç on yıl geçeceğine dair bahse girdik. Görünüşe göre 50 dolar kaybettim.

O bir ucundan tutuyor, ben de diğer ucundan. "Garaj," diye homurdandı. "Liam'ın ekibinin gelmesi için hazır hale getirmek üzere sabahı burada geçiriyorum."

"Bu işi bitirmesi için onu gerçekten işe mi alıyorsunuz?"

"Hafta sonlarım ve akşamlarım Lucie ve çocuklarla daha iyi geçiyor," diyor bir eliyle garaj kapısını açıp alçıpanı bükerek dar aralıktan geçirirken. "Bu sürpriz ziyaret de neyin nesi?"

Cevap vermeden önce alçıpanı garajın zeminine atana kadar bekliyorum. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve ellerini kot pantolonuna silerek temizliyor. "Hiç kimse '*Sana bir şey söylemem gerek*' deyip sonra da iyi haber veremez." İçeri dönmek için arkasını döndü. "Bunun için otursak iyi olur."

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Kate birkaç hafta önce kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyleyerek evime geldi," diye açıklıyorum. "O zamandan beri orada."

Yanağındaki bir kas titriyor. "Benimle dalga geçiyorsun."

Kıskanç olduğunu sanmıyorum - Lucie'ye o kadar kapılmış ki diğer kadınları fark etmiyor bile. Ama ona karşı bir şeyler hissetsen de hissetmesen de en iyi arkadaşının eski sevgilinin birlikte olması pek de iyi bir görüntü değil. Ben de kızardım. "Kalacak bir yere ihtiyacı vardı Caleb. Dikkatinden kaçmış olabilir ama pek de boş sayılmaz."

"Onunla yatıyor musun?" Sesi *sakin* -çok sakın- ve tamamen tonlamasız.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır, onu geri istediğine karar vermediysen, öyle olsam ne fark eder ki?"

Ağzı açık kalır. "Öyle değil, bunu sen de biliyorsun. Bu sadece vefasızlık. Bana Seahawks'la ilgili capsler göndermek yerine *bir kez olsun* bundan bahsedemedin mi?"

"Evet, sana daha önce söylemeliydim ama bu kadar uzun kalacağını hiç düşünmemiştim. Ya ben ya da satıcısı.

Eğer bu durumda onu geri çevirmemi isteyecek kadar bencilsen, ne benim ne de başkasının sadakatini hak ediyorsun." Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünüyor.

Ben de ayağa kalktım. "Bana vurmak mı istiyorsun, pislik?" Talep ediyorum. "Devam et. Önce bana vurman için sana yalvarıyorum."

Çenesi açık bir şekilde bana bakıyor. "Bir aydır eski sevgilimle gizlice yaşıyorsun! Ne sikime yaralı taraf senmişsin gibi davranıyorsun?"

Çünkü onu asla hak etmedin ve sahip olduklarının kıymetini bilmedin. Çünkü biraz daha önemsemiş olsaydın tüm bu lanet durumdan kaçınılabilirdi.

"Yaralanan taraf ben değilim, salak herif," diye cevap veriyorum. "O yaralı. Olanlardan dolayı hâlâ o kadar zarar görmüş durumda ki zar zor işlevini yerine getirebiliyor."

Gözleri kısıldı. "Tam olarak neden bu kadar önemsedğini merak ediyorum Beck. Çünkü kendinden başka kimseye yardım ettiğini pek görmüyorum. Yani bu gerçekten iyi bir şey mi, yoksa ilçede beceme fırsatı bulamadığın çok az kızdan biri olduğu için mi?"

Daha önce de Caleb'in kendini beğenmiş suratına yumruk atmak istemiştim - Kate'i her yumuşatmaya çalıştığında ya da ondan daha az olduğu gibi davranmasını istediğinde. Ama şimdi öfkem farklı ve daha kötü. Bu öyle bir öfke ki, eğer ona teslim olursam çocukluğumdan beri sahip olduğum bir arkadaşlığı kalıcı olarak yok edebilir.

Ön kapıya doğru gidiyorum ve o da beni takip ediyor.

Masadan kaskımı kaptım. "Pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce gideceğim ama şunu açıklığa kavuşturalım: Burada kötü adam ben değilim. Senin boşanmak istemen onu şaşırttı. Bu senin hatan değil, ama bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı ve şimdi her şeyin mahvolmasına izin veremez ve mahkemesinde birine ihtiyacı var."

"Bir şeyi daha açıklığa kavuşturalım," diye yanıtlıyor. "Boşanmanın verdiği zarar, boşanmanın verdiği zarara kıyasla çok azdır. onu anlamsız seks arkadaşlarından biri haline getirerek neden *olacaksın*."

Döndüm ve evden çıktım.

Caleb yanılıyor. Çünkü Kate ile yatıyor olsaydım, bu asla anlamsız olmazdı. Bir saniye bile. Ve bittiğinde mahvolacak olan o değil.

KATE

Her şeyi bagaja koymak sadece birkaç seferimi alıyor.

Hala gittiğine inanamıyorum. Ben de döneceğini umarak *yavaşça* eşyalarımı topladığıma inanamıyorum.

Çantamı ve tuvalet çantamı almak için yukarı çıkıyorum ama son bir kez etrafa bakmak için ön kapıda duruyorum.

Aramamalıyım

onun evi bir izbe. Yani, *öyle*, ama aynı zamanda basit, karmaşık olmayan ve *doğru* bir yer. Burayı sevdim, en azından o etraftayken.

"Hoşça kal Beck," diye fısıldıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken boğazım biraz sıkılıyor.

Arabama doğru sanki belime kadar suya girmişim gibi ilerliyorum ve sürücü koltuğuna ulaştığımda yüzüm direksiyona yapışıyor ama ağlamayı reddediyorum. *Gözyaşlarınıza değecek şeyler vardır. Beck onlardan biri değil. Kabullen artık.*

Arabayı çalıştırmak için düğmeye basıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Düğmeye tekrar basıyorum, yine bir şey yok, sonunda anahtarları almak için çantama uzanıyorum.

Ve orada değiller.

Normalde anahtarlığımın takılı olduğu yere bakıyorum, anlamıyorum. Anahtarları çıkarmadım, ama bir şekilde düşmüşlerse, o zaman hala onun evinin içinde, çıkarken kilitlediğim kapının diğer tarafındalar.

Bu da demek oluyor ki, Beck bir pislik gibi çekip gittikten sonra, şimdi onu arayıp yardım etmesi için yalvarmam gerekecek. Telefonumu almak için çantama uzandım. Orada da yoktu.

Sonunda bir araya gelene kadar şaşkın şaşkın bakıyorum:

Beck.

Beck anahtarlarımı ve telefonumu aldı, bir tür usta suçlu profilcisi gibi adımlarımı kesin bir sırayla tahmin ediyordu. Hayal kırıklığı içinde çığlık attım. *Siktiğimin Beck'i.* Bunun *komik* olduğunu mu sanıyor? Caleb'ın yakasına *yanlışıklıkla* ruj bulaştırdığım için beni böyle mi cezalandırmayı planlıyor -bütün gün burada oturmamı sağlayarak? Kasabadan en az yedi mil uzaktayız ve onun barına kadar yürüsem bile orada olacağının garantisi yok.

"Yedi mil yürüyormuşum gibi görünüyor," diye homurdanarak arabadan iniyorum.

Tam o sırada uzaktan bir bisiklet sesi duyuyorum ama yaklaşıyor.

Sanki bu bir tavuk dövüşüymüş ve benim yüz on kiloluk halim onun motosikletli haliyle boy ölçüşebilirmiş gibi çakıllı garaj yolunda yürümeye başladım. Daha on adım atmıştım ki önümde durdu, kaskını çıkardı, olabildiğince rahattı. Yüzü vurdumduymaz, özür dilemeyen bir ifadeye sahip; dünyada hiçbir şey umurunda değil ve ben onun yerinde olsaydım, *birkaç* umurum olurdu. Beni tanıyor.

-Hiç kimse en iyi günlerimde bile dengeli olduğumu iddia etmedi.

Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Anahtarlarımı ver."

Sırıttı. "Tabii. Yerleşir yerleşmez."

"Siktir git," diyorum göğsüne vurarak. Fark etmemiş gibi görünüyor. "Anahtarlarımı ve telefonumu çaldın. Ne kadar kalacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eşyalarımı ver ki gidebileyim."

"Hayır."

Öfke görüşümün kenarlarını karartıyor. "Ne demek *hayır*? Beni burada esir mi tutacaksın?" Ağzı neredeyse hiç kıpırdamıyor ama gözlerinde sanki bunu düşünüyormuş gibi bir hayat parıltısı var.

"Özür dilerim," diyor. "Bir şeyle ilgilenmem

gerekiyordu." Gözlerimi kırptım. Beklediğim şey bu

değildi.

Dahası da var, gözlerinde gölgelerin oynadığını görüyorum. Beck o kadar sırlarla dolu ki, hepsini kendisinin bile bildiğinden emin değilim ama bana hiçbir şey söylemeyecek.

Elimi uzattım. "Harika. Anahtarlarımı ver."

"Eğer içeri gelip tartışmak isterseniz bir fikrim var." Ses tonu resmi, ama tek bir alaycı kaşını kaldırıyor. "*Sakince.*"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki. En azından telefonumu geri alabilir miyim?"

Bagajıma doğru yürüdü ve çantalarımı aldı. Atacağım her adımı biliyordu. "Komodinimde."

"Kullanılmış prezervatiflerin üstünde falan bulmasam iyi olur."

Merdivenlere yönelirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "*Kullanılmış* prezervatifleri neden komodinime koyayım ki?" "Bilmem. Erkekler iğrenç olduğu için mi?"

"Şey, evet. Ama bu mantıklı bile değil."

Onu içeri kadar takip ettim. Çantalarımı odama geri koydu. Görünüşe göre bu küçük fikrine benden çok daha fazla inanıyor, ki bu da muhtemelen daha fazla rehabilitasyon gerektiriyor.

O tekrar ortaya çıktığında nefes vererek kanepeye uzandım. "Peki, büyük planın nedir?"

Diğer uca oturuyor. Dili dişlerinin üzerinde geziniyor. "Benim için çalışabilirsin. Sadece bir şey bulana kadar."

Gittiğini düşündüğüm yere değil.

Ben bir barda çalışmaktan memnun olsam *da onun* böyle düşündüğüne inanamıyorum. "Senin için çalışmak mı?" Tekrar ediyorum. "Yani... garsonluk gibi mi?" Kendi kendine gülüyor. "Tanrım, hayır."

Sinir, göğsümde küçük bir çakıl taşı gibi, gıcırıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor, ama bu ani, kibirli *Tanrı, hayır*, yüzüne sert bir yumruk atma isteği uyandırıyor. "Sanırım garsonluk yapabilecek kapasitedeyim, göt herif."

"Müşteri hizmetlerinin sizin güçlü yanınız olduğunu sanmıyorum. Ama elimde bazı evrak işleri var. Yardıma ihtiyacım var."

Keşke kızgınlığımı tutabilseydim, ama tüm çabalarımaya rağmen kayboluyor ve yerini endişeye bırakıyor. Eğer Beck bunu bana itiraf ediyorsa, evrak işleri *biraz* berbat değil. Fazlasıyla, gülünç derecede berbat. "Sanırım seni hapse attırabilecek türden bir pislikten bahsediyoruz?"

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini geniş kalçalarına dayamış, cevap verirken bana değil yere bakıyor. "Vergi beyannamesi verirken hemen hemen sadece rakamları uyduruyorum. Makbuzları saklıyorum ama hepsi bu."

"Geçen yıl için mi diyorsun?"

Nefes verirken yüzünü buruşturuyor. "Son dört yıldır."

"Beck," diye inliyorum. "Başkasını sorumluluk konusunda azarladığım üzücü bir gün ama Tanrım. *Dört yıl* mı?"

İki eliyle saçlarını çekiştiriyor. "Annemin kullandığı muhasebeci öldü ve ondan sonra konuştuğum herkes lanet bir yazılım kullanmamı ve bir şeyler girmemi istedi ve benim zamanım yoktu. Bu işle ilgilenmesi için birini tutmalıydım ama mali durumumu bir yabancıya emanet etmekten endişe ediyordum." Başını arkaya yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Çok daha iyi şeyler yapabileceğinin farkındayım ama eğer istekliysen ve barın yakınında çalışmak sorun değilse kesinlikle yapabileceğin bir şey."

Kendini hiçbir yerde kontrol edemeyen bir tür serseri mayınmışım gibi görünmemden nefret ediyorum. Belki de bundan nefret ediyorum, çünkü doğru olabilir. Eskiden ben de biraz serseri mayın *gibiydim*.

"Ben alkolik değilim," diye cevap veriyorum. "Senin kadar kolay içmeden bir barın yakınında çalışabilirim. Yine de o ofise adım atmadan önce bir kutu Lysol'a ihtiyacım olacak. Orada ne yaptığını biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "O kadar da kötü değilim."

"Saçmalık. Orada en son ne zaman seks yaptınız?"

Uzaklara bakarken dili üst dudağına dokunuyor. Hiçbir şey söylemiyor. "Aman Tanrım. Dün mü? *Dün mü?*"

Bana gönülsüzce omuz silktiğinde, gülmeye zorluyorum ama garip bir şekilde eğlenmiyorum. Muhtemelen neredeyse bir yıldır bilincimin yerinde olduğu bir seks yapmadığım içindir.

Ama kıskançlık gibi hissettirmesi çok garip.

ERTESİ GÜN, Beck's Bar and Grill'in salon tarzı kapısından birlikte içeri giriyoruz. Beck teknik olarak *Jacob* Beck, ancak Caleb'in annesi dışında kimsenin ona "Jacob" dediğini duymadım ve bar kırk yıldır ailesine ait.

Dışarıda yeni bir güverte var ama içerisi aynı ve Caleb'la buraya en son geldiğim zamanı aniden ve keskin bir şekilde hatırlıyorum. Kavga ediyorduk çünkü ben o gece konsere gitmek istiyordum, o ise evde kalmak istiyordu.

Ona geri dönmek için çok çabalıyorum... Sanki kötü zamanlarımız olduğunu da unutmuşum gibi.

Personelin geri kalanı henüz içeride değil, bu yüzden Beck bana barın hemen arkasında bulunan ofisi gösteriyor. Burayı dezenfekte ettiğine yemin ediyor ve hakkını yemeyelim, burası gerçekten de ağır bir çamaşır suyu kokuyor.

Teorik temizliği bir yana, oda, floresan ışıkların parıltısını yansıtan iki masanın bulunduğu kasvetli, penceresiz bir yer. . . ve duvarları kaplayan dosya kutuları.

"Bunların içinde ne var?" Onları göstererek soruyorum.

Hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi yere bakıyor. "Çoğunlukla makbuzlar."

Çenem düştü. En az yirmi kutu var, bu da yüzlerce dosya anlamına geliyor ve yüzlerce dosya da binlerce kâğıt parçası demek. "Tanrım. Hepsini mi?"

"Hayır, orada çalışan dosyaları da var."

Kaşları çatıldı. "Bunların hepsini dijital ortama aktarmadın mı?"

Sadece bana baktı. *Tabii ki bakmadı*. Çünkü Beck son dört yılını işinin sadece gerekli gördüğü kısımlarıyla ilgilenerek geçirdi ve buna defter tutma ya da sorumlu dosya yönetimi dahil değil. Bana her ikisi de gülünç derecede güncel olmayan bordro yazılımını ve satın alma sistemini gösteriyor. Bunları bana gösterme eylemi bile onu boğuyor gibi görünüyor. Özlemle kapıya doğru bakıyor.

"Acelen mi var?" Ben soruyorum. "Sabah onda dışarıdaki sokakta buluşacak mısın?" Tek bir gözünü bana diyor. "Ofiste olmaktan nefret ediyorum."

"Evet, dört yıllık makbuzlar ve 1992'den kalma bu bilgisayar beni uyardı."

Zaten kapıya doğru geri geri gidiyordu. "Sadece tamir et ve beni karıştırma. Ne istersen öderim."

Gülüyorum. "Bize işletme okulunda öğrettikleri küçük bir ipucu var. Yeni işe alınan birine asla '*Ne istersen öderim*' demeyin.

Ve senin paranı istemiyorum. Seninle kira ödemededen kalmama izin veriyorsun. En azından bunu yapabilirim."

Bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sana ödeme yapmadığım sürece benim için çalışmıyorsun. Sana diğer çalışanlar gibi davranabilmem gerekiyor, bu da istersem bir pislik olabileceğim ve senin de buna katlanman gerektiği anlamına geliyor."

"Evet, bu normal düzenimizden çok farklı," diye sırtarak cevap veriyorum o uzaklaşırken.

Ancak kutulardan ilkini açtığımda hissettiğim tüm eğlence kayboldu. Makbuzlar *yıllara* göre bile düzenlenmemiş. Bu işi halletmek haftalarımı alacak.

Sonraki birkaç saat boyunca harcamaları yıllara ve geniş kategorilere göre ayırmaya başladım. O döndüğünde, zemin kâğıt yığınlarıyla doluydu ve onun içeri girmesi için ancak yeterli alan vardı. Sadece dört kutuda ilerleyebildim ve hiçbir şey girmeye *başlamadım* bile.

Odanın içine doğru ilerliyor. "Zaten bırakmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum gözlerimi ovuşturarak. "Ama seni hapisten biraz daha uzak tutmak istiyorum." "Dışarı gel ve yemek ye. Beni tekrar sevmeni sağlar."

Beni restorana götürürken, "Senden hoşlandığımı hiç söylemedim," diye homurdanıyorum.

Öğle yemeği yiyen bir grup kadın heyecanla Beck'e el sallıyor ve onu yanına çağırıyor. Beck kibar bir gülümsemeyle başını sallayıp yürümeye devam ederken, onların yüzlerindeki ifadeyi biraz fazla beğeniyorum.

Güvertede oturuyoruz ve ben öğleden sonraki puslu havada soluk bir mor renge bürünen, hafifçe inişli çıkışlı dağlara bakıyorum. "Organizasyon becerileriniz berbat olsa da, bu manzaranın oldukça etkileyici olduğunu söylemeliyim."

Homurdanıyor, dışarı bakıyor ama hiçbir şey göremiyor. Beck ve Caleb kendi hayallerinin peşinden gitmek yerine ölmek üzere olan ebeveynlerinden bir iş devralmışlardı. Caleb için iyi oldu. Beck için durumun böyle olduğundan emin değilim.

Bir garson geliyor, ikimiz de biftek sipariş ediyoruz ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Madem bar sahibi olmakla ilgili her şeyden nefret ediyorsun, neden bu işi yapıyorsun?"

Omuzunu silkiyor. "İki nesildir annemin ailesinde. Ne yapacağım ben? Bırakayım da bir pislik

McDonald's'a mı?"

"Yapardım." Sanırım bunu söylemek benim için kolay. Hatırlayabildiğim tek bir kan bağımlı bile yok.

"Burayı satarsam annemin suratına bir tokat atmış gibi olurum." Başını sallıyor ve kısa bir an için annesini kaybetmenin yıllar sonra bile onun için hala zor olduğunu görüyorum. "Hayatım boyunca sadece ikimiz vardık ve bu her şeyi değiştirir. Her öğleden sonra benimle birlikte olmak için deli gibi uğraşırdı ve ben içeri girdiğim anda her şeyi bırakırdı. Eğer hastaysam ve idare edecek kimse yoksa barı tamamen kapatırdı. Bu onun bana hediyesiydi. Bunu öylece veremem."

Tabii ki bunları yaptı. Hannah sadece birkaç dakikalığına yanımdaydı ama ona her şeyimi verirdim. Bu yüzden yanıldığını biliyorum.

"Beck, sana barı verdi çünkü verebileceği tek şey buydu. Seni o kadar çok sevdiğini söylüyorsun ki hasta olsan barı tamamen kapatır mıydı? O zaman sana engel olmasına izin vermeden önce burayı yakıp kül ederdi. Hediyeği arkasındaki dürtüyle karıştırma."

"Yapamam," diyor sert bir şekilde.

"Eğer kariyerini değiştirmeyi reddediyorsan, belki de tatminini başka bir şeyde bulmalısın." Sırıttıyor.

"Yuva kurmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gülüyorum. Onu tanıdığımndan beri Beck kökleri olmayan biriydi. İlişkisi yok; kalıcılığı yok. "Büyük şans.

Hiçbir kadınla beş dakikadan fazla birlikte olmuyorsun."

"Beş dakikadan *çok* daha uzun sürerim."

Sırıttıyorum. "Tabii, hepsi öyle diyor."

Uzun bir süre bana baktı. Konuşmuyor ve konuşmasına da gerek yok, yüzünden okunuyor: *Beş dakikadan çok daha uzun sürerdi.*

Suyumu yudumluyorum, bu keskin arzu patlamasının dağılmasını bekliyorum. Dünyadaki en mutlu evli kadının bile bir geçiş listesi vardır; elinden gelse yatacağı bir avuç erkek. Kocamın en iyi arkadaşı, uygunsuz bir şekilde, benimkinin başında yer alıyor.

Bifteklerimiz geldi ve sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor. İlk lokmayı ağzıma atarken gözlerim kapanıyor; bu, uzun zamandır hissettiğim coşkuya en yakın şey. "Mmmm, Beck," diyorum yutkunurken. "Yıllardır iyi bir biftek yememiştim."

Gözlerimi açıyorum. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışları yüzümde. "Bir parça et için hep böyle inler misin?"

Gülüyorum. "*İyi* et, tabii."

"Belki de finans alanında yanlış ağaca havlıyorsun," diye mırıldanıyor, bifteğini gereksiz bir güçle keserken. "OnlyFans'ta senin için bir şeyler olabilir. Bu arada, yemek yerken biraz daha az sızlanmayı dene."

Gülümsememi gizliyorum.

Belki ben de Beck'in geçiş listesindeyimdir.

KATE

Beck'in ofisinde geçirdiğim sonraki birkaç gün de ilk günkü gibi geçti. İş sıkıcı ve kesinlikle yüksek lisansa gittiğim şey değil. Ama beynimi tekrar kullanmak ve kimsenin ona yardım etmesine izin vermeyen Beck için bir şeyler yapmak iyi geldi.

Onu yeni bir dizüstü bilgisayar almaya ve bir çevrimiçi muhasebe programı kurmaya zorluyorum, ki bu zaten gelecekteki muhasebecisinin ihtiyaç duyacağı bir şey.

"Sadece son üç yılın düzeltilmiş beyannamelerini gönderebilirim bu arada," diyorum doğru sayfaya giderken. "Her ihtimale karşı hapishanede kendini savunabilmek için antrenmanlarını iki katına çıkarmak isteyebilirsin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hapishanede kendimi savunabileceğimden oldukça eminim. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hapse girmeyeceksin." Vergi ve cezalar yüzünden katledilmemesi için yeterli kesinti bulabilirsem çok şanslı olacak ama bu haberi sonraya saklayacağım. "Keşke her şeyin bu kadar uzun sürmesine izin vermeseydin."

"Hiç zamanım yok. Hayatımın nasıl olduğunu gördün. Her zaman bardayım. Muhasebe programlarıyla uğraşmaya da hiç niyetim yok."

"Eninde sonunda bu işlerin çoğunu yapacak bir muhasebeciniz olacak. Şu anda sadece kendiniz için bir şifre belirlemeniz gerekiyor."

Ben onun için sayfayı açarken elini saçlarının arasından geçiriyor. "Sadece sen yapamaz mısın? Her şey için aynı şifreyi kullanıyorum."

İç çekerek omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Şifrelerinizi vermeyin, özellikle de banka bilgilerinizi.

Özellikle de bir *bağımlıya*, Tanrı aşkına."

Bakışları yüzümde duruyor. "Sana güveniyorum Kate."

Boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum. Bırakın bunu yüksek sesle söylemeyi, biri bana güvendiğini *ima* bile etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Yapmamalısın." Koltuktan kalkıyorum ve onu yerime oturtuyorum. "Sadece bu kutuya şifrenizi girin ve gönder butonuna tıklayın." Odayı geçiyorum ve bitirmesini bekliyorum. Sanki söylediklerim onu kızdımış gibi çenesi sürekli gıcırıyor.

"Tamamdır," diyor ve yanıtımı beklemeden ofisten çıkıp gidiyor.

Giderken gözlerimi deviriyorum. Neden bu kadar kızgın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bana güvenmemesi konusunda onu uyararak ona bir iyilik yapmıştım. Geçmişime ve hem Caleb'a hem de kendime yaptıklarına bakan herkes aynı fikirde olurdu. Beck dünyada incitmek isteyeceğim son kişi, ama bu yapmayacağım anlamına gelmiyor.

Neyse ki kızgınlığı, her zaman yaptığı gibi beni almak için geri döndüğü öğle yemeği saatinde kaybolmuş gibi görünüyor. Ve öğle yemeği için gelen bir grup kadın hala ona yetişkin bir çocuk gibi el sallıyor ve gelmesi için ısrar ediyor.

"Bizi görmezden gelmeye devam edemezsiniz!" diye haykırıyor sarışın elebaşı.

Bana bakıyor ve onlara doğru isteksiz bir adım atıyor.

"Bisikletin nasıl?" diye soruyor nazlı nazlı, başını eğerek. Kulağa son derece sahte gelen bir Güneyli ağzı kullanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ki onları devirdiğime şahit olmasınlar.

"Hâlâ koşuyorum." Gülümsemesi kibarca ama daha fazlası değil. Belki de bir şeylerin ortasında olduğunu hatırlatmak için tekrar bana doğru bakıyor. Ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Konuş benimle," diye cilveleniyor. "Hayat nasıl?"

Bu kaltak ipucu alamıyor.

"Şikayet edemem," diyor huysuzca.

Beck geri çekilmeye başlayınca Beck onu durdurmak için elini uzatıp pazusunu kavırıyor. "Beck, kal. Gel bizimle *konus*."

Bıktım artık. Öne doğru bir adım atıyorum ama Beck çoktan onu yavaşça elinden çekip alıyor. "Öğle yemeğine gidiyorum," diyor, durduğum yere dikkatle bakarak, "ama geldiğiniz için teşekkürler."

Bana doğru yürüyor ve beni uzaklaştırmak için elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Onları yasaklamalısın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, omzumun üzerinden onlara küçümseyici bir bakış fırlatıyorum.

Ağzı seğiriyor. "Peki neden para ödeyen müşterileri barımdan uzak tutayım, ey Finans Dehası?"

Güvertede benim için bir sandalye çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Sana bir et parçası gibi davranıyorlar. Nesneleştirilmek *hoşuna* mı gidiyor?"

Tiradımdan garip bir şekilde memnun görünüyor. Ağzı, sadece bir tarafa doğru olsa da, tamamen kıvrılıyor. "Ben bir erkeğim, Kate. Nesneleştirilmeyi seviyorum. Bu rüyayı yaşamaktır."

Menüyü gereksiz bir güçle çevirerek açıyorum ve yüzümün önünde tutuyorum. "Yeni bir hayal kurmalısın. Berbat olmayan bir tane."

Masanın onun tarafından sessiz bir kahkaha geliyor. Bundan neden bu kadar zevk aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de eminim. "Bu gece için planın var mı?" diye soruyor.

"Evet, ben ve kızlar happy hour'a gidiyoruz, sonra da kulübe gidebiliriz."

"Ukala," diyor peçeteyi yumruklayarak. Kaçıyorum ama yine de bana çarpıyor. "Geçen gece söylediğin şeyi düşünüyordum, bir şey yapmaktan korkmakla ilgili, çünkü neyin kötü bir fikir olacağını bilmiyorsun. Bir şeyler yapmaya başlamalısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne gibi, Beck? Şu anda sahip olduğum tek arkadaşım sensin ve sürekli çalışıyorsun." "Bu gece izin alacağım. Biraz dışarı çıkmalısın."

Masanın ortasındaki sepetten bir rulo koparıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Eskiden kaç kızla çıktığını gördüğüme bakılırsa, sanırım zaten senin - buna 'çıkma' demeyeceğim ama her neyse - ilişkini kesiyorum. Ve hatırladığım kadarıyla, eğer yirmi dört saatten uzun süre almazsan huysuzlanmaya başlıyorsun."

Kıkırdıyor, benim duymamı istediğinden bile emin olmadığım alçak bir kahkaha. "Seni temin ederim ki onsuz uzun süre kalmayacağım."

Midem sıkışıyor. Bundan rahatsız olmamam gerekiyor ama oluyorum, birazcık. "İğrenç. Bu bilmem gerekenden fazlası."

"Sadece benim *ihtiyaçlarım* konusunda endişelenmeni istemiyorum," diyor. "İstemesem işten izin almazdım. O yüzden küçük bir şey deneyelim. Akşam yemeğini dışarıda yiyebiliriz. Bebek adımları."

Kararsız bir omuz silkme öneriyorum.

Ama menümü tekrar kaldırırken gülümsüyorum.

YEDİ GİBİ EVE GELDİ, beni o şekilde değerlendirdi.

Bu gece, rockçı piliç görünümünü tercih ettim - uzun siyah botlar, minik etek, deri ceket. Caleb'in favori tarzı değildi ama Beck'in tarzıydı. Yapmamam gerekse bile onun bariz onayından sessizce zevk alıyorum.

"Biraz uzak," diyor. Bana bir kask uzatıyor, gözlerinde bir meydan okuma var. "Ben korkmuyorum."

Bakışları bir an için ağzıma takılıyor ve dönüp bisikletine doğru yürümeden önce öylece kalıyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim."

Yolculuğumuz neredeyse yarım saat sürüyor, bu yarım saat içinde arabaların etrafından dolanırken ve virajları çok hızlı alırken kalbim hızlanıyor ve sonra yükseliyor. Muhtemelen dehşete düşmeliyim ama onunla kendimi güvende hissediyorum.

"Kask saçım var mı?" Motosikletten inerken sordum.

Bakışları üzerimde geziniyor. "Seksenlerin rock videolarındaki saçlara sahipsin. Birinin Ferrari'sinin üzerinde çıplak sürünüyor gibi görünüyorsun."

Restorana doğru döndüğünde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu *iyi* bir şey, Kötü Kraliçe," diyor. Gülümsemeye karşı koyuyorum. "*Seksi* bir kötü kraliçe olduğum sürece kötü kraliçe olmak benim için sorun değil."

"Görev tamamlandı," diye mırıldanıyor kapıyı tutarken.

Restoranın içi şaşırtıcı derecede güzel; tavandan tabana pencereler, mum ışığı. En az sekiz aydır bar dışında girdiğim ilk fast-food olmayan yer, ki bu benim için bile garip. Hayatımın büyük bir bölümünü uyuşturucu yüzünden kaybettim ve büyük bir bölümünü de uyuşturucudan kurtulmaya çalışarak geçirdim. Kim bir restorana girmeden neredeyse tam bir yıl geçirir ki?

Daha fazla kaybetmek istemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum.

Garsonumuz içki isteyip istemediğimizi sordu. Ben soda istedim, Beck ise burbon istediğini bildiğim halde su istedi.

Ugh.

"İçebilirsin, biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Kendime engel olamayan bir vampir değilim. İçki içmek benim sorunum bile değil."

Beni inceliyor. "Çok rüzgârlı, dar bir yoldan eve otuz dakikalık bir yolculuğumuz var ve bizi oraya tek parça halinde götürmekten sorumlu olan benim. *Bu* yüzden içmiyorum."

"Yine de bir içki içebilirsin. Yani-" Ona doğru elimle işaret ediyorum, "irisin."

"Eğer sana bir şey olursa," diye yanıtıyor, sesi alçak ve çakıllı, "kendimi asla affetmem."

Kalbim küt küt atıyor. Beck'in özeti bu. Yalnız yaşıyor ve başka bir insanla herhangi bir bağ kurmaktan kaçınmak için elinden geleni yapıyor ama *beni* herkesten daha çok önemsiyor, Caleb'den bile. Onun bu ilgisinin neden canımı yaktığından, neden menüye bakıp onu duymamış gibi davranmam gerektiğinden emin değilim.

"Biftek istiyorum. Milanese tavuğu istiyorum. Turta istiyorum. Asla seçim yapamayacağım."

"Birini seç, ben de diğerini getireyim ki sen de deneyebileşin" diyor. "Sonra da benimkinin hepsini yiyip seninkinin yarısını alacağım." Yüzünde sinsi bir gülümsemenin izi var. Bacaklarımın arasında bir şey tepki olarak çırpınıyor ve onu durdurmak için mücadele ediyorum.

"Ben olsam bunu önermezdim. Tam da bu senaryo sırasında birinin eline çatal tutuşturduğum için bir koruyucu aileden atıldım."

Beck'in gülmesini ya da en azından benim şeytan olduğumu mırıldanmasını bekliyorum. Onun yerine yanağında mutsuz bir kas titriyor. "Olanlar için üzgünüm."

"Değilim," diye neşeyle cevap veriyorum. "Koruyucu ailem sayesinde meşhur oldum. Bir daha kimse yemeğimi almaya çalışmadı."

Umduğum gibi gülmüyor, ama bana o kısmi gülümsemesini -oyun oynayacağını söyleyen gülümsemesini- veriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu senin için oldukça hafif görünüyor. Daha kötü bir şeyle ünlenmemiş olmana şaşırdım doğrusu."

Gülüyorum, bir kez daha minnettarım. Beck'in, açıkça istediği halde, bana acınacak bir nesneymişim gibi davranmamak için elinden geleni yapmasını seviyorum.

Yemeğimizi rahat bir sessizlik içinde yiyoruz çünkü ne benim onu etkilemeye ya da kazanmaya ihtiyacım var ne de onun beni etkilemeye ihtiyacı var. Benimle olduğu gibi iyi geçiniyor, daha önce kimseyle böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum. Dışarıdan bakınca kulağa sıkıcı geldiğini söyleyebilirim. Ama burada onun karşısında oturmak, tek kelimeyle rahatlatıcı.

Yemek bittiğinde garson tabaklarımızı topluyor ve o da sandalyesinde geriye

yaslanıyor. "Peki," diye soruyor, "yeterli miydi?"

Başımı eğiyorum. "Yeterince

yemek var mı?" "Her şeye

yetecek kadar."

Dans etmeden, içmeden, uyuşturucu kullanmadan yeterince mutlu muyum? Delilik olmadan yeterince mutlu muyum? Sessizim - cevabı bilmediğim için değil, şaşırdığım için.

"Öyleydi." Onunla göz göze geliyorum. Hiçbir zaman ciddi olmadım, bu yüzden bir kez olsun söylediklerimde ciddi olduğumu anlamasını istiyorum. "Mükemmel bir gece oldu."

"Güzel." Sadece bakışlarımı bir an daha tuttuğunda, kalbim bir uyarı gibi çarpmaya başladığında başka tarafa bakmam gerekiyor.

Çıkmadan önce tuvalete gidiyorum. Döndüğümde lobide bekliyor, sanki onun için değerliymişim gibi barı kesmemi izliyor.

En son ne zaman biri benim için endişelendi? En son ne zaman biri gittiğim her yerde beni izledi çünkü sağ salım varıp varmamam önemliydi? Ondan başka kim kazanmamı *ister ki*? Tam gülümsemeye başlamıştım ki bir el pazumu kavradı.

O elin sahibine doğru dönüyorum, göğsümde bir kızgınlık dalgası yükseliyor. Adam pahalı bir takım elbiseyle bar taburesinde oturuyor ve sanki bu hareket zararsız bir flörtmüş gibi sırtıyor.

Eğer üzerimde bir çatal olsaydı, bunu ne kadar zararsız bulduğumu ona gösterirdim. "Kolumu bırakmak için beş saniyen var," diye uyarıyorum onu. "Sana bir içki ısmarlayayım."

Bu pislik herif eline çatal yemeyi *hak ediyor*. "İçki istemiyorum. Şimdi iki saniyen var." "Hadi," diye mırıldanıyor, eminim kazanan bir gülümseme olduğunu düşünüyor. "Sen-"

Sözleri, boğazına sarılan büyük bir el tarafından kesiliyor.

"Ona bir daha öyle dokunursan," diyor Beck, sesi sessiz ve ölümcül, "vücudundaki bütün kemikleri kırarım."

Şiddet, ani oluşu beni şoke ediyor. Ama kollarımın arkasına tırmanan tüylerim korkudan diken diken olmuyor, içimdeki arzu da öyle.

Çok gerginim, tek bir koparmayla kırılabilecek bir enstrümanım var.

Belki de iyi bir koparma yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Ve Tanrı aşkına, Beck'in bir tane vermesini istiyorum.

Beck onu bir itişle serbest bırakıyor ve adam koltuğunun üzerinden geriye doğru yuvarlanıyor. Beck elini sırtımın altından tutarak beni uzaklaştırmaya başladığında adam hâlâ yerde bağırıyordu.

Dışarı çıktığımızda ona "Teklifini kabul etmeyecektim," dedim.

Yüzünde o tanıdık alaycı ifade var. Zaten tahrik *olmadığım* anlarda bile çok sıcak. "Olmadığını biliyorum."

"O zaman neden bana izin vermedin-"

"Çünkü senin iznin olmadan kimse sana dokunamaz Kate. Hiç kimse." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Hadi gidelim, tamam mı?"

Bisiklete bindiğimizde sessizliğe gömüldüm.

Beni savundu. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi, Caleb'in bile asla yapmadığı bir şekilde, sanki onun için dünyadaki her şeyden daha önemliymişim gibi beni savundu. Yanlış yönlendirilmiş, hak edilmemiş ilgisi için ona yeterince teşekkür etmenin bir yolu yok, bu yüzden onun yerine sırtına daha sıkı sarılıyorum.

Kiminle birlikte olursa olsun, dünyanın en şanslı kadınıdır. Onun gibi erkekler hayatta bir kez gelir.

KATE

T Ertesi sabah Beck giyinik ve normalden daha uyanık bir şekilde odasından çıkar. "Bir silah nasıl ateşleyeceğini biliyor musun?"

Kahvesini doldururken gülüyorum. "*Silah mı?* Neden bir silahı ateşlemem gereksin ki?"

Değerlendiren gözleri dışında vücudu tamamen hareketsiz. "Gece vakti burada yalnız olman hoşuma gitmiyor." Omuz silkiyorum. "Genelde en geç bir ya da iki gibi evde olursun. Ayrıca, buraya hiç kimsenin gelmediğini söylediğini sanıyordum."

Çenesi kayıyor, elmacık kemiğinin altındaki çukur bir kalbin tek atışı gibi girip çıkıyor. "Kimse *yapmadı*. Ama sen dikkat çekiyorsun."

Ona bir tabak krep uzatırken gözlerimi kısıyorum. Ne ima etmeye çalıştığından emin değilim ama bundan hoşlanmadığımdan eminim. "Kimin ilgisi? Günümün büyük bölümünü penceresiz ofisinizde yalnız geçiriyorum. Size söz veriyorum, markete yaptığım günlük gezintide çıplaklık ya da kucak dansı falan yok. Konuşmuyorum bile."

"Konuşmak zorunda değilsin," diyor ilk lokmasını yuttuktan sonra. "Sadece varlığınızla bile dikkat çekiyorsunuz. Ve her zaman sizi fark etmesini istediğiniz insanlar tarafından değil. Dün geceki adam gibi."

Tavayı lavaboya bırakıyorum. "O sadece bir adamdı, Beck. Şansını deneyen aptal, kendine aşırı güvenen bir adam. Bu herkesin başına gelir."

"Ama bu daha çok senin başına geliyor. Ya seni eve kadar takip etseydi?" Gülüyorum. "Sürüş tarzınla ona şans diliyorum."

"Daha önce olmamış gibi davranma." Çenesi gergin. "Birkaç yıl önceki adamı hatırlıyor musun? İşten sonra seni eve kadar takip eden güvenlik görevlisini?"

Bunu hayal meyal hatırlıyorum. "Bu bir kere oldu. Evli olduğumu fark eder etmez ortadan kayboldu."

"*Ortadan kaybolmadı*, Kate. Caleb ve ben onunla ilgilendik."

O adamı işte bir daha görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Onunla ilgilendin mi? Onu öldürmedin, değil mi?"

Gülüyor, göğsünde başlayıp havayı dolduran alçak bir gümbürtü. Bu o kadar nadir bir ses ki istemsizce gülümsüyorum.

"Cidden Caleb ve benim birini *öldürebileceğimizi* mi düşünüyorsun?"

Sen yapardın. Dün geceki tepkinden sonra, bu soruyu sorduğuna bile inanamıyorum. "Mafya filmlerinde birinin *icabına bakıldı* dedikleri zaman bunu kastederler."

Hâlâ gülerek başını sallıyor. "Bana cevap vermedin. Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" "Hayır, bilmek de istemiyorum. Ya bir ses duyup çıldırırsam ve yanlışlıkla seni vurursam?" Dudaklarında bir sırıtma geziniyor. "Nişan almanın o kadar da iyi olmayacağını varsayıyorum."

Aynı fikirdeyim ama yine de ona parmağımı gösteriyorum. "Hayır. Silah yok."

"O zaman kendini savunma dersi almalısın. Zaten kendini savunabilmen gerekiyor. Herkes öyle yapmalı." "Ben güçlüyüm. Eğer biri bana elini sürerse, anahtarlarımı gözüne saplarım."

Çöpü bağlamak için döndüm. Tezgâhın etrafından dolanıyor ve sanki onu benden alacakmış gibi uzanıyor ama onun yerine ön kolumu çekiyor. Nefes almam için geçen saniyede beni çevirdi, sırtımı önüne bastırdı, kolu boynuma sıkıca sarıldı. Şok yerini öfkeye ve başka bir şeye bırakıyor - görmezden gelmeye niyetlendiğim bir şey. Çöp elimden düşüyor. "Ne oluyor Beck?"

Ağzı kulağıma yakın duruyor, nefesi oradaki sinir uçlarını hışırdatıyor, midemde bir sıcaklık birikmesine ve daha aşağılara inmesine neden oluyor.

"O kadar hızlı, Kate. Bu kadar hızlı olabilir. Devam et. Bana ne kadar sert olduğunu göster."

Ona karşı mücadele ediyorum ama beni o kadar sıkı tutuyor ki donmuş gibi oluyorum. Teni sıcak, vücudu muazzam ve katı. Dizlerimin bağı çözülmek istiyor. "Bırak beni."

"Hadi ama. Bu kadar sert olduğun için ne yapacağını bilmek istiyorum. Beni nasıl bıçaklamayı planlıyorsun? anahtarlar?"

Yüce İsa. Benim neyim var ki bunu bu kadar ateşli buluyorum? Eğer şu anda kolu boynumdan göğüslerime doğru kayarsa, bunu ne kadar ateşli bulduğumu anlayacaktır. Bahse girerim, belime bastırılan şişkinliğe karşı biraz kıpırdarsam, bunun da ne kadar ateşli olduğunu fark etmesini sağlarım. "Tamam," diye çıkışıyorum. "Demek istediğini anladım."

Beni bırakıyor ve kaşlarımı çatarak ona doğru dönüyorum. Gözleri yarım saniyeliğine, üzerimde bir tişört olduğu ve sütyen giymediğim için çok açık olan şeye kaydı. Sonra çöpü ve kaskını alıp tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Elimi yüzüme vuruyorum ve kapı kapandıktan sonra inliyorum. *Ne kadar aşağılayıcı.* Beck hakkında kendi kafamda fanteziler kurarken sorun yoktu. Onun bunu yaptığımı bilmesi tamamen başka bir şey.

Ama yakın zamanda da durmayacağım.

Arkamdaki sıcaklığını, mutlak kontrolünü hâlâ hissedebiliyorum. Kararları ben vermeye alışkınım ama Beck'le öyle olmayacağımdan şüpheleniyorum.

Bu fikri çok sevdim.

Ben içeri girdiğimde barın arkasında ya da ofiste değildi. Muhtemelen en iyisi bu. Ve öğle yemeği için beni almaya gelmediğinde, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi onu aramaya çıkmaktansa aklıktan ölmeyi tercih edeceğime karar verdim. Tanrı aşkına, onlar meme uçlarıydı. Bir sürü şeye tepki veriyorlar. O olduğundan emin olamıyor.

Saat beşte dizüstü bilgisayarımı ve çantamı alıp dışarı çıkıyorum. O hâlâ hatalı olsa da ben değilim, onu eve erken gelmeye ikna edebileceğimi umuyorum, böylece *Game of Thrones* izleyebiliriz, bir tür barış teklifi.

Barın arkasında, hikayenin ortasında olduğu belli olan bir kadının önünde duruyor, el kol hareketleri yapıyor.

Başını sallıyor, dalmış. Cevap olarak ne dediğini duyamıyorum, ama bu onun tipik tek heceli homurtulu cevabı değil. Düşünülmüş, kaşları endişeyle çatılmış. Ve eğer kadın *Playboy* çekimine gidiyormuş gibi görünmeseydi muhtemelen hiçbir şey düşünmezdim. Benim olmadığım kadar güzel ve kıvrımlı, gür sarı saçları göğüs kafesini bolca aşıyor.

Suzanne.

Onunla uzun zaman önce bir kez tanıştığımı hatırlıyorum. Beck'in bir dönem birlikte olduğu birkaç kadından biri ve görünüşe göre hâlâ da öyle. Tam nefes alamıyorum ve nedenini bilmiyorum. İsteddiği kişiyle yatabilir.

Göğsümün içini tırmalayan bir hoşnutsuzlukla çıkışa doğru yürüyorum ve arabaya vardığımda telefonumu çıkarıyorum.

Lucie sık paylaşım yapan biri değil ama bugün bir istisna. Caleb'in de yanlarında olduğu çocuklarının plajdaki fotoğraflarından oluşan bir atlıkarınca yüklemiş. Tek bir ultrasona bile giremedi ama şimdi kumdan kaleler yapmak için işten izin mi alıyor?

Telefonu direksiyona çarptım.

Kocamın elinde olmasından nefret ediyorum. Benim vermediklerimi ona vermesinden nefret ediyorum. Sadece bir değil, *iki* çocuğu olmasından nefret ediyorum. Profil resmi sanki şekerden ve gökkuşağından yapılmış gibi gamzeli bir gülümsemeye sahip, oysa gerçekte o benim tüm dünyamı çalan kişi.

Sikerler. Kayleigh'e göre, #TimeToGetMyDowndogOn.

Arkadaşlığımızda fazla ilerleme kaydedemedik ama stresimizi atıp huzur içinde nefes almadan önce ikimizden biri mutlaka Lucie'ye laf sokmayı başarıyor. Bu boku ilerletmek için gerekli temeli oluşturdum ve bugün o gün.

"Sonrasında kahve içmek ister misin?" Bir saat sonra Kayleigh'ye onunkinin yanında bir hasır açarak soruyorum. "Mountain Brew en güzel cappuccinoları yapıyor."

Mountain Brew ile ilgili her şey beni rahatsız ediyor. Kahveleri iyi değil ve fiyatları çok yüksek,

Sanki Elliott Springs, bir benzin istasyonunun on bin dolarlık suluboya resmini almak isteyen insanlarla doluymuş gibi, duvarlarda son derece boktan "yerel sanat" eserleri var. Büyük bir holding tarafından şehirden kovulmayı *hak ediyorlar*. Starbucks'a tekrar yazıp bunu önermem gerekiyor.

"Orayı çok seviyorum," diyor.

Bunu zaten biliyordum elbette. Instagram'da onları o kadar sık etiketliyor ki, onlara maaş ödüyor olmalı.

Yogadan sonra sokakta yürüyoruz ve Kayleigh de benim kadar sık kontrol ediliyor. Kayleigh'in güzel olduğunu, erkeklerin istediği türden bir kadın olduğunu hatırlatan bu hatırlatma beni çok etkiliyor ama Caleb yine *de* şımarık at kuyruklu Lucie'yi ve *"bakın ikizlerim ne kadar tatlı!"* sosyal medya paylaşımlarını seçiyor.

Kahve alıyoruz ve kaynaşmak için arka taraftaki bir masaya oturuyoruz. Kayleigh'nin Lucie'den nefret ettiği gerçeği Nefret haklı ve doğru hissettirir.

Lucie kötü bir insan. Kocamı çaldı. Kayleigh'i kovdurdu. Başına gelecekleri hak ediyor. Kayleigh, "Onu geri kazanmayı çok isterdim," diyor. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Memnuniyet parmak uçlarımla göğsümde geziniyor. *Evet. Beklediğim şey buydu.* "Orada hâlâ arkadaşların var mı? Lucie'den nefret eden biri?"

Başını salladı. "Evet, ama bunun ne yararı var?"

Gülümsüyorum, dudağıma dokunuyorum. "Henüz bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağım."

Beck izliyor olsaydı, şeytani bir kraliçe yorumu yapardı ve ben de gülerdim.

Bir daha düşündüm de, Beck izliyor olsaydı, beni hayal kırıklığına uğrattırdı. Zaten Beck'i siktir et. Ben de onu hayal kırıklığına uğrattım.

BECK

Annemin bana olan sevgisi dillere destandı. Arkadaşları hala onun resimleri ve karneleri nasıl gösterdiğinden bahsederler.

Etrafındaki herkese ödülleri verirdi. Beni beslemeye, kucaklamaya ya da saçımı karıştırmaya çalışmadan odaya giremezdim.

O ölürken ben okulu bıraktım. Bana söylediği son sözler -acıdan ve sürekli morfin damlatmaktan sersemlemiş, hastanede olduğunu fark edemeyecek kadar dalgın bir halde- "*Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım*" oldu.

Bana karşı önyargısı da efsaneviydi. Eve eleştirel bir not gönderen öğretmene ya da boktan babama benzediğimi söyleyen herhangi bir bar patronuna Tanrı yardım etsin. Yanlış yapamayacağımı düşünürdü ama en iyi arkadaşımın karısıyla aramda olanları o bile onaylamazdı.

Arka bahçeye gidip her zamankinden daha uzun ve daha sıkı çalışıyorum, ağır bir kızağı bahçede sürüklüyorum, kafam kurtulmam gereken düşüncelerle dolu. Odun kesiyorum, çukur kazıyorum ve dolduruyorum, kum torbalarını bahçenin bir ucundan diğerine taşıyorum.

Ama durduğum anda mutfaktaki olayı hatırlıyorum; bana sımsıkı sarılmıştı, ağzım kulağına çok yakındı, kıcı sikime yapışmıştı, nefes alış verişlerimiz düzensizdi.

Asla itiraf etmeyecek ama o da beni istiyor. İtiraf etmesine bile *gerek yok*. Onu yakaladığımda boynundaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Meme uçlarının bir saniye içinde elmas gibi sertleştiğini gördüm. Tanrım, eğer bana izin verseydi o anda ona neler yapardım. İştesorun da bu... İzin vermesini umuyorum.

Gerçekten durmasına ihtiyacım var. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

CUMARTESİ SABAHİ erkenden, dört saatlik uykuyla, Liam ve Harrison'la Long Point'te sörf yapmak için buluşuyorum. Bir zamanlar bu günlük bir olaydı ve hiç iletişim gerektirmezdi. Şimdi ise birden fazla mesaj atılıyor ve planda birkaç değişiklik yapılıyor; saat ikiye kadar barda olduğum için geç başlıyor ve Harrison'ın işe gitmesi gerektiği için erken bitiyor. Hâlâ yetişkinliğin abartıldığı kadar iyi olan kısmını bekliyorum.

Suya girdiğimizde saat yediydi. Artık kimsenin bizi yerli olarak görmesine yetecek kadar burada değiliz ve kürek çekmeye başladığımızda mola yerindeki genç serseriler şimdiden bölgelerine sahip çıkmaya başladılar.

"Eskiden nefret ettiğimiz yaşlı adamlara dönüştük," diye homurdanıyorum.

Liam, "Evet ve tıpkı eskiden nefret ettiğimiz adamlar gibi, yoluma çıkan herkesi dövmekten çekinmiyorum," diye yanıtlıyor.

İnliyorum. Altı-beş yaşında olduğum için çok fazla kavgaya girmiyorum ama girdiğimde de karşımdaki için oldukça kötü sonuçlanıyor. "Bizi kavgaya bulaştırma dostum," diye cevap veriyorum, kolum suda uzun bir tarama yaparken ona bakıyorum. "Harrison içeride bizimle birlikte olursa bizi kefaletle hapisten çıkaramaz."

"Duyduğuma göre, aramızda kefaletle hapisten çıkarabileceğim tek kişi sensin," diyor Harrison sessiz bir kahkahayla, sağ tarafıma yetişerek. "Caleb ile aranızın çok kötü olduğunu duydum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Harrison iyi bir adam -benim adıma pek çok şeyi kendine sakladı- ama ders verecek havada değilim.

"Yapma," diye uyarıyorum.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diyor. "Bu durum... zor. Ve hiçbir kadın arkadaşlarını kaybetmeye değmez."

"Audrey için arkadaşlarını kaybetmek istemez misin?"

Kaşlarını çatıyor, bu rahatsızlığının tek işareti. "O benim karım. Bu farklı bir şey."

"Ve zaten karısı yüzünden arkadaşlarını kaybetmek üzere," diye araya giriyor Liam. Harrison'a bir bakış atıyor. "Beck'e taşınma olayını anlat."

"Henüz hiçbir şey kesin değil," diyor Harrison, bana dönmeden önce Liam'a kaşlarını çatarak.

"Audrey'e Londra'da bir iş teklifi geldi. Tatilden hemen sonra, Ocak ayında gitmekten bahsediyor. Birkaç ay kalacak, uygun olduğundan emin olacak ve sonra ben de ona katılacağım."

Gerçekten söylemek istediğim şeyi tutma çabasıyla kaşlarım çatılıyor, *yani neden onun için Londra'ya taşındınız ki? İkiniz birlikte sefil durumdasınız. Bahse girerim bir yıldır sevişmemişsinizdir.*

"Peki ya işin? Sahildeki evi daha yeni aldın."

Başka tarafa bakıyor. "Evleri bir yıllığına kiralarız ve işlerin nasıl gittiğine bakarız, sanırım. Ve orada iş bulmak oldukça kolay olurdu."

"Kardeşim," diye inliyor Liam. "Açık konuşacağım: Burada birlikte mutlu değilseniz, *orada* birlikte mutlu olacağınızı nereden çıkardın?"

Harrison gerçekte ne düşündüğünü yutkunurken çenesinde kısa bir sıkışma olur. O sadık bir adam; kız onu ne kadar mutsuz ederse etsin, onun aleyhinde tek kelime etmeyecek.

"Kaliforniya'dan nefret etmesine rağmen benim için buraya taşındı. Bir aile kurduğumuzda *evindeymiş* gibi hissetmeyi hak ediyor."

Audrey'nin Londralı olmadığını, dolayısıyla oranın da evim olmadığını söylemek üzereydim ama Kate'in benim evimde, yerde bir şiltenin üzerinde uyuduğu düşüncesi dikkatimi dağıttı. Bu da pek ev gibi hissettirmiyor.

"Daha yeni iş değiştirmişken aile kurmaya hazır olacağını mı sanıyorsun?" diye soruyor Liam, ki haklı da. Çocuklar hayatınıza pek çok harika şey katar ama yıkılmış bir evliliği düzeltme yetenekleriyle bilinmezler.

Ben kim oluyorum da onun aptalca kararları hakkında yorum yapıyorum? Asla ama asla sahip olamayacağım bir kadın tarafından her gün biraz daha kendime çekilmeme izin veriyorum ve durmayı da düşünmüyorum.

Bundan daha aptalca bir şey olamaz.

KATE

İzin günüm olan Cumartesi günü kahvaltıda yeni bir şey var: yumurtalı quesadillas. Berbat olsa bile, Beck'in bunu çok severek

yiyeceğinden eminim.

son yemeği.

Sörften döndüğünde beni mutfak tezgahının üzerinden selamlıyor, bu da çöp olayından beri süregelen gerginliği biraz olsun azaltmışa benziyor.

"Nasıldı?" Bir quesadilla çevirirken soruyorum. Kollarım yogadan dolayı o kadar ağrıyor ki spatulayı havada otuz saniyeden fazla zor tutuyorum. İleride daha az çaba göstermem gerekiyor.

"İyi. Keşke daha uzun kalabilseydik. İzin gününüzü ne kadar kıskandığımı bilemezsiniz," diyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Barı satmayı reddediyorsan, işletmesi için birini tut ve git başka bir iş yap."

Kaşlarını çatıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Onun yerine ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum. Onu başka bir şey yaparken hayal edemiyorum, belki de tanıştığımızdan beri barın sahibi olduğu içindir. "Üniversiteyi bıraktığında ne okuyordun?"

Omuzunu silkiyor. "Mühendislik. Şaşırdın mı?"

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Daha aptalca bir şey olduğunu hayal etmiştim."

Gülüyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor, sonsuz uzuvlarını geriyor. Onu aşağılamak imkansız. Ya da belki de benim fikirlerime pek önem vermiyordur. "Sorun değil. Mühendislik beni de mutlu etmezdi."

"Peki barınız olmasaydı ne yapardınız?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Muhtemelen egzersizle ilgili bir şey. Her neyse, mobilya isteyebileceğini düşünüyordum."

Bakışlarım ona kayıyor. "Mobilya mı?"

"Evet," diyor, "giysileri içine koymak, yatağınızı yerden uzak tutmak için kullandığınız şeyler, vesaire."

Tabii ki yerde uyumamak ve kıyafetlerimi bavullardan çıkarmamak güzel olurdu ama mobilyalar kalıyormuşum gibi görünmemi sağlıyor. "Bunu sadece benim için yapmanı istemem."

Bu cevaptan hoşlanmadı. Yüzü hareket etmediği için bunu nasıl bildiğimden emin değilim. Sadece ben biliyorum. "Yine de yerel bir kız kayb olduğunda daha az şüpheli ve ürkütücü görünmeni sağlayabilir," diye ekliyorum.

Sırıttıyor. "Şüpheli ve ürkütücü mü?"

"Bu evi bir korku filminin dışında tutan tek şey, yerde kan lekelerinin olmaması."

"Neden kan lekesi olsun ki?" diye soruyor. "Karbonat ve hidrojen peroksit her şeyden kanı çıkarabilir." Gülüyorum.

"Polislere '*Ben masumum*' diye bağırın bir ifade var. Mobilya harika olur."

O bara gittikten sonra Ann aradı. Şimdiye kadar ona o kadar çok yalan söyledim ki hepsini bir arada tutmak zor. Ona bir sponsorum olduğunu söyledim, Beck'in barında çalışmak yerine gerçek bir iş bulduğumu söyledim ve Caleb'e odaklanmayı bıraktığımı söyledim.

Ona yalan söylemediğim tek şey Hannah'nın mezarı çünkü bu konuda yalan *söyleyemem*. Gitmemiş olmak beni hasta ediyor ama bu riski göze alamam.

"Bu önemli Kate," diyor ben bir kez daha bunun henüz gerçekleşmediğini itiraf ettiğimde. "Artık daha güçlüsün. Geçen yıl olduğu gibi olmayacak. Bunu kendi gözlerinle görmelisin. Rehabilitasyonu bu yüzden bıraktın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Ayrılmayı gerçekten bu kadar kolaylaştırmamalılar."

Kahkahası sessiz ve hafif acılı. "Bunu kolay yapmıyorlar, tatlım."

Olabilir. Ancak bağımlıların ne kadar sinsi oldukları göz önüne alındığında, her sabah altıda vardiya değişimi için kapıların kilitlenmeden bırakıldığını bu kadar *belli* etmemeleri gerekir.

"İyi. Gerçekten gitmesi gereken biri için çıkmayı yeterince zorlaştırmıyorlar." "Bunu konuşmuştuk, senin de gitmen *gerekmiyordu*."

İtiraz etmiyorum çünkü bu kimsenin anlamadığı bir şey; Hannah'nın doğum gününün yaklaştığını ve onu yalnız geçireceğini bilmek her gece içimi kemiriyor. Caleb onun mezarına mı gidecekti? Elbette gitmeyecekti. Onu gömdüğümüzden beri bir kez bile gitmemiştii.

Ama... oraya gitmek beni hiç beklemediğim şekilde yıkmıştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Caleb rehabilitasyonu tamamlayana kadar beni bir daha görmeyi çoktan reddetmişti. Sanırım Beck'e gidebilirdim, ama Kent daha kolay bir cevap gibi geldi, haftalara, sonra aylara yayılan bir cevap.

Eğer onun mezarına bir daha gidersem, kendimi nerede bulacağımı biliyorum. "Haklısın," diyorum Ann'e.

"Evet. Gideceğim."

Sanırım artık mümkün olan her şey hakkında yalan söyledim. Çünkü henüz Hannah'nın mezarına gitmiyorum. Daha iyiyim ama *o kadar da* iyi değilim.

BECK o öğleden sonra bir kamyon dolusu mobilyayla gelir; yatak, şifonyer, komodin. Hatta bir ayna.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

O sırtışıyla ödüllendirildim. "Kate, elim muhtemelen pazunun etrafında iki kez dönebilir."

"Eğer elin bir *şeyin* etrafında iki kez dönebiliyorsa, senin yerin sirkidir. Aslında, elin bir şeyi iki kez döndürebiliyorsa, neden bir kıza ihtiyacın olduğundan emin değilim. Kimse bununla yarışamaz."

Gülmek istediğinden eminim ama buna dair görünür bir işaret vermiyor. "Sadece kapıyı tut."

En büyük kutuyu en sona saklıyor, kollarını esneterek başının üzerine kaldırıyor, ancak herhangi bir şekilde mücadele ediyor gibi görünmüyor.

"Bunu kaldırırken bir fotoğrafını çekmeliyim," diyorum yanından geçerken. "Hayran kulübün için." "Ne hayran kulübü?"

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Takıldığın o kızları gördüm. Onlar senin yarı insan, yarı canavar halini beğenen tipler ve sen şu anda İnanılmaz Hulk gibi görünüyorsun."

Kutuyu oturma odasının zeminine bırakıyor. "Böyle bir kızla birlikte olmayı tercih ederim," diyor sivri bir şekilde, "sadece takım elbiseli, platin kartını göstererek etrafta dolaşan güzel bir çocuk isteyen türden biriyle olmaktansa."

Ona bir bakış attım. Şimdiye kadar Caleb'le eleştirdiğini hiç duymamıştım. "Bu Caleb'a hiç benzemiyor."

Yanağında bir kas titriyor. "Özür dilerim. Birbirimize eski sevgililerimiz hakkında tamamen asılsız genellemeler sunduğumuzu sanıyordum. Eski sevgililerden bahsetmişken, ayrılık anlaşmasını imzalayacak mısın?"

Bunu nereden bildiğini sormaya başladım ve sonra hatırladım. "Sen ve arkadaşların genç kızlar gibi dedikodu yapıyorsunuz." "Soruya cevap vermedin."

"Yine de bir avukata inceletmem gerekiyor," diye cevap veriyorum. "İçinde çılgınca bir şey olmadığından emin olmalıyım."

"Caleb milyon yıl geçse de oraya çılgınca bir şey koymaz, bunu sen de biliyorsun. Başka kime istersen yalan söyle, ama bana da yalan söylemeye çalışma."

"Peki," diyorum çenemi kaldırarak. "İmzalamayı mümkün olduğunca uzun süre sürüncemede bırakmayı planlıyorum. Ben *evliyim*. Evli *kalmak* istediğim için senden ya da bir başkasından özür dilemeyeceğim."

Kapıya doğru yürüdü ve sonra tekrar bana döndü. "Cidden, Kate. Seni anlamıyorum. Sen ve Caleb ruh ikizi falan değildiniz. Sadece tek bir sebep için birlikteydiniz. Neden bunun peşini bırakamıyorsun?"

Hayır, Caleb ve ben ruh eşi değildik. İlişkimiz çoğunlukla ortak seks sevgimize dayanıyordu. Aynı müziği sevmiyorduk ya da aynı ilgi alanlarına sahip değildik. O beni hiçbir zaman tam olarak anlamadı, ben de onu anlamadım.

Ama sonra evlendik ve ben gülünç, mide bulandırıcı bir şekilde mutlu oldum. O dakikalardan birkaç tane daha yaşayabilmek için tüm hayatımdan vazgeçerdim ve o dakikalar ancak Caleb beni geri alırsa var olabilir.

"Birini derinden sevmiş olsaydın," diye çıkışıyorum, "bunu sana açıklamak zorunda kalmazdım."

Çenesi sertleşmiş ama bana bakarken gözlerinde hüznü bir şeyler var. "Evet," diyor kaskını tutarak, "sanırım başardın, Kate."

Tüm hafta sonu boyunca onu bir daha GÖRMEDİM ve Pazartesi günü geldiğimde barda değildi. Söylediklerimin onu incitmesinden nefret ediyorum ama gitmiş olmasına kızmak daha kolay, o yüzden buna odaklanıyorum.

Sabahı onun ofise dönmesini bekleyerek geçirdim. Benden sonsuza kadar kaçamaz. Saat birde, midem guruldamaya başladığında ve gerginlik artık dayanılmaz hale geldiğinde, onu aramaya çıkıyorum ve şok olmuş bir şekilde duruyorum. Çoktan masamızda başka bir kadınla oturuyordu. Arkamdan bile güzel olduğunu söyleyebilirim - koyu renk saçları yumuşak bukleler halinde dökülüyor, narin elleri havada vurulmayan birinin güveniyle hareket ediyor. Topuklu ayakkabılar ve *pahalı*, bebek mavisi bir takım elbise giymiş, ben de dehşet içinde kendi kıyafetime bakıyorum - evden çıkarken havalı görünen siyah dar kot pantolon ve botlar şimdi annesine isyan eden on dört yaşında bir kızın seçimi gibi görünüyor.

Bahse girerim tatlı ve neşeli biridir, hayatımda bir kez bile kimse benim için böyle bir şey önermedi - en azından ayıkken.

Beck'in yüzünü güldürecek, onu gerçekten mutlu edebilecek türden bir kız.

Ondan nefret ediyorum.

"Beck'in yanındaki kim?" Mueller'e sordum.

Güverteye doğru bakıyor. "Rachel," diyor rahatça, sanki sık sık buradaymış gibi. Bundan daha da az hoşlanıyorum. "Beck'in bir arkadaşı. Bazen barın pazarlamasında ona yardım ediyor."

Kıçımın *arkadaşı*. Kimse böyle görünen bir kızla *arkadaş* olmaz. Suzanne beni rahatsız ediyor çünkü Beck'e *layık* değil ama Rachel olabilir. O tek gecelik bir kız değil. Taşınacak türden bir kız. Beck'e olan ilgisini sorgulamama gerek yok, ona ilgi duymamak için *ölü* olmak gerekir.

Ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatıyor - Beck ne zaman *bir kadının ayağa kalkmasına yardım eder* ki? Mantıksız bir şekilde kızgıyım, ama bana doğru döndüğünde içimdeki her şey soğuyor.

Tahminimce yedi aylık falan. Ve tuhaf bir nedenden dolayı Beck onu bana doğru yönlendiriyor.

"Rachel," diyor elini Rachel'ın sırtına koyarak, "bu Kate, mali işlerimizi yoluna koymama yardım ediyor."

Kate, Rachel bizim için pazarlama yapıyor."

Rachel kim olduğumu çoktan anlamış gibi görünüyor. Elini uzatırken bana geniş, güneşli bir gülümseme veriyor. Karnına bakmamaya çalışarak sertçe kabul ediyorum. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diyor.

"Sen de," diye mırıldanıyorum çok daha az hevesle. "Eminim seni buralarda göreceğim." Ofise geri dönüyorum. Beck bir an sonra kaşlarını kaldırarak beni takip ediyor.

"Görünüşe göre ona benim hakkımda her şeyi anlatmışsın," diyorum gereksiz bir saldırganlıkla yazarak.

Duvara yaslanır. "Senden bahsetmedim bile. Ama Caleb kocasının yatırımcılarından biri, belki de bahsetmiştir." İçimi çektim. "Harika. Bu şehirde sırf geçmişim yüzünden bana fuhuş çetesi yönetiyormuşum gibi davranacak bir kişi daha."

"Sana karşı son derece nazikti. Ona bir şans verirsen aslında ondan hoşlanacaksın ve bir iki arkadaşına ihtiyacın olabilir." Ona ters ters baktım. "Arkadaşa ihtiyacım yok."

Burun delikleri parlıyor. "Bildiğim iyi oldu."

Kapının arkasından çarpmasına izin vererek dışarı çıktı ve ben de telefonumu elime aldım.

Lucie bugün ikizleri yeni doğmuşken kucağına aldığı bir fotoğrafını paylaştı. Yüzünde yeni annelere özgü o uykulu, hülyalı ifade var. Her iki kolunun altında küçük birer kundak var, ikisi de hastane battaniyelerine sıkıca sarılmış, ağızları uykuyla büzülmüş. Kalbim burkuluyor, sonra da parçalanıyor. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"*Bu ikisinin birinci sınıfa gitmek üzere olduklarına inanabiliyor musunuz?!!!*" diye soruyor.

Herkes Lucie'ye karşı büyük bir sempati besliyor gibi görünüyor çünkü Lucie bir pislikle evliydi. Farkındalar mı?

Ama onun yerine ne kadar çok şeyi var? Onun bir işi var, benim kocam var, o çocuklar var... Bu *saçmalık*.

Yogaya gitmeyi planlamıyordum ama fedakârlık yapmak gerekiyor.

O akşam Kayleigh'ye "Bizim işimiz bu," diyorum, yoga sonrası gülünç derecede pahalı bir cappuccino daha içerken. "Caleb hâlâ iş için sürekli seyahat ediyor, değil mi?"

Omzunu silkiyor. "Ben oradayken yaptı. Lucie muhtemelen o durana kadar bunun için ağlamıştır."

Elimi havaya kaldırarak endişesini yok sayıyorum. "İşi seyahat etmeyi gerektiriyor. Bu değişmeden önce şirketi satması gerekirdi. Sen de nereye gittiğini öğreniyorsun, sonra da yolculuk sırasında biriyle birlikte olduğu dedikodusunu çıkarıyoruz. Lucie'nin çok güvensiz olduğu açık. Bu onu uçurumun kenarına getirecek."

Burnu kırışıyor. "Orada sadece iki kişiyle arkadaşım. Bütün şirkete söyleyebileceğim bir şey değil."

Ellerimi kahve fincanımın etrafına sarıyorum. "Buna gerek yok. İki arkadaşına söyle - ondan nefret ettiklerini söylemiştin, değil mi? Her birinin teorik gizlilik içinde en az bir kişiye daha söyleyeceğini garanti ederim ve bu böyle devam eder. Hiçbir insan gerçekten sır saklayamaz, özellikle de böyle bir konuda. Kimse nerede başladığını bile bilmeyecek."

Başını sallayarak bunu reddediyor. Kayleigh herkesten daha zeki olduğunu düşünen ama asla kendine ait bir fikri olmayan bir tip. "Birbirlerine söyleyebilirler ama bu asla Lucie'ye geri dönmeyecek."

"Sonunda, herkesin bahsettiği bu gezilerden birkaçından sonra, biri onu kenara çekecek ve tüm o acıyan bakışların ne için olduğunu anlayacak. Anlamazlarsa da isimsiz bir not almasını sağlayacağız."

Plastik kahve kapağını işaret parmağının altında döndürüyor. "Lucie ona soracak ve o da inkâr edecek." "Merak etme," diye cevap veriyorum. "Bana seyahat programını getir. Kanıt olduğundan emin olacağım."

Daha sonra eve dönüyorum ve kulübenin önünde Beck'in bisikletini görünce duruyorum. Nabzım hızlı ve hafif atmaya başlıyor, tıpkı çocukken bir şey olacağını bildiğim ve iyi mi kötü mü olacağından emin olamadığım zamanki gibi.

Lanet arkadaşına yeterince iyi davranmadığım için beni kovar mıydı? Hayır, atmazdı. Ama kendi evindeki bitmek bilmeyen gerginlikten bıktığı için beni kovabilir.

Bu şartlar altında *ben olsam* kendimi dışarı atardım.

Merdivenleri temkinli bir şekilde çıkıyorum ve içeri giriyorum. Gözleri yoga kıyafetimin içinde bana takılıyor ve orada bir süre kalıyor. "Bir fikrim var," diyor gözlerini kaçırarak. "Topluma dönüşünün bir sonraki adımı."

Kollarımı dizlerime dolayarak kanepeye kıvrılıyorum. "Şimdiye kadar fikirlerin arasında vergilerini ödemem ve beleşçi babamı aramam vardı. Bu yüzden heyecansızlığımı bağışlayın."

"Infinite Zest bu gece The Midnight House'da çalışıyor. Ve bilet bulabilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Evet.

Bekle.

Hayır.

Tanrım, uzun zamandır bir konsere gitmedim ve bunun fikri bile kalbimi yerinden oynatıyor. Ama aynı zamanda konserleri makul miktarda içki ve en azından biraz daha sert bir şeyle ilişkilendiriyorum. Bu öneriyi Beck'ten başkası yapsaydı, bunu düşünmezdim bile.

Beck *olması* dışında.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye ekliyor. Onu hak etmiyorum. Kimse hak etmiyor.

"Evet, biliyorum."

Hızlı bir duş alıyorum ve banyodan siyah bir kot pantolon ve dekolte bir atletle çıkıyorum. Bakışları üzerimde geziniyor. Tek kelime etmiyor ama bir şekilde beni çaba gösterdiğim için memnun bırakıyor.

Bisikletini alıp barın önüne park ediyoruz, yıllar önce onu ilk gördüğümde tam olarak park ettiği yere.

Bu, kafamda tekrar tekrar canlandırıdığım bir an - ben, tuğla bir duvara yaslanmış Caleb'in dönmesini bekliyorum, Beck kaskını çıkarıyor ve beni yutmaya niyetlendiği bir şeymişim gibi içine alıyor, özensiz, doymak bilmez ve pişmanlık duymayan.

Sadece ateşli değildi, bir kara delik gibiydi, görebildiğim tek şey o olana kadar etrafındaki ışığı emiyordu. Onu görmek bile zihnimi boşaltmaya yetiyordu.

Caleb tam o anda adımı söylemeseydi ne olurdu? Ya caddenin karşısına geçip Beck'e "*Hadi gidelim*" deseydim?

Bazen Caleb'le işler kötüye gittiğinde, hatta bazen iyiye gittiğinde bile keşke yapsaydım diyordum.

Beck önümde yürüyor, ben de takip ediyorum. İçeride, açılış gösterisi sahneyi yeni boşaltıyordu. Arka taraftaki bara ulaşmak için kalabalıkla mücadele ediyoruz, ben bir soda alıyorum, o da bir bira.

"İlk tanıştığımızda burada oturuyordum." Pipetimle oynuyorum. "Tanrım, benden nefret ediyordun."

Caleb'la çıkmaya başladığımızda buraya yaptığım ziyaretlerden nefret ediyordum. Ne kadar sıkıldığımı fark eden *Beck*'ti, içimin ne kadar karanlık olduğunu biliyor gibiydi ve çocuğuna sessiz bir uyarı veren bir ebeveyn gibi sallanan dizime kaşlarını çatardı.

Ağzının köşesi aşağı doğru çekiliyor. "Senden nefret etmedim." Sesi kızgın geliyor.

"Evet, öyle yaptın. Caleb'i hak ettiğimi hiç düşünmedin. Beni gördüğün andan itibaren yüzünde bir küçümseme vardı, sanki yeterince iyi olmadığımı çoktan karar vermiş gibiydin."

"Hiç de öyle olmadı," diyor. "İlk kez *tanışmıştık* ama seni ilk kez görmüyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. Her zaman arkasında durduğumuz resmi tarihimizle oynuyor. Gerçeği şimdi dile getirmeye başlamak tehlikeli.

"Birbirimizi ilk nerede gördüğümüzün bir önemi yok," diyorum ona. "Demek istediğim hala geçerli."

Işıklar kararıyor ve Beck elini koluma dolayarak beni yere doğru çekiyor. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor omzunun üzerinden, beni hâlâ yakınında tutarak.

"Buraya dönüp evlenene kadar bana hiç iyi davranmadın. Sanırım Caleb'in fikrini değiştireceğini ummaktan vazgeçmiştin."

"Evet," diyor, beni önüne doğru götürüyor ve kalabalık ilerlerken etrafımı sarıyor. "Sanırım yaptım."

Ama ben onun fikrini değiştirmesini beklemiyordum. Senin fikrini değiştirmeni bekliyordum."

Nefesim kesildi. Odadaki gürültü sağır edici ama ben hiçbir şey duyamıyorum.

Seninkini değiştirmeni bekliyordum.

Yüzümü göremediği için mutluyum. Odanın karanlık olmasına ve insanların kayaların arasından akan su gibi etrafımızda sıkışmasına seviniyorum, böylece az önce söylediklerinden ne kadar etkilendiğimi göremiyor.

Fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Ve yaptım. Caleb da öyle. Hamile olduğumu öğrendiğimde yüzde doksan bitmişti. Hikayemin o kısmını daha sonra yeniden yazacaktım. Şimdi bunun yerine Beck'le yaşasaydım hikayemin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum.

Kalabalık itmeye devam ederken beni göğsüne doğru sıkıca çekiyor, elleri kalçalarımdayken dururken ve kalbinin sabit, sabırlı atışı başımın hemen arkasındayken etrafımı bir tuğla duvar gibi sarıyor.

O çok büyük. Kendinden çok emin. Beck arkalarında nöbet tutarken hiç kimse kendini benimle olduğu gibi tehlikede hissedemez. Beni bir savaş alanının ortasına bırakabilirsiniz ve Beck arkamda olduğu sürece omuz silkebilirim, ne kadar mantıksız olsa da.

Grup çalmaya başladığında ışıklar kısık kalıyor. Oda o kadar karanlık ve müzik o kadar yüksek ki aklım normalde gitmesine izin vermediğim yerlere gidiyor -en azından o bu kadar yakinken.

Sanki Beck ve ben geçici olarak hiçbir sonucun olmadığı bir alanda var oluyoruz. İstedığımız her şeyi yapabileceğimiz ve bunun arkadaşlığımıza zarar vermeyeceği ya da Caleb'a geri dönme şansımı mahvetmeyeceği bir yerde.

Kalabalıkla birlikte sallanıyoruz. Ona sımsıkı sarılıyorum ve ona yapmayı hayal ettiğim her şey içimde titreşiyor, başka hiçbir şey içermeyene kadar genişliyor.

Eğer gerçekten bir sonucu olmasaydı, ellerinin kalçalarımdayken çıkmasını isterdim. Gömleğimin altına girmeden önce göğüs kafesimde gezinmelerini isterdim. Arkama uzanırdım, elim bel kemerine kayardı ve avucuma karşı titreyene kadar orada kalırdı, iniltisi kulağıma sıcak gelirdi.

Tüm gösteri boyunca bunu düşündüm ve eve dönerken bile bu isteğimden kurtulamıyorum. Kollarım beline dolanıyor ve onları daha aşağıya kaydırmamak, kalçalarına gömülmemek, yukarı tırmanmamak, ona bir kez olsun kim olduğumuzu tamamen unutup unutamayacağımızı sormamak için mücadele ediyorum. Evin önünde durduğumuzda, o kadar gerginim ki tenim bile beni zapt edemiyor.

İçeri giriyoruz ve her birimiz kendi kapımıza yöneliyoruz. Tanrım, bir kez olsun üzerimde gezinirken, beni şu an olduğu gibi içine alırken, gözleri bir yolu yakarken, ağzımı yakalarken onun o yoğun odaklanmasını görmek istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi aşarsam, ikimiz de konuşmazsak ... uyanıp hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miyiz? Bunu istiyorum.

Neredeyse buna karşı çıkan sesleri dinlemeyecek kadar kötü. Kulağımda şarkı söyleyen bir siren, bir kerenin kimseye zarar vermeyeceğini vaat ediyor.

Beck şimdiye kadar denemeyi düşündüğüm en cazip ve tehlikeli uyuşturucu olabilir.

Ellerim üzgün ya da endişeli olduğumda hep yaptıkları gibi boynuma gidiyor, sanki o boşluk bir haç ya da bir tavşan ayağıymış gibi. "Bu gece için teşekkürler."

"Madalyonuna ne oldu?" diye soruyor, durması gereken yere bakıyor, ellerim hâlâ orayı arıyor. "Onu kaybettim. Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor, ağzımın üzerinde dans ediyor. "Her şeyi hatırlıyorum," diye cevap veriyor ve arkasını dönüyor. Kapısı arkasından kapanırken olduğum yerde kalıyorum. Keşke o kadar hızlı gitmeseydi.

KATE

W

Sabah uyandığımda, bir gece önce yaşadığım tüm dürtüler, harekete geçmeye ne kadar yaklaştığım beni şaşkına çeviriyor. Onlar.

Ama tamamen arkamızda da değil. Antrenmanından çıkmış, tişörtsüz, terden pırıl pırıl parlayarak içeri girdiğinde, içimde hastalıklı bir arzu çarpıntısı oluyor.

"Rachel bugün geliyor," diye uyarıyor Beck, ben kahvaltısını önüne koyarken tezgâhta bir sandalye çekiyor. Fokur fokur kaynayan bir fincan kahveyi buzlu su gibi yudumluyor. "O yüzden bu sefer hıyarlık etmemeye çalış."

"Pislik değildim," diye mırıldandım. "Genelde olduğumdan daha fazla değil." "Bu bile başlı başına yeterli," diye cevap veriyor tam telefonum çalarken.

Muhtemelen Ann'dir, ama yine de kontrol ediyorum. Bu sabahlardan birinde Caleb arayacak ve beni özlediğini söyleyecek. Bana dünyanın bensiz çok G-dereceli olduğunu söyleyecek.

Mesaj ikisinden de değil.

BİLİNMEYEN NUMARA

Merhaba Kate! Ben Sarah Decker (üniversitedeyken Dow'du). Mesajını Facebook'tan aldım. Evet, annenle oda arkadaşydık. Vefat ettiğini duyduğuma çok üzüldüm. Berkeley'den ayrıldıktan sonra irtibatı kaybettik ama çok eğlenceliydi.

Annemin *çok eğlenceli* olduğunu düşünen pek çok insan olduğunu tahmin ediyorum. Sanırım babam da dahil. En azından birkaç dakikalığına.

"Ne var ne yok?" Beck soruyor.

"Annemin üniversitedeki oda arkadaşından," diye cevap veriyorum, çoktan bir cevap yazmaya başlamıştım.

Aslında babamın kim olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Okuldan ayrıldığında hamile olabilirdi. Kiminle çıkıyor olabileceğini biliyor musunuz?

Belirli biriyle çıktığını hatırlamıyorum. Takıntılı olduğu ve muhtemelen görüştüğü bir profesör vardı, ancak belli nedenlerden dolayı bana adını hiç vermedi. Ekonomi bölümündeydi, belki?

Omurgamda bir fısıltı var.

Ekonomi. Branşım. Bu bir tesadüf olabilir elbette, ama... o kadar kolay geldi, o kadar doğal hissettirdi ki, beni sürekli olarak büyüledi. Belki de tesadüf değildir.

Beck, ben nihayet ona doğru bakana kadar sabırla bekliyor. "Annem bir ekonomi profesörüyle çok zaman geçiriyordu."

Kaşlarını çattı. "Acaba hâlâ onun ders programını bulabilir misin?"

Şimdiden yenilmiş bir halde arkamdaki tezgâha yaslanıyorum. Bu tam bir saçmalık ve onun programını bilseler bile, babam olduğunu kim söyleyebilir? Ne de olsa annem *"çok eğlenceliydi"*. Bildiğim kadarıyla, en kötü zamanlarımda benden bile daha eğlenceliydi. Belki de tüm ekonomi bölümüyle yatmıştır.

"Bu boş çaba harcamak gibi görünüyor. Eminim 1995 yılına ait bir program kaydetmemişlerdir."

Bir gözünü kısıyor. "Çaba kaybı mı yoksa gerçeğe rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor musun?"

"Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Belki bir DNA testi yaptırırım."

Gülüyor. "Bazen bana mı yalan söylüyorsun, kendine mi yalan söylüyorsun anlayamıyorum. Sadece okulu ara ve sor."

Onu tersliyorum, ama o gittikten sonra, isteksizce aramayı yapıyorum. *Kimsenin* tahmin edemeyeceği bir şekilde, telefonu açan kadın isteğimle alay ediyor.

"Bu neredeyse otuz yıl önceydi," diyor. "Cidden öğrencilerin programlarını bu kadar uzun tuttuğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilmiyorum. Sanırım ikisi de. Babamın benim varlığımdan haberi olmayan, benden haber almaktan heyecan duyacak harika bir insan olma ihtimali her zaman vardı. Çok daha büyük bir olasılık ise annemin hamile olduğunu duyan ve tüm sorumluluğu reddeden bir pislik olması, özellikle de bir öğrencisiyle yatan bir profesörse.

Kafamı rakamlara gömüp her şeyi unutmayı umarak bara giriyorum. Muhtemel üç yılın ikisi için düzeltilmiş beyannamelerim hazır, ama yapılacak daha çok şey var. Beck tedarikçiler tarafından soyuluyor -sanki pazarlık yapabileceğini bile bilmiyormuş gibi- ve birçok harcamayı kendi başına ödemek yerine şirket üzerinden yapması *gerekiyor*.

Ofise girdiğimde Rachel'ı Beck'in masasında, Beck'i de onun karşısındaki sandalyede buluyorum.

Karnındaki bebeği bile göremiyorum ama yine de odadan çıkıp gitmek istiyorum. Kıskanıyorum, evet, ama daha çok korkuyorum. Onu umutlanmaması konusunda uyarmak ve ters gidebilecek her şeyi, hamilelik kitaplarında ya da Lamaze derslerinde asla önermedikleri şeyleri ona anlatmak istiyorum, böylece bunlara dikkat edebilir. Bebeğe çok fazla güvenirse ve işler yolunda gitmezse, asla tam olarak iyileşemeyecek kadar yıkılacağını bilmesini istiyorum.

Bu çılgınlık. Bunu yapmak korkunç bir şey olurdu. Bu yüzden ona en az cesaretlendirici gülümsememi veriyorum ve masama gidiyorum. Beck kaşlarını çatıyor -sanırım bunun hıyarca olduğunu düşünüyor. Daha ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikri yok.

"Berkeley'i aradın mı?" diye soruyor, sanki mükemmel hamileliğiyle mükemmel Rachel'ın önünde boktan geçmişimi tartışmayı gerçekten istiyormuşum gibi.

"Şans yok," diye mırıldandım.

Benden ona doğru bakıyor. "Kate annesinin üniversitedeki ders programına ulaşmaya çalışıyor," diye açıklıyor.

Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve ağzının köşesinde bir seğirme yakalıyorum. Bunu *kasıtlı* olarak yapıyor. "Babasını bulmaya çalışıyor," diye devam ediyor, "ve onun annesinin profesörü olabileceğini düşünüyor."

Rachel bile gözlerini ona dikmiş. "Vay be Beck. Hatırlat da sana ailemle ilgili hiçbir şey *anlatmayayım*."

"Aileni zaten tanıyorum." Bana döndü, şimdi sırtıyordu. "Rachel'ın babası üçüncü kez alkollü araç kullanmaktan hapse girdi -kiliseye giden bir aileyi yoldan çıkardı."

Başımı sallıyorum. "Sen tam bir-"

Rachel bana dönmeden önce, "*Pislik*," diye bitiriyor sözlerini. "Her neyse, okuldan o yıl o bölümdeki öğretim üyelerinin listesini istediniz mi?"

İç çekiyorum. "Yardım etmeye pek istekli görünmüyorlardı. Zaten muhtemelen yardım etmezlerdi. Yıllar önceydi."

Telefonunu eline alıp bir şeyler ararken, "Oh, ellerinde vardır," diyor. Bir numara çeviriyor ve telefonu hoparlöre alıyor. Hat açıldığında hızlıca, "Merhaba," dedi. "Ben *San Jose Business Journal*'dan Rachel Brown. Şirketin yeni CEO'su hakkında bir kapak haberi hazırlıyoruz." Odayı tararken bakışları bir yığın yazıcı kâğıdına takılıyor

"-Papersource. Berkeley'deki profesörlerinden birinin ne kadar etkili olduğundan bahsediyordu ve ismini unuttu. Bize yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyoruz."

"Elbette," diye yanıtlıyor kadın. "Hangi bölüm ve yıl?" Rachel'ın

gözleri irileşiyor ve cevap için bana bakıyor. "Ekonomi," diye

fısıldıyorum. "1994."

"Ekonomi," diye tekrarlıyor. "1994."

Kadın, "Biraz araştırma yapmam gerekecek ama size o yılki tüm bölüm öğretim üyelerinin bir listesini gönderebilirim," diyor. "Bunun yardımı olur mu?"

Rachel konuşmayı bitirdikten sonra bana sırtıyor, sonra da elini karnına götürüyor. "Bunu duymadın, meleğim."

Ping. Sanki göğsümdeki keskin bir teli koparmış gibi. Eskiden ben de Hannah'yla böyle konuşurdum. Zorla yutkunup gülümsemeye çalışıyorum. "Bu kadar iyi bir yalancı olmanı beklemezdim."

Beck ayağa kalkıyor. "İkinizi tanıştıtarak bir canavar yaratmış olabilirim." Kapıdan çıkarken bana hızla gülümsüyor.

Ben de gülümsedim. Evet, pisliğin tekiydi ama iyi niyetliydi. Bu da onu benden daha iyi bir insan yapıyor.

Rachel sessizce gülüyor. "Bu çok *dağınık*."

Şaşkınlıkla ofise bakıyorum. Masam iğne gibi derli toplu. "Dağınık olan ne?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Hâlâ en iyi arkadaşıyla evliyken onun senden hoşlanması meselesini biliyorsun." "Benden hoşlanmıyor. Öyle değil."

Gözlerini deviriyor. "Ooooookay. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, yargılamıyorum. Nişanlığımın en yakın arkadaşı *olan* Gus'a aşık olduğumda başka biriyle nişanlıydım."

Ağzım şaşkınlıktan küçük bir "O" sesi çıkarıyor. *Ben de Rachel'ın melek gibi olduğunu sanıyordum.* "Bu *çok* dağınık. Ama burada olan şey bu değil."

Yine gülümsüyor, ama bu sefer sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

BECK

Caleb hafta sonu aradı ve niyetimden şüphe ettiği için özür diledi - şüphesiz Lucie'nin emriyle. *"Hiçbir şey bilmiyorum Kate'le aranızda bir şey olacağını düşünmüştüm,"* dedi. *"Aşırı tepki gösterdim."*

Özrü kabul ettim ama Kate Pazartesi günü bara girdiğinde, hiçbir şey olmamasının sebebinin *ben* olmadığımı hatırladım. Onu istiyorum. Onu hep istedim. Ve iyi bir gün geçirdiğinde -ki bugün iyi bir gün olduğu çok açık- ona karşı koymak imkânsız.

Gözlerinde bir şey var - onu ilk gördüğümde beni yakalayan şey - sanki içi aydınlanmış gibi. O güzel küçük ağzı yumuşak ve gülümsemeye dönüşmemesi için mücadele etmek zorunda gibi görünüyor. Küçük, kayıtsız bir el sallayarak yanımdan geçmeye çalışıyor. Bunu kabul edemem.

"Kate," diye bağıryorum. "Buraya gel."

Bara doğru ilerlerken omzunu silkiyor ve tezgâha oturuyor. "İçki için biraz erken ama ben varım.

Sex on the Beach kulağa hoş geliyor. Tabii ki, düşününce bu her zaman iyidir."

Bunu sırf beni sertleştirmek için söyledi ve başardı da.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu sabah hepimiz gülümsüyoruz, fark ettim. Bugün dünyaya hangi kötülüğü saldınız?" "Buraya gelirken bir otobüs dolusu yetimi yoldan çıkardım," diye yanıtlıyor, "ama bunu çok yaparım."

"Elliott Springs'te bu kadar çok yetim olduğunu bilmiyordum. Peki başka ne oldu?"

Sonunda tamamen gülümsüyor. "Santa Cruz-Zavatello'da bir şirketle görüşmem var. Hindistan'dan mal ithal ediyorlar.

Onları biraz daha araştırmam gerekecek, ama dürüst olmak gerekirse, beni kiralamak istedikleri sürece ne ithal ettikleri umurunda değil." "Seks köleleri mi? Eroin mi?"

Omuz silkiyor. "Aslında bu daha da iyi - vitrin yok ve minimum reklam maliyeti daha az genel gider demek."

Gülüyorum, ama göğsümde bir şey roller coaster gibi yükselip alçalıyor. Onun adına mutluyum. Taşınması gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda keşke taşınmak zorunda olmasaydı diyorum. Birkaç adım ötede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Geceleri beni beklemesini seviyorum. Bağımsızlığımdan zevk aldığımı iddia ederek yıllar geçirdim, ancak kanepemin bir ucuna yayılmış uzun kıvılcık saçlarının görüntüsüne, oturduğumda ayaklarının uyluğumun altına sıkışmasına ve *Game of Thrones*'taki savaş stratejisini durmadan eleştirmesine tamamen bağımlı olduğumu keşfettim.

Onun yanımda olması, onsuz hayatımı ne kadar az sevdiğimi kanıtladı. O gidince eski hayatıma dönmek zor olacak.

"Görüşme ne zaman?" Ben soruyorum.

Yüzüne bir gölge düşer. Tırnaklarına bakıyor. "Cuma."

"Cuma gününün nesi var? Bundan beş gün sonra. Hazırlanmak için bolca vaktin var." Yutkundu.

"Evet. Sadece saçımı falan kestirmem gerekiyor."

Olmam gerekenden daha fazla sinirlenerek arkamı dönüyorum, ama Tanrı'dan sürekli yalan söylemeyi bırakmasını diliyorum. Cuma'yla ne sorunu varsa, saç kesimiyle ilgili değil.

Ve sanırım bu durumla ilgili ne sorunum varsa, yalan söylemek en küçüğü.

KATE

O öğleden sonra bir saç kesimi randevusu alabildim. Kuaför bana ne istediğimi sorduğunda, ona güzel bir küt saç demek istiyorum. *Ben sorumluluk sahibi bir yetişkinim.*

Ama sonra Beck'in geçen gece kaskını çıkarırken bana bakışını hayal ediyorum. Uzun kıvılcık saçlara bayılıyor, önemli değil.

"Sadece bir düzeltme," dedim ona. "En fazla bir santim."

Daha sonra evrak çantamı bulmak için depoya bakmak istiyorum ama vazgeçiyorum. O birimin benim için Kent'in evinden duyduğuma benzemeyen bir siren çağrısı var ve hangi çağrının beni kıyıya çarptıracağından asla emin olamıyorum.

Daha sonra bara geri dönüyorum, Beck'i görmek için sabırsızlanıyorum. Bakışlarının yeni fönlenmiş saçlarımda gezinmesini izlemek, boş hayatım hakkında şakacı bir şekilde homurdanmadan önce gözlerindeki o arzu kıvılcımını görmek istiyorum.

Park alanını yarılamaştım ki bir adam yoluma çıktı; dalgalı saçları alına dökülmüş, kendini beğenmiş, yumruklanabilir bir suratı vardı. Bileğinde gösterişli bir altın Rolex ve dudaklarında hesapçı bir gülümseme var ve ondan gördüğüm anda nefret ediyorum.

En çok da yoluma çıkmasından nefret ediyorum - beni daha iyi tanısaydı, bunun kötü bir fikir olduğunu fark ederdi. "Sen Kate'sin, değil mi?" diye soruyor. Elini uzatıyor. "Ben Jeremy Boudreau."

İsim tanıdık geliyor ama nedenini anlayacak kadar uzun süre burada durmak istemiyorum. Onun yanından geçip bara bakıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocan benim karımla yatıyor." Kelimeler keskin ve öfkeli. "Bu yüzden biraz konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Lucie'nin kocası.

Caleb'i geri almak için verdiğim savaşta iyi bir kaynak olabilirdi ama birlikteliklerinin suçunu bana yüklemesine içerliyorum. "Konuşacak ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Eve barışmayı umarak geldin, değil mi?" diye soruyor. "Yani ikimiz de eşlerimizi geri istiyoruz ve iki başlılık bir başlılıktan iyidir."

Bu adamdan hoşlanmıyorum ve onu tanımanın bu gerçeği değiştirmeyeceğinden şüpheleniyorum, ancak yardımı geri çevirecek bir konumda değilim ve kendi önemsiz çabalarım işe yarıyor gibi görünmüyor. Caleb'in Lucie'den bıkaçağından, küçük güvensizliklerinin fay hatlarından derin yarıklara dönüşeceğinden emindim ama bu olmuyor.

Belki de yanlış açıdan çalışıyordum. Belki de Caleb'in Lucie'den bıkmamasını beklemek yerine, Lucie'nin *Caleb*'den bıkmamasını beklemeliydim. Kocamı seviyorum ama onun da kusurları var, özellikle de bir aile kurmak isteyen ya da zaten bir ailesi olan biri için. Bahse girerim hala ofiste uzun saatler geçiriyordur ve Lucie onu bir iş görüşmesi yapmadan ya da dizüstü bilgisayarına girmeden bütün bir film boyunca oturtamaz. Sonunda bir gün izin almasını sağladığında, o günü o sıkıcı teknede geçirmekte ısrar ediyor.

Belki de Caleb'in arka bahçesindeki çimlerin daha yeşil olmadığını görmeye başlamıştır ve eğer kocasıyla ilgili bir şey onu tekrar cezbeder ve geri dönmeye ikna edilebilirse, Caleb'in benden boşanmak için hiçbir nedeni kalmaz. Bu da demek oluyor ki, yumruklanabilir bir surat olsun ya da olmasın, Jeremy benim yeni en iyi arkadaşım olabilir.

"Hiç Mountain Brew'e gittin mi?" diye sordum. "Güzel cappuccino yapıyorlar."

"Orayı seviyorum. Güzel sanatlar da var." Samimiyetsiz gülümsemesi yanlış zamanlanmış. Çok iyi bir yalancı değil, ama ahlak yoksunluğunu takdir ediyorum - ileride işime yarayacak.

Arabama geri dönüyorum ve onu şehrin en işlek bölgesine kadar takip ediyorum. Audi'sini Mountain Brew'un yakınındaki tek boş yere çekiyor ve yer bulmam beş dakikamı alıyor. Nihayet içeri girdiğimde bir kapuçino beni bekliyordu. Ona teşekkür etmeden kabul ediyorum - bana lanet olası park yerini vermeliydi.

"Ee," diyorum, iki şeker alıp yırtarak açıyorum, "eşlerimizi ayırmak için alçakça bir planın olduğunu varsayıyorum?"

Omuzunu silkiyor. "Bazı fikirler üretiyorum. Senin planın neydi?" "Planım ondan bıkana kadar beklemek."

"Onları birlikte gördün mü?" diye sorar. "Çünkü görseydin planının suya düştüğünü bilirdin. Lucie'nin yanına taşındığı andan itibaren onun peşindeydi."

Ağzımda acı bir tat var. Bunun kıskançlık mı yoksa hayallerimin ben farkına varamadan elimden kayıp gitmesine duyduğum öfke mi olduğundan emin değilim. "Peki senin büyük planın nedir, *Ocean's 11*? Hem onu neden geri istiyorsun? Onu terk etmesinin sebebinin senin onu aldatman olduğunu duydum."

İç çekiyor. "Duyduğun her şeye inanma. Lucie kurban kartını sonuna kadar oynuyor."

Karısı hakkında en kötüsüne inanmayı çok isterdim -ve genellikle en kötüsüne inanırım, eğer en kötüsü Lucie'nin zayıf, etkisiz ve asgari düzeyde bile olsa ham zekâdan yoksun biri olmasıysa- ama bu adama karşı derin, açıklanamaz bir güvensizliğim var ve bu da cevaplar istememe neden oluyor. "Bu hâlâ onu neden geri istediğini açıklamıyor."

"O da hatalar yaptı, ben de hatalar yaptım. O kendi payına düşeni kabul etmese bile ben kendi payıma düşeni kabul etmeye hazırım. Ama önemli olan çocuklarımız. Onları ilk sıraya koymalıyız. Onların iyiliği için, hiç değilse geçmişi geçmişte bırakmaya hazırım. Eğer kocan ailemi kendi ailesi yapmaya bu kadar kararlı olmasaydı, bu aylar önce sona ererdi."

Olay bu mu? Caleb onunla sadece kaybettiklerimizi yeniden yaratmaya çalıştığı için mi birlikte? Jeremy'nin sözleri kulağa prova edilmiş gibi gelse de yankı da uyandırıyor.

"Ondan hoşlanmamasını sağlamalısın," diye cevap veriyorum. "Caleb zayıflıktan nefret eder. Lucie onun kendisini aldattığını düşünürse şüphelenir ve yapışır, Lucie tartıştıkça da daha çok merak eder."

Kahvesini kendisinden uzağa itiyor. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Koltuğumda arkama yaslanıp kapuçinomun pipetini çiğniyorum. Lucie'yi Becerme Operasyonu'na ne kadar çok insan sokarsam, birinin her şeyi anlatma ihtimali de o kadar artıyor. Jeremy hemen gidip Lucie ve Caleb'e her şeyi anlatabilir - artık bana ihtiyacı kalmadığında beni otobüsün altına atacak biri olduğu kesin - ama şu anda bir müttefike ihtiyacı var ve sahip olduğu tek şey benim.

Ayrıca, planlarımı *finanse* edecek biri gerçekten işime yarayabilir.

Kayleigh'den aldığım bilgiyi paylaşarak, "Caleb ayın yirmisinde iş için Miami'ye gidiyor," dedim. "Güvenlikten geçerken fotoğrafını çekmesi için birini tut."

"Ne oluyor lan?" diye sorar. "Bu ne işe yarar ki?"

Jeremy'ye her şeyi açıklayacak kadar güvenmiyorum. "Sizi temin ederim ilginç resimler olacak."

Uzun bir süre beni inceliyor. Her ne bulduysa, bundan memnun görünüyor. "Bana uçuş bilgilerini getir," dedi. "Gerisini ben hallederim."

Kabul etmesi beni beklediğim kadar rahatlatmadı.

Yanaştığımda BECK'İN BISİKLETİ evin önünde idi, ancak bugün evde olması için çok erken bir saatti.

Neden ben yanlış bir şey yaptığımda eve hep erken geliyor?

Belki de inanmak istediğimden daha sık bir şeyleri yanlış yapıyorumdur.

Kapıyı açtığımda onu kanepede beklerken buluyorum; bacaklarını ayırmış, dirseklerini kalçalarına dayamış, çenesi sertleşmiş. Sadece başı bana doğru hareket ediyor ve bir bakışıyla beni dağlıyor.

O kadar kızgın ki, Beck'ten hiç korkmayan ben bile Beck'ten korkuyorum... ve bu beni sinirlendiriyor. Tüm çocukluğumu günün sonunda hangi "evde" olursam olayım ne bulacağımdan korkarak geçirdim. Artık sinemeyecek kadar ilerledim.

"Ne halt ediyorsun Kate?" diye tıslıyor.

Onu görmezden gelip mutfığa doğru yürüyorum. "Kanepeye çökmeyi planlıyordum ama yine tüm alanı kaplıyorsun.

Gerçekten daha fazla mobilyaya ihtiyacın var."

Bir nefeste ayağa kalkıp beni engelliyor ve kalbim göğsümde patlıyor. *Sanırım sinmekle işim bitmedi.*

"Az önce Jeremy Boudreau ile mi çıktın?"

Yüce İsa. En fazla yarım saat sürdü. İşte bu yüzden küçük kasabalardan nefret ediyorum.

Çantamı tezgâhın üzerine bırakmak için yanından geçip gidiyorum. "Onunla 'çıkmadım'. Kahve içtik. Ve ne zamandan beri bu seni ilgilendiriyor? Sen sadece patronum ve oda arkadaşım değil, aynı zamanda *babam* mısın?"

"Bu beni ilgilendirir çünkü o pislikle kahve içmenin sadece iki olası nedeni var ve ikisi de berbat."

Ona döndüm. "Bakalım doğru anlamış mıyım: Senin barda takılman, arkadaşlarınla görüşmen, ben çıkarken hep orada olan o küçük sürtükle gitmen sorun olmuyor *da* benim tek arkadaşım *sen mi* oluyorsun? Bu şehirde başka birinin benimle *konusması* bile neredeyse iki ay sürdü ve sen bana ondan uzak durmamı söylüyorsun."

Burun delikleri alevlendi. "Birçok kusurun var ama aptallık bunlardan biri değil. Senin *arkadaşın* olmak istemiyor ve bunu sen de biliyorsun. Eğer Lucie'yle ilgili değilse, o zaman pantolonuna girmeye çalışıyor."

Omuz silkiyorum. "Belki de ona izin vermeliyim. Onun eski sevgilisi ve benimki de aynı şeyi yaptığı için uygun görünüyor."

Beni o kadar hızlı duvara yapıştırdı ki nefes almam için bile zaman kalmadı. Nefesi hızlı geliyor, ama gözlerimiz buluştuğunda, orada öfke yok... tamamen değil. Beni öpmek istiyor. Beni öpecek.

Ve bunu o kadar çok istiyorum ki şimdiden dudaklarımda hissedebiliyorum. Sakalının tenimi aşındırdığını ve bana yaslanırkenki ağırlığını şimdiden hissedebiliyorum. İçimdeki her şey yumuşuyor ve uysallaşıyor, daha başlamadan o anı yaşıyorum.

Burun delikleri alevlenir. "Kahretsin," diye tıslıyor, itiyor ve evden dışarı çıkıyor.

Yere yığılıyorum, başımın geriye düşmesine izin veriyorum, gözlerimi kapatıyorum, böylece hayal edebiliyorum: ağzının aşağı inmesini beklerken nefes nefese kaldığım o yarım saniye. Arzu o kadar sivri ki acı veriyor, küçük bir bıçak gibi karnıma saplanıyor.

Gecenin geri kalanında başka hiçbir şey hissedemiyorum ve başka kimseyi düşünmüyorum.

Kocamı bile.

Ertesi sabah eve geldiğinde çarpan kapılar özür dilemek için gelmediği konusunda beni uyarıyor. Odamda kalıyorum çünkü ben de özür dilemeyi planlamıyorum.

Ben işe gittiğimde barın arkasında değildi ve ben işten çıktığımda da müşterilerle sohbet etmekle meşguldü, dünya umurunda değildi.

Arabama bindiğimde içimde kaynayan öfke alevleniyor.

Evde, yarınki görüşme için takım elbisemi ütüledikten sonra sırf ona inat *Game of Thrones*'un yeni bölümünü izliyorum. Yarisında kapatıyorum ve kumandayı sehpanın üzerine fırlatıyorum. Diğer ucundan kayarak yere düşüyor ve pilleri farklı yönlere yuvarlanıyor.

Bu ne cüret? Bildiği kadarıyla yanlış bir şey yapmadım ama yine de beni duvara dayadı. Bu ne cüret? *"İznin olmadan kimse sana dokunamaz Kate" lafı* buraya kadarmış.

Aslında yanlış bir şey yaptığım gerçeği, beni duvara yaslamasından hoşlandığım gerçeği gibi tamamen alakasız.

Pilleri yerden alıp sehpanın üzerine atıyorum.

Ondan başka arkadaşlarım olmasına izin veriyorum. Birileriyle çıkabilirim. Başka türlü davranabilir ama beni öpmek istediğine hayatımı ortaya koyarım. Hem de çok. O da en az benim kadar istiyordu.

"Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok!" Pillerden biri yere yuvarlanırken boş kabin duvarlarına bağıryorum. "Gerçekten ihtiyacım yok!"

Tamamen onunla ilgili değil. Bunun röportajla ve yarının bana hatırlattıklarıyla çok daha fazla ilgisi var. Ama bu olmamalı.

Onunla ilgili hiçbir şey yok, ve öyle.

Ertesi gün çok az uykuyla uyandığımda, odamda kalıyorum ve duş almak için çıkmadan önce kapının çarpmasını ve motosikletinin kükreyerek uzaklaşmasını bekliyorum.

Hazırlanmak için her şeyi yapıyorum ama yine de kafam yanlış yerdeymiş gibi geliyor. Gerçi Beck'le kavga etsem de etmesem de her zaman yanlış yerde olacaktı.

Hiçbir trajedinin tek bir yıldönümü yoktur, hele ki trajedinin yaşanmasına sebep olan sizseniz. Çünkü ondan önce farklı bir seçim yapabileceğiniz tüm zamanlar vardır, bir yola girdiğiniz ve bunun yanlış bir yol olduğu ortaya çıktığı tüm zamanlar.

Yılın neredeyse her ayı küçük bir trajedi barındırıyor, ancak bu ay... en fazlasını barındırıyor ve bu yıldönümleri artık daha az değil, daha çok acıtıyor gibi görünüyor.

Zaman tüm yaraları iyileştirir derler ama benimkiler sadece iltihaplanıyor.

Bugünkü trajedinin tarihini gösteren bir fotoğraf var. İstesem de unutamam. *18 Ağustos 2020*, yazıyor, Hannah'nın rahimdeki bir fotoğrafının altında. Yüzünün profili çok net. Başparmağını emiyor.

Doktorumun planlı bir sezaryen önerdiği gündü - Hannah'nın doğum sancısı olduğu için değil, herhangi bir sorun olduğu için değil, Caleb ve ben çok çalıştığımız için. "*Sizin durumunuzdaki kadınlar bazen bunu tercih ediyor,*" dedi, "*sadece planlama amacıyla.*"

Onu geri çevirdim ve hemen ardından Caleb'i aradım, önerinin ne kadar etik dışı olduğunu görünce afalladım. Peki ya "*En iyisini sen bilirsin*" deseysdim? Ya "*Çok düşüncelisin ve evet, aslında toplantının ortasında suyumun gelmeyeceğini bilmek güzel olurdu*" deseysdim?

Eğer herkesten daha zeki olduğumdan bu kadar emin olmasaydım, kızım şu anda üçüncü yaş gününe yaklaşıyor olacaktı. Partisini planlıyor ve ona hamileyken söz verdiğim her şeyi veriyor olurdum. Tanrım, o zamanlar ona o kadar çok söz vermiştim ki.

Caleb hep yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Beck'in dekore etmeme yardım ettiği çocuk odasında oturur, ona daha önce aldığım beyaz boyalı sandalyede sallanır ve onu eve getirmeyi, kollarımdaki ağırlığını ve gerçekten benim olmasını, kimsenin benden alamayacağı bir şey olmasını hayal ederdim. Sahip olmadığım her şeyi ona verecektim.

Shelter Cove'da kamp. Hawaii'de Noel. Dans dersleri. Tenis dersleri.

Sanırım ona Mimi'nin bizim için hazırladığı geleceği, ben yeni okuluma başladıktan sonra sahip olacağımızı söylediği hayatı vaat ediyordum. Kızıma sunabileceğim tek şeyin bir kaltağın bana sunduğu yalanlar olması ne kadar da acınası bir durumdu.

Kapıdan çıkarken fotoğrafı çantama attığımda, bunun bana şans getireceğini umduğumdan değil. Bu sadece bugün ne kadar kötü geçerse geçsin, daha kötüsünü hak ettiğimi hatırlatan bir şey.

ZAVATELLO San Jose'de bulunuyor. Caleb'in şu anda yaşadığı yere gidip gelmek çok kolay değil ama idare edilebilir.

Bir garaja park ediyorum ve ofis sakinleri sağ ellerinde telefonları, sol ellerinde kahveleriyle hızlı adımlarla yürürken binaların arasındaki yeşil alanda yürüyorum. Evet, insanlar burada bir şeyler yapıyorlar ve hayalimdeki iş olmasa bile bu bir fırsat. Tekrar iyi olduğumu kanıtlayabileceğim bir yer.

Adım söylenene kadar lobide bekliyorum ve sonra bir öncekine benzer bir köşe ofise götürülüyorum.

Masanın arkasındaki adam ayağa kalkıyor. Orta yaşlı, iri yarı ve hamur gibi, üniversiteden sonra her şeyi bırakmış eski bir futbolcu gibi. Yine de yüzü tanıdık geliyor ve sanki onu tanımamı bekliyormuş gibi gülümsüyor. Futbolcu muydu? Bu adamlar bir saniye bile maça çıkmamış olsalar bile kendilerini hep ünlü zannederler.

"Kate," diyor elimi etli bir pençesiyle sıkıca kavrayarak. "Todd Stanich. Eskiden karım Lisa ile mi çalışıyordun?"

Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı çaktı. Lisa Stanich'le oldukça iyi anlaşıyorduk ve geçmişimi biliyor olmalı, çünkü bilmeme *ihtimali* yok.

"Elbette," diyorum, ancak onunla özel bir etkileşim yaşadığımı hatırlamıyorum. "Seni tekrar görmek güzel." Karşısındaki koltuğu gösteriyor ve ben de oturuyorum.

"Ee, nasılsın?" Yüzü açık ve dostça, gülümsemesi nazik. *Biliyorum ve sorun değil deme* şekli. Bakışları

bacaklarıma düşüyor ve orada çok uzun süre kalıyor, ama her neyse. O hala bir erkek, bir çeşit arkadaş olsa bile. Ondan İsa olmasını bekleyemem.

"İyiym, teşekkürler. Sadece yeniden ayağa kalkıyorum."

"Ve sanırım rehabilitasyondan çıktın ve her şey geride kaldı?"

"Öyle," diyorum ona. "Birkaç aydır temizim." "Bu gerçekten harika. Bunun için gittin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Tüm mülakatı niteliklerim yerine rehabilitasyon hakkında konuşarak geçirmemeyi tercih ederim ama sonunda bir iş bulduğum sürece kimin umurunda? "Evet. Portland'ın dışındaydım."

Sandalyesinde geriye doğru sallanıyor. "Portland'ı seviyorum. Cannon Beach'e gittin mi? Harika bir yer."

Bu adam açıkça rehabilitasyonun nasıl işlediğini anlamıyor. Bir gülümsemeyi daha zorluyorum. Çenem bu çabadan dolayı ağrımaya başlıyor. "Hayır, görmedim. Yine de iyi şeyler duydum."

Sonunda bu işi bitirmenin zamanının geldiğini hissetmiş gibi görünüyor. Öne doğru eğilip bir dosyayı kendisine doğru çekiyor. "Belli ki etkileyici bir özgeçmişiniz var. Buna rağmen, iş geçmişinle bir şeyler bulmanın zor olduğunu tahmin ediyorum?"

Terden kayganlaşan avuç içlerimi eteğime siliyorum. Mülakatın, işe alındığım için şanslı olduğumu düşünmemi sağlamaya çalıştığı kısmına geçtik.

"İş aramaya kısa bir süre önce başladım, o yüzden kesin bir şey söyleyemem ama Wharton'dan MBA derecem var ve sınıf birincisi olarak mezun oldum. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

Gülümsemesi sabırlı ama daha fazlası değil. "Umarım haklısındır ama dürüst olmak gerekirse şüphelerim var."

Yutkunuyorum. Geldiğimde geçmişimi zaten biliyordu, eğer bunun beni işsiz bıraktığına inanıyorsa, neden buradayım? "Biraz kafam karıştı. CFO pozisyonu için mülakata geldim, değil mi?"

Bakışları vuran ayağıma kayıyor ve bana sempatik bir kaş çatmadan önce bacaklarımda biraz fazla uzun süre kalıyor. "İsminizi gördüğümde, bir iş bulana kadar size yardım edebileceğimi düşündüm. Özgeçmişine ekleyebileceğin bir pozisyon ve bir tavsiye mektubu belki."

Koltuğumun kenarlarını sıkıca kavıyorum, kendimi Yeni Kate olmaya zorluyorum, bu lanet olası pisliğe neden beni ikinci el araba satıcısı gibi kandırabileceğini düşündüğünü hemen sormayan kişi. Bana ön taraftaki yeni Mercedes'i vaat etmişti ve onun yerine hurda bir Chevy ile idare edeceğimi düşünüyordu.

Saçımı seksen dolara kestirdiğime ve bu saçmalık için kırk dakika yol gittiğime inanamıyorum. "Aklında ne var?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Akıl hocalığı." Sinsice sırtıyor. Otuz yıldır bir üniversite kampüsüne adım atmamış bir adamın kendini beğenmiş, "kampüsteki en seksi kızlarla çıkıyorum" sırtışı. "Özgeçmişinizde böyle yazmanıza gerek yok. Başlık üzerinde çalışabiliriz."

Gerçek olsa bile bu aşağılayıcı bir teklif olurdu ve bacaklarıma bakıp durmasına bakılırsa... öyle olmadığından şüpheleniyorum.

"Akıl hocalığı." Sesim düz. "Bu neyi gerektiriyor?"

"Doğrudan benim altımda çalışacaksın. Belki *mentorluk* bunun için uygun bir isim değil. Buna özel bir arkadaşlık diyelim. Esasen ben sana yardım ederim, sen de karşılığını verirsin." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

O konuşurken arkasındaki takvime bakıyorum ve bir kez daha tarihi hatırlıyorum. Şu anda Hannah'nın anaokulundaki oyun arkadaşlarına davetiye gönderiyor olmalıydım. Mulan *temalı* bir pasta sipariş ediyor ve şişme bir şato kir alıyor olmalıydım.

Çok şey kaybettim ve çözüm bir şeyleri kaybetmeye devam etmek değil, ama şu anda gerçekten umurumda değil.

Gülümsüyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. O da bunu izliyor ve şimdi gözlerinde bir sahiplenme var, sanki satışı çoktan kabul etmişim ve sadece fiyat üzerinde pazarlık yapıyormuşuz gibi. "Peki bu 'arkadaşlığa' ne zaman başlayacağız?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak, "Senin *altında* olduğum yerde?"

Hevesle öne doğru eğiliyor. "Açıkçası, seni tekrar ayağa kaldırmak istiyoruz. Yani ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Ayağa kalkıp masanın onun tarafına doğru yürüyorum ve kenarına tünüyorum. Ayağımı kalçasına dayayıp yavaşça yukarı doğru kaymasına izin verdiğimde gözleri açılıyor. "Sanırım bu bahsettiğimiz türden bir arkadaşlık?" Mırıldanıyorum.

İnliyor. "Tanrım. Bırak kilitleyeyim-"

Topuklarımla kasıklarına olabildiğince sert vuruyorum.

"Özel ya da başka türlü bir arkadaşla ihtiyacım yok," diyorum ona, acı dolu bir çılgılla öne düşerken masadan kalkarak, "ama umarım iyi bir avukatın vardır."

"Siktiğimin orospusu," diye nefes nefese kalıyor.

"Sence?" Kapıdan çıkarken sordum. "Mümkün, ama önce karının fikrini alalım."

Ofisten çıkıp arabama kadar yürüyorum ve gözyaşlarım başlarken yüzümün direksiyona yapışmasına izin veriyorum.

Telefonum Stanich'ten gelen bir mesajla çınlıyor, ama bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok... ve *denemeyeceğini* de biliyorum

bunu düzeltmek için.

TODD STANICH

Kate, demek istediklerimi bu kadar yanlış yorumladığın için çok üzgünüm. Bu işin peşini bırakmaya hazırım ama bugünkü davranışların beni endişelendirdi. Umarım bir daha kullanmazsın.

Kızmak için bile çok yenildim. Hasar kontrolü yapıyor ve bu yanına kâr kalacak, çünkü kadın olmak zaten sizi dezavantajlı duruma sokuyor, ama bağımlı olmak? Stanich gibi dangalaklara hemen hemen her şey için hapisten çıkış kartı sunuyor. Kimse benim sözümü onunkine tercih etmez.

Boş kulübeye dönmek ya da bara gidip Beck'e her şeyin nasıl ters gittiğini açıklamak istemiyorum. Sadece Hannah'nın çocuk odasındaki sandalyeye, tüm geleceğimizin önümüzde uzandığı bir zamana geri dönmek istiyorum.

Olmak istediğim tek yer artık var olmayan bir yer.

BECK

batırdım

Geçen gün sıçıp . Bunu biliyorum.

Ve neredeyse işleri daha da kötüleştiriyordum.

İşleri nasıl yoluna koyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve hala da yok, ama Kate bugün görüşmeye gitti ve ortaya çıkan sessizlik beni

Şansımı kaçırmış olabileceğimden endişelendim. Şimdiye kadar işi bitmiş olmalı. Ona işi hemen teklif edeceklerini sanmıyorum, ama teklif etselerdi, evde eşyalarını topluyor olabilirdi ve işler kötü giderse, bu daha da büyük bir endişe. Kate darbe alabilir. O kadar iyi darbe alır ki, kendinizi onun devrilmeyeceğine ikna edersiniz ve sonra aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan paramparça olduğunu fark edersiniz.

Hamilelik onun içinde kırılan bir şeyleri iyileştirdi ve bebeğini kaybetmek onu dizlerinden kopardı. Dakikalar geçtikçe tekrar parçalanıp parçalanmadığını merak ediyorum.

Saat üçte ona bir mesaj gönderdim ama cevap vermedi. Saat dörtte, sadece ölüm kalım durumlarında yaptığım bir şey olan aradım ve cevap vermeyince paniklemeye başladım. Ne kadar kızgın olursa olsun, ararsam Kate cevap verirdi.

Mueller'i barın başında bırakıp eve gidiyorum. Ev boştu, sabah kahvesi fincanı hala tezgahın üzerindeydi. Röportajdan sonra geri döndüğünden şüpheliyim, o zaman hangi cehenneme gitti?

Hiçbir şey olmayabilir. Belki mülakatı olağanüstü geçmiştir ve günü İK'da evrak doldurarak geçirmiştir. Belki de dairelere bakarak kutlama yapmıştır.

Ya da belki çok kötü gitti ve vazgeçmeye karar verdi. Neden o satıcısının nerede yaşadığını hiç sormadım ki? Tam Caleb'i arayıp sormak üzereydim ki depoyu ve Kate'in elinin beşiğin kavisli rayına dolandığını hatırladım.

İzlemesi çok zordu. Caleb'in hayatına devam etmesi gerektiğini biliyorum ama keşke bunu eski hayatlarını parçalamadan yapabilseydi. Hannah'ya dair her anıyı anlamsızmış gibi bir odaya tıkmadan.

Depoya ulaşana kadar Elliott Springs'i geçip Santa Cruz'un güneyine doğru sürüyorum. Arabası depodaki birkaç arabadan biriydi.

Rahatladım ama aynı zamanda rahatlamadım.

Kapı aralık ve sallanan sandalyede oturuyor, elinde bir fotoğraf tutuyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kırmızı çerçeveli ve boş.

Sanki elini göğsüme sokmuş ve sıkıyor. Ağlamayan Kate, bugün çok uzun zamandır ağlıyor.

Ona doğru tek bir adım attım. "Kate, burada ne yapıyorsun, tatlım?"

"Bilmiyorum." Sesi kullanılmamaktan ya da gözyaşlarından kısılmıştı.

Sadece bir adım uzağımdayken elindeki fotoğrafa bakıyor ve yutkunuyor. "Bu üç yıl önce bugündü.

Bakın ne kadar büyüktü."

Göz hizasına gelecek şekilde önüne çömeliyorum ve Hannah'nın sonogramını elinden alıyorum. Kate'in yüzü buruşuyor, bir hıçkırık salarken omuzları titriyor.

Hannah'nın öldüğünü duyduğumda olduğu gibi gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Sanki kendimi acıya kapatabilirmişim gibi. Caleb'in yıllarca yaptığı *da* buydu, kendini *hem kendi* açısından hem de onunkinden soyutlamak ve bakın nasıl sonuçlandı.

Ayağa kalktım ve Kate'i bir çocuk gibi kucağıma aldım.

Buna karşı koymasını bekliyorum -çünkü Kate ne zaman *her şeye* karşı koymaz ki? Sanki bana doğru kıvrılıyor

artık kendini dik tutamıyor. O kadar büyük bir kişiliği var ki bazen ne kadar küçük olduğunu unutuyorum.

Sandalyeye geri yerleşiyorum ve o da yanağını göğsüme yaslıyor.

"O zamanlar tamamen sağlıklıydı" diyor. "Eğer bilseydik..."

Kate tüm hayatını bir şeyleri atlatmakla geçirdi ve bunu da atlatmaya, bir şekilde kızını geri getirecek boşluğu bulmaya çalışıyor.

Yüzümü saçlarına gömüyorum. "Hiçbir yere çıkmayan kapılar açıyorsunuz. Gerçek ya da başka türlü tek bir olasılık bile yok.

-Bu onu geri getirebilir."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama bu kadar zor olmayı ne zaman bırakacak Beck?"

Sesi -o kadar genç, o kadar çığ ki- boğazıma bir yumruk gibi iniyor. Hayatımdaki hiçbir şey, annemin kaybı bile, beni bu tür bir kedere, derinliğine ve uzunluğuna hazırlamadı. Dünyada her zaman yalnız ve biraz kayıptı -Caleb'le bile yalnız ve kayıptı- ve ilk kez öyle olmadığını düşündü. *Tabii ki* onu geri istemeden duramıyor.

Onu daha yakına çekiyorum. "Bilmiyorum ama eninde sonunda olacak. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, elleri sanki tutunmasa yere düşecekmiş gibi gömleğimi kavırıyor ve sonra başı yavaşça kalkıyor. "Bara dönmene izin vermeliyim."

Kollarım sıkılaşıyor, onu olduğu yere geri çekiyorum. "Mueller'a çoktan gideceğimi söyledim." Bu bir yalan ama eve gidince ona mesaj atacağım. "Hadi gidip aptal bir televizyon izleyelim ve pizza sipariş edelim."

Vücudu bir kez daha gevşiyor. Titrek bir nefes alıyor, sonra bir tane daha. "Bunu seninle konuşmanın neden bu kadar kolay olduğunu anlamıyorum. Başka kimseye söyleyemeyeceğim şeyleri sana söyleyebiliyorum."

Bunun cevabını duymaya hazır değil ve olacağından da şüpheliyim.

Kate ve ben içten içe aynıyız - ham umutla bir arada tutulan pürüzlü parçalardan başka bir şey değiliz. Onu gördüğüm anda bunu iliklerime kadar hissettim ve Kate Bennett için hissetmemiş olmayı dilediğim onca şey arasında muhtemelen göz ardı edilmesi en zor olanı da bu. Çünkü hayatınızda kaç kez sizin için yaratılmış biriyle karşılaşabilirsiniz ki?

Ve onu bulursan nasıl çekip gideceksin?

Pizza sipariş ettik ve film izledik. Görüşme hakkında konuşmak istemiyor ve yatağa girdiğinde onu depoda bulduğumdan daha iyi değil, küçük ve yalnız görünüyor. Kendime sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğunu söylüyorum ama odama doğru yürürken kalbimi yumruk gibi saran bir ses duyuyorum. Yine ağlıyordu.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra koridoru geçip kapısını çaldım.

"İyiyim," diye sesleniyor ama sesi titriyor, ben de yine de içeri giriyorum. Elinde o lanet olası sonogram fotoğrafıyla cenin pozisyonunda kıvrılmıştı.

"*Kate*-" Kendimi tutmadan önce yalvarmaya başladım. Caleb'dan daha iyi değilim - onun ağlamayı kesmesini istiyorum çünkü bu *benim* için zor, ki bu saçmalık. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını sallar. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

Odama dönüyorum ama kapıyı açık bırakıyorum. Ben yatağıma girip ışığı kapattıktan bir dakika sonra, koridordan odama geçerken parke zemin ayaklarının altında gıcırıyor.

Üzerinde sadece bir tişört, ay ışığının aydınlattığı kapının çerçevesi içinde duruyor. "Beck." Yutkunması duyulabiliyor. "Burada kalabilir miyim?"

Ben hala. Tanrım. Şu anda dünyada ihtiyacım olan son şey Kate Bennett'in yatağımda uyuması. "Özür dilerim," diyor dönerek. "Sormamalıydım."

"Sorun değil," diyorum ona. "Sadece yorganın altına girme."

Yatağın diğer tarafına doğru yürüyor, göz göze gelmiyoruz bile. Zayıflığını kabul etmek onun için zor.

"Yatmayacağım." Yatağa girdikten sonra battaniyeyi üzerine çekiyorum. "Verdiğin sözlerin hiçbir değeri yok."

Gülüyor. Sesi neşeli olmaktan çok titrek. "Evet. Doğru."

Yas tutuyor ve teselliye ihtiyacı var. Bunu biliyorum. Ancak bedenim sadece Kate Bennett'in yatağımda olduğunu biliyor.

bir tişört ve başka bir şey değil.
Çok uzun bir gece olacak.

KATE

Bugün gerçekten raydan çıktı.

Depoya gitmemeliydim. Bunu o zaman bile biliyordum. Sadece o sandalyede oturduğum, kızım ile konuştuğum, geleceğimizi planladığımız o anları yeniden yaşamak istedim.

Onun ağırlığını tekrar kollarımda hayal etmek istedim.

Ben de Beck'in odasına gelmemeliydim. Arkadaşlığımızın sınırlarını makul bir noktanın ötesine itti. Ama bugün beni kucağına aldığımda, uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettim. Ve tekrar öyle hissetmek istiyorum.

Beck'le ilk ben tanışsaydım ne olurdu? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor ama bunun *kötü* bir şey olduğundan emin değilim.

Soğuk.

Kolunu başımın altından geçiriyor ve ben de yüzümü onun çıplak göğsüne yaslıyorum. Ben yaklaşık on derece daha soğukken, o her zaman herkesten yaklaşık on derece daha sıcak gibi görünüyor. Acaba yeterince yakınında olsam beni baştan aşağı ısıtabilir mi?

Elim sıkı yumruğundan çözülüyor, karnına bastırıyor, sıcak teninin üzerinde yayılıyor.

Sadece boxer giyiyor. Bunu daha önce fark etmeliydim. Şimdi o ürperti, o keskin keder beni terk ettiğine göre, odasında uyuyabilir miyim diye sorduğumda neden tereddüt ettiğini anlıyorum. Elim göğüs kafesine gidiyor; vücudu bir yay gibi gergin, gergin. Benim onun farkında olduğum kadar o da benim farkında. Beck'le uyumak, bunu kaç kez hayal ettim? Sayısız. Bu konuda hiç kötü hissetmedim, ama bunu yaptığımda asla yatakta onun yanında yatmıyordum.

Elim uzanıyor, tek bir noktadan mümkün olduğunca çok tene ulaşmaya çalışıyorum, kaburgaları işaret parmağımın altında, serçe parmağım göbek deliğinin hemen altındaki saç izini okşuyor. Nefesi kısa bir patlamayla geliyor.

"Kate," diye uyarıyor, sesi kısık.

Başım hafifçe onunkinin üzerinde olacak şekilde yukarı kalkıyorum ve eli saçıma girip enseme kaymadan ve ağzımı kendine çekmeden önce nefes nefese bir saniye yüzümü inceliyor.

Yumuşak, yavaş ve mükemmel; yakın zamanda durmayacağını vaat eden türden bir öpücük. Acelesi yok, ama yine de kanıma bir ateş yayılıyor, birkaç yıldır bastırılmış arzular canlanıyor.

Serbest eli omurgamdan aşağı iniyor ve sert, büyük avucu çıplak tenime değene kadar bel kemerimin içinde ilerliyor. Hafifçe hareket ediyorum ve ağırlığımın onun üzerine yerleşmesine izin veriyorum. Çok uzun, kalın ereksiyonu karnıma yapıştığında iniyor. Aklımı başımdan alıyor. *Evet. Sana o kadar çok şey yapmak istiyorum ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Beck.*

"Kahretsin," dedi aniden. Elini külotumdan çekti ve beni nazikçe üzerinden yuvarladı. "Bunu yapamayız." Sesi sanki uzun bir yarış yeni bitirmiş gibi soluk soluğaydı.

Ya da sanki doğru şeyi yapmak için mücadele eden o olmamalıyken mücadele ediyormuş gibi. Bunu durduracak kişi *ben* olmalıydım.

Yataktan kalktım. "Özür dilerim."

"Özür dileme," diyor huysuzca. "Bu benim suçum. Sen üzgündün ve ben-"

"Sen hiçbir şey yapmadın Beck," diyerek onu durduruyorum. Ona doğru dönmeden önce kapıya doğru yürüyorum. "Bu olanları unutabilir miyiz?"

"Pek olası değil." Sesi her zamankinden daha çakıllı. "Ama deneyebiliriz."

Ertesi gün her şey tamamen normal. Kahvaltı hazırlıyorum. Dışarı çıkıp lastikleri sürüklüyor, hendek kazıyor ya da bahçesinde her ne yapıyorsa onu yapıyor, sonra duştan çıkmış ve yarı giyinik bir halde tezgahın başına oturuyor ve ben de ona bakmıyormuş gibi yapıyorum. Her zamanki gibi.

Ama şimdi o öpücüğü de hatırlıyorum. Ağzını, teninin sıcaklığını, ne kadar *sert* olduğunu, ellerinin tam olarak nereye gideceğini bildiğini ve hiçbir şekilde tereddüt etmediğini hatırlıyorum. O kadar çok hatırlıyorum ki, gözleri gözlerimi bulduğunda, başımın tam olarak nerede olduğunu biliyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Tedirgin olmadan. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Evet." Sesim inandırıcı olmak için biraz fazla soluksuz. "Şurubumuz bitti."

Sanki bu iki cümle arka arkaya anlamlıymış gibi başını sallıyor, ki öyle değil. "Biraz getirebilirim," diye teklif ediyor. "Sorun değil." Yutkunarak arkamı dönüyorum. "Daha sonra markete gideceğim."

Bu sıradan alışveriş beni şimdiye kadar yaptığım tüm buluşma sonrası konuşmalardan daha fazla rahatsız ediyor çünkü bu ben değilim. Erkeklere karşı hiç beceriksiz olmadım. Tereddütlü, nefessiz ya da kararsız değilim. İstedğim bir şeye hiç *hayır* demedim ve istediğimde de kimse bana *hayır* demedi. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Tek bildiğim, kaskına uzanırkenki görüntüsünün - bu sırada trisepsindeki küçük nabız atışının - göbeğimin sıkışmasına neden olduğu.

Ve bir saat sonra bara girdiğimde sırtıması tekrar sıkılaşmasına neden oluyor.

Öğle yemeğini birlikte yiyoruz ve o tabağına her baktığında uzun süreli aşık bir genç kız gibi onu içime çekiyorum. Tabağımdan başımı kaldırdığımda, onun gözleri de benim üzerimde oluyor.

Ve bunların hiçbiri yeni değil. Biz hep böyleydik, değil mi? Sadece şimdiye kadar bunu kabul etmek istemiyordum.

Caleb'la olan anılarımın sanki uzun zaman önce izlediğim başka iki insanla ilgili bir filmi hatırlıyormuşum gibi hafifçe silikleşmesi de yardımcı olmuyor. Onunla birlikte olduğumu hatırlamak için kendimi zorluyorum - San Francisco'da beni ziyaret ettiğinde yatakta geçirdiğimiz uzun cumartesileri, onu bir mağazanın soyunma odasında seks yapmaya ikna ettiğim zamanı - ama içimde Beck'le dün gece geçirdiğim o saniyelere yaklaşan hiçbir şey kıvılcımlanmıyor, ağzı benimkinin altında yumuşacık, bir eli saçımı avuçlarken diğeri kıcımlı avuçluyor. Yaptığı zaman işleri durdurduğu için rahatlatmalıydım. Bunun yerine hayal kırıklığına uğradım.

Jeremy'nin adı telefonumun ekranında beliriyor ve düşüncelerime istenmeyen bir müdahalede bulunuyor. "Caleb Perşembe günü Miami'ye geliyor, değil mi?" diye soruyor. "Değişen bir şey yok mu?"

"Doğru." Birkaç gün önce Kayleigh'den mesaj aldım: *Lucie'yi Becerme Operasyonu hâlâ hedefte*. Bıraktığı izleri takdir etmiyorum ama Lucie'yi *öldürmeyi* planlamıyoruz. Henüz değil.

"Peki sen üzerine düşeni yaptın mı?" diye soruyor.

Benim rolüm, aslında, şu anda Miami'de yaşayan eski bir kokain arkadaşımı aramaktan ibaretti - para için her şeyi yapacağından şüphelendiğim bir kız. Ama bu pisliğin, babasından aldığı işle beni kontrol etmesi gerektiğini düşünmesine bayılıyorum. "*Tabii ki* üzerime düşeni yaptım. Bu *benim* fikrimdi, unuttun mu?"

Kayleigh'nin mesajını alana kadar planı neredeyse tamamen unutmuştum ve bir yanımda bu işe hiç girişmemiş olmayı diliyor. Lucie'yi sonsuza kadar becermek istemediğimden değil, çünkü kesinlikle istiyorum, ama Beck'in bu işte parmağım olduğunu öğrendiğini hayal ettiğimde midemde bir tuğla var.

Akşamları onun bisikletinin sesini bekliyorum ve o ses geldiğinde, sanki şimdiye kadar bilmeden yarı uykudaymışım gibi omurgamda *bir yük oluşuyor*.

Grey's Anatomy izliyordum ama o kanepede yanıma oturduğu anda izlemeye son verdim. Tek kelime etmeden yerleşiyor, bacaklarını iki yana açıyor ve ben ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Hava bir gün önce olmayan bir şeyle çatırdıyor ve ben sadece ellerinin tenimde nasıl hissettirdiğini, kokusunu ve sesini düşünabiliyorum. Göğüslerim onun avuçlarının sertliği için ağrıyor. Düşüncesi bile beni ıslatıyor.

Ayak parmaklarımı kaya gibi sağlam olan kalçasının altına kaydırıyorum. Dün gece bir şey olmaması muhtemelen en iyisi. O

Ağır. Üzerime düşse kemiklerim ince üflenmiş cam gibi paramparça olurdu.

Ama Tanrı aşkına, denemesini isterdim.

Kanepeden atladım. "Geç oldu," diyorum nefes nefese. "İyi geceler."

Elimi yüzüme bastırarak odama gidiyorum. Bir hafta önceki yetişkin kadın halime ne oldu bilmiyorum ama yerini dünyanın en beceriksiz ergenlik öncesi haline bırakmış.

Tişörtüme kadar soyunup yatağa kıvrılıyorum ama uyku beni ele geçiriyor. Terliyorum ve ateşim var, Beck'le ilgili her fantezim kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor.

Havaya ihtiyacım var. Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Asıl ihtiyacım olan biriyle yatmak ama ilk ikisiyle yetinmek zorundayım.

Koridor zifiri karanlık. Beck'in odasının önünden sürünerek geçiyorum, karanlıkta körlemesine yürüyorum. Ayak parmağımı kanepeye vuruyorum ve ön kapı açılırken çıkan gıcırtyla irkiliyorum. Beck'i uyandırmamak için gösterdiğim tüm çabalar boşunaydı. O zaten dışarıda, verandanın merdivenlerinde oturuyor ve üzerinde bir şorttan başka bir şey yok.

Hayatımı sikeyim.

"Oh." Kapının çerçevesi içinde donup kaldım. Öylece dönüp gidemem.

Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, olmaması gereken yerlerde fazladan bir vuruş yapıyor. Bakışları altında meme uçlarım sertleşiyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır." Sıradan davranma arzusu yalan gibi görünmesine neden oluyor. "Sadece uyuyamadım. Seni uyandırmamak için kanepye yerine burada oturayım dedim. Neden buradasın?"

Çenesine vuruyor. "Aynı sebepten."

Basamaktan kalkıyor, gözleri loş ışıktan yanıyor ve arzum kemiklerime kadar yayılan, elle tutulur bir şey. Onu düşününce dudaklarım kabarıyor ve gözlerimi kapatıp bir şekilde onu duymamayı diliyorum.

Eve geri dönerken ağır adımlarının altında sundurma gıcırıyor.

İstediğimi aldım, değil mi? Burada yalnızım. Ama onun yokluğu ve serin esinti beni rahatlatmıyor. Kanım fokurduyor ve kaynıyor, vermediğim bir şey için ilahi söylüyor ve yalvarıyor. Kalkıp onu içeri kadar takip ettiğimde, bu bilinçli bir karar değildi.

Vücudum basitçe bir darbe düzenledi.

Işıkların kapalı olduğu ama kapısının aralık olduğu odasına geçiyorum.

Ve daha önce hiç aralık olmamıştı.

Avucumla bastırıyorum ve açılıyor.

Karanlıkta oturuyor, yatak başlığına yaslanmış. Yavaşça yaklaşıyorum ve o sadece izliyor. Onu benim kadar tanımayan, vücudundaki her bir siniri ve tendonu geren gerilimi hissedemeyen birine sıkılmış gibi görünebilir. Yatağının ayak ucunda durup onun daha iyi bir insan olmasını bekliyorum. "*Kate, odana geri dön.*" demesini.

"Buraya gel," diye emrediyor ve elleri uzanıyor, sanki çok yavaş hareket etmişim gibi kalçalarımı kavırıyor. Beni üzerine çekiyor, dizlerim geniş kalçalarının iki yanına dikilmiş, kalın ereksiyonu bir söz gibi aramıza sıkışmış.

Öpüşü dün geceki gibi yumuşak değil, çok uzun süre işkence görmüş birinin öpüşü gibi. Sadece omuzlarımdaki tişörtü yırtıp kenara fırlatmak için ayrılıyor ve sonra göğsünden gelen alçak bir hırıltıyla beni altına alıyor, dudaklarıyla tenimde ilerliyor. O ilerlerken parmaklarımı vahşi, asi saçlarımda gezdiriyorum, bir meme ucunu ağzına aldığı anda sertçe çekiyorum.

Dili titriyor, ardından dişlerinin acısı geliyor. Nefesim kesiliyor ve sırtarak bana bakıyor, meme ucum hâlâ sımsıkı çekili.

Hoşuna gideceğini biliyordum, diyor sırtarak. Ve o haklı. Hoşuma gitti. Sert ve özür dilemeyen biri olması hoşuma gidiyor, bana odaklanması benim içinmiş gibi görünmüyor ama sadece onu azdırdığı için.

Eli kaburgalarımın üzerinde, bacaklarımın arasında geziniyor. Sırılsıklam oldum. Kalın parmakları içimde kolayca kayıyor. Kalçama doğru itiyor. "Şimdiden benim için çok ıslaksın," diye tıslıyor. "Öyle olacağını biliyordum." "Becer beni," diyorum, o da gülüyor.

"Yetki sende değil Kate. İyi ve hazır olduğumda seni becereceğim."

Ağzı göğüslerimden kaburgalarımın, oradan da göbek deliğime doğru ilerliyor. İç uyluğunun hassas derisine bastırıyor ve sonra dişleri beni işaretleyecek kadar sert bir şekilde batıyor ve yataktan eğiliyorum.

"Beck," diye bağıryorum ama beni görmezden geliyor, kalçalarımı daha geniş açmadan önce külotumu çekip çıkarıyor ve sert dilinin klitorisimin üzerinde kaymasına izin veriyor.

Titriyor, kayıyor. Parmakları içime giriyor ve dili devam ediyor.

O hayal ettiğim her şey ve daha fazlası, ben daha dile getirme fırsatı bulamadan her arzumu okuyor. İstediklerimi görmezden geliyor, beni bekletiyor ve sonra beklediğim için beni ödüllendiriyor.

Dili titriyor, parmakları itiyor ve içimde keskin bir çekilme oluyor. Daha ona boşaldığımı söyleyemeden nefes nefese ve sözsüz kalıyorum, sırtım yataktan kalkıyor. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum, nihayet konuşabilecek hale geldiğimde.

Daha işim bitmedi ve Tanrı'ya şükür o da bunun farkında. Komodinden bir prezervatif almak için eğiliyor ve dişleriyle yırtarak açıyor. Prezervatifi takmak için kendini kavrayış şekli bile -siki kalın, çoktan sızıntı yapıyor- sabırsızlıktan nefesimi kesiyor, acele etmesini istememek için kendimle savaşıyorum.

Üzerimde geziniyor, o kadar sert ki daha içeri itilmeden basınçtan nefesim kesiliyor.

Caleb iriydi. Bazıları Beck'in çok büyük olduğunu iddia edebilir. Ben ne kadar ıslak olursam olayım, o yavaş yavaş, santim santim ilerlemek ve benim alışmamı beklemek zorunda.

Ve sonra, sonunda, itiyor, dibe vuruyor, tek, sert bir nefes bırakıyor. "*Tanrım*." Yutkunuyor. "İyi misin?"

İyi olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok çünkü vücudumun onun bulunduğu yer dışında hiçbir yerini hissedemiyorum ama başımı sallıyorum, parmaklarımı sırtına ve kıkına sokarak onu hareket etmeye zorluyorum.

Yapıyor, ateşli gözlerle yüzümü izliyor. Hayatımda ilk kez verecek bir talimatım yok, *daha hızlı, daha sert* ya da *daha fazlası* için bir talebim yok. Söyleyecek hiçbir sözüm yok, sadece parmaklarımla onu durmaması için uyarıyorum, o da bunu zaten biliyor gibi görünüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, gözleri kapanıyor. "Böyle olacağını biliyordum."

Ben de öyle. Onun altında yatmak, arzusunun nesnesi olmak, beklediğim her şeydi. Onu o kulübün dışında ilk gördüğüm andan itibaren, bunun ne kadar yoğun olacağını biliyordum. Tenim daha fazlası için yanıyor ve o da bunu veriyor, kalçalarım yükselirken bana çarpıyor. Orgazmım üzerime çökerken nefesim kesiliyor, onu o kadar sıkıyor ki canımı acıtıyor olmalı.

"Kate," diye inliyor. "*Sik, sik, sik*." Tek ve Çıddetli bir hamleyle kalçalarımı kavırıyor, beni kendine doğru sıkığtırıyor, soluğumu ağzıyla yakalıyor.

Sarsıntılı bir şekilde iki kez daha itiyor ve sonunda duruyor.

Terden kayganlaştık, birbirimize yapıştık. Hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Az önce olanlar hakkında tek bir konuşma bile yapmak istemiyorum. Tek istediğim burada yatmak, onu içime çekmek, ta ki o tekrar yapmaya hazır olana kadar.

Sonunda çekiliyor, prezervatifi bağlıyor ve atmak için odayı geçiyor. Geri döndüğünde bakışları benimkilerle buluşuyor ve kısa bir suçluluk titreşimi yakalıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Sanki bir şey yakalamış gibi gözleri açılıyor. Yorganı indiriyor ve yatağa geri tırmanıyor. "Bir şey yok." Kendimi dikleştiriyorum. "Saçmalık. Bir şeyden rahatsız olduğunu anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Gözlerini tavana dikeyor. "Bu aslında Caleb'ın benden yapmamamı istediği tek şey."

Omurgam boyunca bir karıncalanma var. Daha dik oturup çarşafı göğsüme doğru çekiyorum. Caleb beni başka biriyle istemiyorsa, bir parçası hâlâ umursuyor demektir. Ve beni hâlâ kendisi için istiyor. "Caleb benimle yatmamamı mı istedi?"

Gözleri kararır. "Oh, anlıyorum. Onun için her şey bitmediği için sorduğunu düşünüyorsun. Az önce en iyi arkadaşını becerdin. *Bunun* her şeyi bitirdiğini düşünmüyor musun?"

Dehşet bana bir yumruk gibi çarptı. *Hayır. Siktir. Hayır. Her şeyi mahvetmiş olamam, değil mi? Hay sikeyim.*

Yatağın diğer tarafından tırmanıp külotuma uzanıyorum. "Bu konuda kendimi suçlu hissetmeyeceğim," diye çıkışıyorum.

"Caleb artık evlilik yeminlerimize saygı duymuyor, ben neden duyayım ki?"

Burun delikleri alevlendi. "Bu muydu yani? Ondan intikam almanın en iyi yolu bu olduğu için mi bacaklarını açtın?"

"Siktir git, Beck!" Tişörtümü yerden kaptım. "Bunu benim hatammış gibi göstermeye çalışma. Sen de oradaydın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu kimsenin suçu haline getirmiyorum, Kate. Ben sadece bu davranışların

"Kocasını geri kazanmak için çaresiz bir kadın."

Midem bulanıyor. Bu rastgele bir adamla yatmaktan farklı bir şey. Caleb Lucie'yle ilişkisini bitirse bile, benim onun en yakın arkadaşıyla yatmış olmam onun için çok ileri bir adım olabilir.

Bir yıldan uzun bir süredir Caleb ve sahip olacağımız aile hakkındaki bu rüyayı yaşadım ve soludum ve sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attım.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Beck'in odasından kendi odama yürüyorum, yüzümü ellerime bastırarak yatağa girmeden önce kapıyı arkamdan sertçe çarpıyorum.

Siktir, siktir, siktir. Beck'le kalarak ne yapıyorum ben? Onunla çalışarak? Onun hakkında fanteziler kurup dikkatimi mi kaybediyorum?

Ve bu Beck'in en eski arkadaşlığını da yok edebilir. Eğer ortaya çıkarsa tüm arkadaş grubuyla arası bozulacak. Odasına girmeden önce bunu hiç düşündüm mü? Tabii ki düşünmedim. Ama bu süreçte kimi incitebileceğimi düşünmeden istediğimi almak benim tipik özelliğim.

Koridorun karşısında bir hareket var. Kapımı çalıp açtığında hiç şaşırmadım.

Olanlardan nefret ediyorum, her şeyi mahvettiğim için, yine de onu gördüğümde içim kıpır kıpır oluyor. *Yıllardır* onun için salyalar akıttım ve şimdi onun altında olmanın, onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için daha da çekici geliyor.

Tanrım, *bunu* düşünmemek için mücadele etmek gerekecek. "Özür dilerim," diyor.

Battaniyeme bakıyorum. "Ben de öyleyim."

Odanın karşısına geçiyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve o da benim onun için açtığım boşluğa oturuyor. "Her şeyi berbat mı ettik?" Onunla göz göze gelemeden fısıldıyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, tereddüt ediyor. "Umarım öyle değildir."

Cevap vermesi çok uzun sürdü. Bunu kastettiğinden emin değilim. "Olanları unutup hayatımıza devam edebilir miyiz?"

Ayağa kalkar. "Bir daha olmayacak ve Caleb'a yeterince yalan söylemeyi başardım, sanırım bunu da listeye ekleyebilirim.

Ama hayır. Unutmayacağım. Ve sen de unutmayacaksın."

O gidince yan dönüyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bunu yapmam Caleb'a sadakatsizlik miydi? Ve eğer kocamı bu kadar çok geri istiyorsam, neden onun en yakın arkadaşıyla geçirdiğim her bir saniyeyi tekrar tekrar yaşamayı bırakamıyorum?

BECK

Ertesi sabah ondan tamamen uzak durmak istiyorum. Arkamızda kaldığına yemin ettim ama şimdiden iki kez mastürbasyon yaptım. Bu konuda. Ama o her şey normalmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor -mutfaktan pastırma cızırtısı, kaseye çarpan yumurtanın kırılma sesi geliyor- ben de en azından oturup onun yanında rol yapabiliyorum.

Odamdan çıkıyorum. Sanki bana güvenilemezmiş gibi, çoğu zaman çok *şeyi*, en iyi zamanlarda ise neredeyse *her şeyi* ortaya çıkaran o lanet tişört yerine kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyiyor.

O haklı. Yapamam.

Ne yaptığını bilmeyecek kadar savunmasız birinden faydalandım ve bunun her saniyesinden zevk aldım. Eğer bana tek bir "*gel buraya*" bakışı atsaydı, emin olun bundan yine faydalanırdım.

Tezgâhta bir sandalye çektim. "Tamamen giyiniksin."

Bana aşırı parlak bir gülümseme veriyor. "Ne kadar karşı konulmaz olduğumu biliyorum. İhtişamımı biraz azaltmam gerektiğini düşündüm." İçimde bir yanma var - hem suçluluk hem de öfke. Ben lanet bir hayvan değilim.

Onun dışında... Bir bakıma öyleyim.

Tezgâhın üzerine koyduğu tabağı alıp kendime doğru çekiyorum. "Korkacak bir şey yok. Beni tanıyorsun- bir kere ve bitti."

Gülümsemesi yüzünü terk etmiyor ama biraz soluyor ve keşke söylemeseydim diyorum.

Spatulayı sıkıca kavırıyor ve yaptığı kahvaltılık sandviçin yarısını ağzıma atıyorum, dün gece saçımdaki aynı eli hatırlıyorum. Boşalırken onu nasıl sıkıca kavradığını. Daha içine bile girmemiştin ve onun iniltilerini dinlerken patlayacağımdan korkuyordum.

Çekiniyorum. *Bunu düşünmeyi bırak.*

"İyi misin?" diye soruyor. Aman Tanrım, bana sanki kolayca indirmesi gereken aşık bir genç yavru gibi davranıyor.

Gözlerimi açıyorum. "Ben iyiyim." Kelimeler niyetlendiğimden daha öfkeli bir şekilde havlıyor.

Dudağını ısıyor, gözlerinde bir endişe titreşimi var. "İstiyor musun-"

Tezgâhtan uzaklaşıyorum. "Ben erken çıkıyorum," diyorum sandviçin diğer yarısını kaparken. "Kahvaltı için teşekkürler."

Durumu daha da kötüleştiriyorum. Her zaman

yaptığım gibi. Onun da yaptığı gibi.

Bunun iyi bitmesine imkan yok.

İşe gittiğinde ondan uzak durmayı planlamıştım ama bunun pek önemi yoktu.

Yanımdan geçerken şampuanından aldığım tek bir koku bile beni dün geceyi hatırlamaya itti, uzun bacakları kalçalarımın dolanmıştı, o kadar ileri gitmişti ki bir kez olsun ukala ağzını bile kullanamadı.

Bir ve bitti mi? Pandora'nın kutusunu açtı ve ben onu kapatamıyorum. Ofise girdiğimde elimi saçlarının arasından geçirip ağzını kendime çektiğimi hayal etmeden duramıyorum. Bara baktığımda onu bir ziyafet gibi yayılırken hayal edemiyorum.

Ve bu, daha önce pek çok kez hayal ettiğim ama belirsiz olan bir şeydi. Şimdi o kadar canlı hayal edebiliyorum ki sanki

Aslında yapıyor, o kadar canlı ki onu görmek bile beni sertleştirmeye yetiyor ... benimle kaldığı için işte ve hatta evde ideal olmayan bir durum.

Laura mutfaktan çıkıyor ve ne kadar biftek geldiğini kontrol etmemi istiyor. Başımla onaylıyorum ve Kate'in yanına dönmek için kendimi zorluyorum.

Ofis onunla dolu. Kokusu, patronluğu, gülümsemesi, gözlerindeki o pis, küçük, bilmiş şey. Bana bakmıyor bile ve kesinlikle gülümsemiyor, ama yine de hepsi burada, lanet odanın içinde bir virüs gibi dolaşıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor - bilgisayarı masasından kaldırıp onu domaltırken saçlarını bir elimde yumruk yaptığımı hayal ediyorum.

Siparişi yukarı çekiyorum ama derin bir nefes daha alma hatasını yapıyorum. Şampuanının kokusunu alıyorum ve sikim tepki olarak zonkluyor. Buradan siktir olup gitmeliyim.

"Öğle yemeği sipariş ediyorum. Sen bir şey ister misin?" Kalkarken sordum.

Ağzını büzerek bilgisayar ekranına bakıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Belki de sadece işine odaklanmıştı. Ya da belki dün gece her şeyi mahvettim.

Ayağa kalkıyorum. *Tanrım, bu çok garip.* "Bütün öğleden sonra işlerim var, o yüzden çıkarken seni göremeyeceğim. Saat on gibi evde olurum."

Dudağını çiğniyor. "Yapmak zorunda değilsin. Sadece ne istersen yapabileceğini söylüyorum."

Sanırım gidip başkasıyla yatmam için bana izin vermeye çalışıyor. Ve muhtemelen yapmalıyım, çünkü başka türlü nasıl normale döneceğiz? Ama ben istemiyorum. Uzun zamandır istememiştim ve şu anda bile bunu başaramayacağıma eminim.

Bizi olduğumuz yere geri götürmeliyim. "Eve geliyorum," diyorum göz göze gelerek. Omuz silkti. "Tamam. Her neyse."

Bu konuşma sırasında bir ara odaya giren Mueller, sanki delirmişiz gibi ikimizi izliyor. Öyle hissediyoruz.

O gece kulübeye vardığımda, ondan tam beş saat uzak kaldıktan sonra, kendimi iyi olacağımıza ikna etmişim. Ben bir hayvan değilim... Onun yanında bir saat oturabilir ve uslu durabilirim.

Kapıyı açtım. Kanepede televizyon izliyordu ve daha başını bile çevirmeden ilk dürtüm onu düz bir yere çekip içime gömmek oldu.

İyi olmayacak.

Bana yer açmak için kıvnlıyor. *Game of Thrones*'tan çok daha az cinsel gerilim içeren *South Park*'ı izliyor ama yine de aramızdaki gerilim devam ediyor. Gırtlaktan gelen kahkahası kalçalarımı sıkmama neden oluyor. Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor, nefesim kesiliyor.

Kollarını başının üzerine uzatıp göbeğinin yarısını ortaya çıkardığında, bir saniye daha dayanamayarak koltuktan kalkıyorum. "Yorgunum," diyorum ona ve bir yanıt beklemeden uzaklaşıyorum.

Odama ulaştığımda hiçbir şey düzelmiyor. Yastığımda onun şampuanının kokusunu alabiliyorum. Bir işe yaramayacağını bildiğim için kendimi yumrukluyorum.

Bence her şeyi mahvettik. Asla eskisi gibi olamayacağız.

Sırf evde bir tuhafılık olmasın diye birkaç gece üst üste barı KAPATIYORUM. Ben onu görmezden geliyorum, o da beni görmezden geliyor. Elimdeki tek çözüm bu.

Üçüncü öğleden sonra, elinde çantasıyla ofisten çıkıyor, bakışlarında kederli bir şey var. "Eve gidiyorum," diyor. Sesindeki boşluk göğsümü sertçe sıkıştırıyor.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye tersliyor. Ama gözleri artık eskisi gibi parlak değil.

İçimdeki endişe sancıları artıyor. Kendini kapatıyor ve işte o zaman işler onun için çok kötü gitmeye başlıyor.

"Kate, bana yalan söyleme."

Çenesi kayıyor. Saldırmasını bekliyorum ama onun yerine yavaşça nefes veriyor. "Seninle takılmaya alıştım.

Sanırım bir hayat kurmam gerekiyor."

Ben bencil bir pisliğim. Tüm zamanımı barda geçirmem ve burada bana ihtiyaç varmış gibi davranmam sorun değil, ama o ne yapıyor? Hayatının benim doldurduğum kısmı yine boş, tıpkı şehre ilk döndüğünde olduğu gibi. "Bu gece eve erken geleceğim."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben bir şeyler bulurum."

"Kate." Duraksıyorum, göz göze gelene kadar bekliyorum. "*İstiyorum*. Takılmaya alışan tek kişi sen değilsin. Bir müzik grubunu izlemeye gidebiliriz."

İhtiyatlı bir şekilde başını sallamadan önce tereddüt ediyor. Tabii ki temkinli: bu berbat bir fikir. Onunla bir kanepede oturup *South Park* bile izleyemiyorsam, geçen seferki gibi bana yaslanmış, daracak küçük kıcı kalçalarımdayanmış, göğüs kafesi ellerimin altında yükselip alçalırken bütün bir geceyi nasıl idare edeceğim?

Eve vardığımda, saçları açık ve vahşi, siyah deri ceket, ince topuklu ayakkabılar ve kıcının hemen altında biten bir kot etek giymiş, gitmeye hazırdı. Eğer beni daha çok azdıracak bir kıyafet seçmeye çalışsaydı, bunu yapamazdı.

Hay sikeyim. Geceyi onun bu haliyle geçiremem. "Ne oldu?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum. *Lütfen onu giyme*. "Yok bir şey. Hadi gidelim."

Daha güvenli görüldüğü için onu kamyonete doğru yönlendiriyorum, ama içine girdiğim anda hatamı anlıyorum. Küçük bir alana hapsolmuşken, onun gül kokulu şampuanı ve vücut losyonundan başka bir şey koklamıyorum. Çevresel görüşümde tek gördüğüm, elime çok yakın olan santim santim çıplak kalçalar.

Savaştığınız bir arzuya boyun eğdiğiniz zamanlar neredeyse hiçbir zaman kendinize boyun eğmeli miyim *diye* sormadığınız zamanlardır. Bu arzuyu çok uzun süredir bastırdığınız, kendinize cevabın *hayır* olduğunu ve bu konuda bir tartışma olmayacağını söylediğiniz zamanlardır. İşte o zaman ilkel beyniniz sonunda *siktir git* der.

Kalçalarını kaldırıyor, eteğini kıcının altında yumuşatıyor ve sadece eteğin olduğundan daha fazla öne doğru çıkmasını sağlıyor. Tırnaklarımı kıracak kadar sertim.

"Tanrım," diyorum gözlerimi kapatarak. "Sorun nedir?"

Bana doğru kayıyor -bacakları daha yakın, ağzı küçük bir somurtma halinde ve ben artık dayanamıyorum. Konsolun üzerine eğilip elimi bacağına koyuyorum, parmaklarımın iç uyluğunun kadifemsi derisine bastırmasına izin veriyorum. "Bu," diyorum ona, sesim özlemle sertleşerek. "İşte sorun *bu*."

Gözlerime bakıyor, söylediklerimi düşünürken çilek dudaklarını yalıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor ve bacağını kucağıma doğru sallayarak üzerime oturuyor. Yüzünün iki yanını kavıyorum, parmaklarım saçlarının arasına giriyor.

Nazik değil; romantik değil. Sadece diller ve dişler, kemerim çekiştirilerek açılıyor, eteği yukarı itiliyor, eli boxer'ıma uzanıp beni sararken bir homurtu çıkıyor ve başparmağını ucundaki nemin üzerinde dolaştırıyor. Gösterge panelinden cüzdanımı alıyor ve içinden bir prezervatif çıkarıyor, onu sikimden aşağı yuvarlıyor ve sadece kendini sokmak için kalkıyor, ağzı açık, başı geriye atılmış.

Camlar buğulanıyor, kamyonun kabini yağmur ormanı gibi nemli. Ceketini çıkarıp kalçalarını kavıyorum ve onu kendime daha çok çekiyorum.

"Sür beni, Kate," diye hırıliyorum. "Aynen böyle. Sakın durma."

Var. Bir an için bile pasif bir katılımcı olduğunu iddia edemez. Daha hızlı hareket ediyor, yüzü kızarmış, ağzı şişmiş ve gözleri şaşkın -boşalmaya çok yakın, bunun için çok çaresiz. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"İçine o kadar sert boşalacağım ki," diye haykırıyorum, çenem tamamen bırakmamak için gereken kısıtlamayla geriliyor ve nefesi kesiliyor, direksiyona doğru geriye doğru eğiliyor, boşalırken etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki istesem de kendimi tutamıyorum.

"*Kate*," diye tıslıyorum prezervatifi doldururken, bana doğru nasıl yığıldığının farkında bile değilim. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz,

Terden sıırıslıkılam. Sonsuza kadar böyle kalmamızı istiyorum.

"Sanırım yine her şeyi berbat ettik," diye fısıldıyor, yüzü boynuma gömülmüş halde. "*Yine*" kelimesinde boğucu bir şey var. Çünkü bir kere olunca hata oluyor. Ama iki kez? Bu tamamen başka bir şey.

Parmaklarım hâlâ onun omurgasında geziniyor. "Sanırım yaptık."

Gülümsemeye zorlarken dudakları titriyor. "Sanırım içeri girsem iyi olacak." Üzerimden kayarak ceketini ve çantasını aldı. "İyi geceler."

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uzaklaşıyor, ama omurgasının ne kadar düz olduğunu, ne kadar sert hareket ettiğini gözden kaçırmıyorum.

Kate böyle kaçıyor. Asla itiraf etmese de korktuğunu nasıl anlıyorsunuz? "İyi geceler Kate," diye cevap veriyorum, o kapıyı arkasından kapattıktan çok sonra.

KATE

Uyanık olduğum her saati adımı nasıl inlettğini, boşalırken içimde nasıl hissettiğini düşünerek geçiriyorum.

bir anlığına nefessiz kalmış, anısının içinde kaybolmuştu.

Çalan telefonum -yine Jeremy- sadece bir rahatsızlık, bir dikkat dağınıklığı.

"Fotoğraflar berbat," diyor, sesi sanki fotoğrafçı *benmişim* gibi suçlayan bir parmak gibi. "Sadece sana gönderdim."

Kafamın içinde Beck'in ağzı hala boynumda. *Sür beni, Kate. Aynen böyle. Sakın durma.*

İç çekerek, Jeremy'nin gönderdiği fotoğraflara bakmak için hafızamı zorluyorum: Miami havaalanında güvenlikten çıkan masum Caleb, işe aldığım kızın ona saldırdığını, kollarını boynuna doladığını ve onu dudaklarından öptüğünü görüyor. Tamamen sersemlemiş olduğu ve kızı itmeye çalıştığı gün gibi ortada.

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını herkes görebilir," diye devam ediyor Jeremy. "Bu lanet olası bir tuzak gibi görünecek ve her şey seni ve beni işaret edecek."

Merakla tüm bu olanlardan kopmuş durumdayım. "Sanırım fotoğrafları kullanamayız."

"Senin için söylemesi kolay, o adama bir saatlik iş için neredeyse bin dolar ödemek zorunda kalan benim."

Gözlerimi deviriyorum. Jeremy'nin arabasında muhtemelen bin dolar bozuk para vardır. Sadece işe yaramadığı için kızgın.

"Sonra bir şeyler düşünürüz," diyorum ona, ama bir sonraki adımın ne olacağını düşünmek için hiçbir dürtüm yok. Bu planın işe yaramaması umurumda değil.

başarısız oldu ve bir sonraki de umurumda değil.

Telefonu kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Beck'in ellerinin kalçalarımda olduğunu hayal etmeye geri dönüyorum.

RACHEL o öğleden sonra kafasını ofise soktu ve öğle yemeği yiyip yemediğini sordu. Beck ve ben birbirimiz yokmuş gibi davranmaya geri döndüğümüzden, yemedim.

"Hadi," dedi ve beni dışarıya doğru salladı. "Benim

ikramım." Gülüyorum. "Bedava yiyorum."

Sırıttırıyor. "O zaman içkileri ben alırım."

Güverteye çıkıyoruz ve Mary -Beck'e olan aşkı beni son derece rahatsız eden yeni garson- siparişlerimizi alıyor.

Mary ayrıldıktan sonra, bir süre önce sormam gereken kibar soruyu sormak için kendimi zorluyorum. "Peki, ne kadarlık hamilesin?" "Otuz iki hafta," diyor. Gözlerinde bir özür var - sanırım Beck ona söylemiş. Ya da belki Caleb kocasına söylemiştir. "Bu

planlamamıştık ama mutluyuz."

Hamileliğimin o dönemini hatırlıyorum. Hannah'nın erken doğma ihtimaline karşı çocuk odasını hazırlamıştım. Otuz iki haftalıkken odası boyanmıştı ve beşiğinin üzerinde tahta harflerle adı asılıydı. Dolabı minik tulumlar ve elbiselerle doluydu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadım. Her şeyin ters gidebileceğini hiç düşünmeden iki ayağımla atladım.

Mary içkilerimizi ve bir sepet ekmeği masaya bırakıp uzaklaşıyor. Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Beck'in yerinde olsaydım, o kızı çoktan kovmuş olurdu,"

diye mırıldanıyorum. Gözleri parlıyor. "Birileri kıskanıyor

sanırım."

"Kıskanç değilim. Ama MBA yaparken öğrendiğim küçük bir ipucu, *müşteri hizmetleri pozisyonları için asık suratlı kadınları işe almayın.*"

"Aslında kıskandığınızı kastetmiştim." Başını öne eğdi. "Yani MBA yaptın ama yarı zamanlı muhasebecilik mi yapıyorsun?"

"Baban bir bağımlı," diye cevap veriyorum. "Bunun iş geçmişinizi nasıl etkilediğini en iyi sizin anlamanız gerekir. İş görüşmesi yapıyorum ama

Gerçeği duyduklarında kimse bana bir şans vermek istemiyor. Bu artık gerçekten eskidi."

Rachel bir ruloğa uzanır ve bir parça koparıp üzerine tereyağı sürer. "Dünyada bir sürü insan hata yaptı Kate. Seninki için herkes sana bok atacak değil. Kaç tane röportaja gittin?"

"İki."

"Vay canına," diyor sahte bir şaşkınlıkla. "İki mi? Tanrım, o kadar görüşmeden sonra *bitkin düşmüş* olmalısın. Yani, bu hayatının bir saati gibi bir şey olmalı. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Ona parmağımı gösteriyorum ve o gülüyor.

"Git yüzlerce işten geri çevril, sonra buraya gel ve kimsenin sana şans vermediği için bana ağla.

Beck senin özgeçmiş göndermeyi bıraktığını düşündüğünü söyledi."

Kaşlarımı çatıyorum. Beck'in iş arayışım hakkında başkalarıyla konuşmasına gerek yok. Ve bu *tamamen* doğru değil. Sadece az da olsa ilgilendiğim işler kurumuş gibi görünüyor. San Francisco ya da Los Angeles'a bakabilirim ama bu beni her şeyden istediğimden çok daha uzağa götürür.

Sanırım ayağımı biraz gazdan çektim. "Sürekli reddedilmek yorucuydu. Biraz ara veriyorum."

"Şu an ara vermenin zamanı değil çünkü lanet olası bir MBA'in var ve bir barda yarı zamanlı çalışıyorsun. Bu çocuğa hamile kalmak için Gus'la kaç kez yatmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kocan bunu ne kadar zor bir şeymiş gibi göstermenden gurur duyardı ve sen kazara hamile kaldığını söyledin."

Sırıttırıyor. "Evet, tamam, ben sadece zorluklarla ilgili argümanımı desteklemeye çalışıyordum. Ama kazara hamile kalmak için çok *fazla* seks yapmamız gerekti, size söyleyeyim."

Gülüyorum. Beck dışında burada tanıştığım ve arkadaş olmayı seçeceğim ilk kişi o.

Mary ağır bir iç çekişle yemeğimizi getiriyor, ama Rachel tavrını fark etmemiş bile görünüyor - o, insanların kendilerinden hoşlandığını ya da daha sonra tanıştıklarında hoşlanacaklarını varsayan kadınlardan biri. Ben her zaman bunun tam tersi olmuşumdur, belki de çok az insan ileride tanışınca benden gerçekten hoşlandığı içindir.

"Pazar günü yeni eve taşınma partisi veriyoruz," diyor. "Sen ve Beck de gelmelisiniz."

Mantıma bakıyorum. Kuru görünüyor, bu da Mary'nin onu ısı lambasının altında çok uzun süre bıraktığı anlamına geliyor. "Biz bir çift değiliz." Sırıttırıyor. "Ooo-kay. Her halükarda başımızın üstünde yerin var."

Yeni eve taşınma partileri genellikle berbat olur ve ben hayatımda birinin Pottery Barn'dan aldığı yeni kanepeye bakıp ahlayıp vahlayacak bir noktada değilim. Ama *ben* davetliysem, Caleb da davetlidir. Beck'e olan aşkım ne olursa olsun, onlar geldiğinde açılışlarımı yapmam gerekiyor ve Rachel'ın farkında olmadan işaret ettiği gibi, ayağımı gazdan çektim.

"Çok isterim," diyorum ona.

Yeni Kate o partide olacak, en yetişkin ve çekici haliyle. O kadar parlayacak ki Lucie parıltının altında biraz büzüşecek.

BECK ertesi sabah bahçede çalışıyor, duş alıyor ve beni üzecek şekilde giyinmiş olarak tezgâha geliyor. Dün gece geç geldi, ama kapımın dışında onu duydum, sanki içeri girmeyi düşünüyormuş gibi tereddüt ediyordu. Ondan sonra saatlerce uyanık kaldım, onun sağlamadığı şeylerin arzusuyla gergindim.

Tabağı benden alırken eli esniyor ve kafamda, eli kamyonunda olduğu gibi iç uyluğumda esniyor.

Beni havadan yapılmışım gibi kaldırıp indirdi.

"Rachel Pazar günü yeni eve taşınma partisiyle ilgili bir şeyler söyledi. Gidecek misin?"

Kıpırdamadan durur, çatalı havada asılı kalır. "Planlamamıştım. Ya sen?"

Pastırma yağını bir tenekeye dökmeden önce bir omuz atıyorum.

"Olabilir."

"Ne zamandan beri yeni ev partilerine katılıyorsun?" diye sorar, sesi buz gibidir.

Ona doğru dönüyorum. Evet, onunla iki kez yattım ama hiçbir şeyin değişmediğini anlaması gerek. O sadece *sikişmedi*

Geçen gece kamyonetiyle hayat hedeflerimi uzaklaştırdı. "O iyi biri. Neden olmasın ki?"

Gözleri neredeyse siyah. Benimkileri bir an için fazla uzun tutuyorlar. "Gitmeliyim," diyor, hiç yemediği yemek tabağını itip kaskını kaparak.

Tanrı aşkına. Delirmiş mi?

"Rachel'a iyi davranmamı istediğini sanıyordum!" Kapıyı arkasından çarparken bağıriyorum.

Beni duymadı ama duysa da fark etmezdi. İkimiz de oraya Rachel'ın adına gitmediğimi biliyoruz.

Bugün izinliyim, bu yüzden önümüzdeki birkaç saati aylardır gördüğüm sıkıcı işlere bakarak geçiriyorum, üstü kapalı ifadelerle dolu. *Entegrasyon yöneticisi, operasyonel yeniden yapılanma, çalışan verimliliği.*

İşler sıkıcı, ancak daha büyük sorun, bunların umurumda olmayan şirketler olması. Kimse beni fedakar biri olarak tanımlamadı ama yine de *sevdiğim* bir ürün adına çalışmam, beni gerçekten ilgilendiren bir iş yapmam gerekiyor.

Belki de buraya taşınmak başından beri sorunun bir parçasıydı. Caleb'le evlendiğimde bir parçamın ölmesine izin verdim - umursamadığım işlere ve sevmediğim bir kasabaya teslim oldum - ve işler dağıldığında içimde yeterince canlı yoktu.

Beck'ten bütün gün haber yok. Bunu düzeltmek için telefonumu yüzlerce kez elime alıp geri bırakıyorum ama ona yalan söylemeden yapamayacağımı biliyorum - Caleb'ı unuttuğumu, Lucie'nin tüm hayatımı ele geçirmesine izin vermekle yetindiğimi iddia etmeden. Dışarıda durduğunu duymayı bekleyerek mışıl mışıl uyuyorum. Görünüşe göre bütün gece Beck'in saçları öne düşmüş, kontrolünü kaybetmiş bir şekilde üstümde olduğunu hayal ediyorum... ama bu sabahın dördünde, ağır adımları nihayet dışarıdaki basamakları salladığında sona eriyor.

Barı kapatmak iki saat sürmez, bu da eve başka biriyle gittiği anlamına gelir. Daha önce aramızdaki şey bir ve bitti değilse -ya da iki ve bitti, sanırım- şimdi kesinlikle öyle.

Odaman önünden geçişini dinlerken çenem gıcırıyor. Kızgınlığının altında da bir şey var, keder gibi bir şey, ama bunu görmezden geliyorum. Bir parçası olmak istemediğim bir şeyin etkisi altında olduğumu anlayacak kadar boktan şeylere bağımlı olarak zaman geçirdim.

İkimiz sonsuza kadar böyle devam edemeyiz. Çoktan gitmeliydim.

Birkaç saat sonra uyumaktan vazgeçip doğruca bara gidiyorum - Beck'e zehirli olmayan bir kahvaltı hazırlayamayacak kadar kızgınım.

Ön kapılar hâlâ kilitli, ama mutfaktan içeri girebiliyorum, öğle yemeği için hazırlıklara başlamışlar bile.

Mutfak personeli için, ben bir meraklıyım. *Beck'le yaşayan kadın.* Muhtemelen benim onun hareket eden her şeyle yattığını fark etmeyen zavallı bir sürtük olduğumu düşünüyorlar, sessizce acıyacakları biri, ki bu gerçekten berbat bir şey ama Lucie'ye yapmaya çalıştığım şey de tam olarak bu.

Ofis kapısını arkamdan kapatıyorum ve ellerimi yüzüme bastırarak masa sandalyeme gömülüyorum. *Saat dörtte geldiğine inanamıyorum. İnanamıyorum.*

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama Beck'in barından ve evinden defolup gitmem gerekiyor çünkü şu anda hissettiğim gibi hissetmeye devam edemem.

Bilgisayarımı açtım ve her yere özgeçmiş göndermeye başladım. Giriş seviyesinde bir iş bulup yeniden başlayacağım, kendimi kanıtlayacağım. Kulağa cesurca geliyor ama bu noktada başka ne seçeneğim var ki?

Beck içeri girip kaskını gereksiz bir dikkatsizlikle masanın üzerine bıraktığında saat onu geçiyordu.

Onu görmezden geliyorum, dizüstü bilgisayarına odaklanıyorum, lanet olası bir sohbet havasında

olmadığımı anlamasını umuyorum. "Neden bu kadar erken çıktın?" diye soruyor.

"Eve geldiğin saate bakılırsa uyuyacağını düşünmüştüm." Göğsümde dönen öfkeye rağmen sesimin bu kadar duygusuz çıkmasından memnunum. "Beni sonsuza kadar çalıştırmak ve barındırmak zorunda kalmaman için iş arama konusunda gerçekçi olma zamanının geldiğine karar verdim."

Boynunu kaşıyor. "Sana iş vererek iyilik yapıyormuşum gibi davranıyorsun."

Oda arkadaşı olarak benimle ilgili duygularına hiçbir şekilde atıfta bulunmadığını ve asıl önemli olan kısmın da bu olduğunu belirtmek isterim.

Yakın zamana kadar Beck'le geçirdiğim anlar günümün ve yılımın en parlak anlarıydı ama hayatımın geri kalanında onun sadaka kutusu olamam. "Her halükarda, iki maaş çeki aldım. Muhtemelen yakında yakandan düşerim. Eminim evinin tekrar sana kalmasını istiyorsundur."

Omuzları sarkmış. Gözlerinin altında bir hafta önce olmayan halkalar var. "Ne yapmak istersen yap, sorun değil," diye mırıldanıyor, beni çıldırtan bir cevapsızlık.

"*Kate, etrafımda olman hoşuma gidiyor.*" demesi onu öldürür mü? Hem neden söylemesini isteyeyim ki? İşte bu yüzden gitmem gerek. Çok fazla çizgiyi bulanıklaştırıyoruz.

"Orada olmasaydım Caleb'le aramızın düzeleceğine eminim," diye cevap veriyorum. Burun delikleri alevlendi. "*Senin için mi yoksa benim için mi?*"

İç çekiyorum. *Belli ki ikimiz için de.* Bunu yüksek sesle söylemekten daha iyisini biliyorum. "Senin için, belli ki."

Dışarı çıkmak için döndü. "Caleb'in benimle kalman hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Ama gitmek istiyorsan git."

"Tamam, gideceğim," diyorum kapalı kapıya. Gitmemin sadece benim değil, onun da yararına olduğu çok açık.

Arkadaşlığımızın ya da her neyse, muhtemelen bittiği de açık.

O öğleden sonra ofisten çıktığımda bar alışılmadık derecede kalabalıktı ve Beck yalnızdı. "Mueller nerede?" "Midesinde sorun var," diyor başını kaldırmadan.

"Yardıma ihtiyacın yoksa bir daire bakmaya gidiyorum."

Küçümsüyor. "*Senden mi?*"

Onu tersledim ama çoktan bana sırtını dönmüştü.

Söz konusu daire, hiçbir yere yakın olmayan yıkık dökük bir kasabanın en boktan bölgesindedir. Sızdıran bir lavabosu ve halıda kana benzeyen bir lekesi var ve bir grup adam güpegündüz dış merdivenlerde uzanıyor. Dışarı çıktığımda ot kokusu o kadar güçlü ki muhtemelen kafayı buluyorum.

Sanki ne kadar çabalarsam çabalayayım, kaderimde başladığım çukura düşmek varmış gibi. Kaderimde yalnız kalmak, etrafımın bağımlılarla çevrili olması ve ölüme terk edilmek var.

Bara vardığımda mutlu saatler kalabalığı çoktan gelmişti ve Beck hâlâ arkada duran tek kişi. Daha önce böyle bir pislik olduğu için yürümeye devam etmek istiyorum ama duruyorum. *Kate, sen çok zayıfsın.* "Neden hâlâ yalnızsın?"

"Lawrence da hasta olduğunu söyledi." Musluktan bana bakıyor, gözlerinde bir savaş var. Yardıma ihtiyacı var ama *benden*, yani bir bağımlıdan yardım almayı reddediyor. "Bir şey olmaz. Yemek servisi ve temizlik için yeterli mutfak personeli var ve Melissa saat altıda geliyor."

Normalde Cuma günleri üç barmenleri olur, yani yine de eksik olacaklar. Beck de bitkin görünüyor - sanırım bütün gün hiç mola vermedi ve Tanrı biliyor ya dün gece de pek uyumadı, piç kurusu. Ama benden yardım isteme zahmetine katlanamıyorsa, bir daha teklif etmeyeceğime eminim.

Ofiste, haftanın işlerini toparlıyorum ve Melissa ofise girip çantasını Beck'in masasına bıraktığında son görüşmemi henüz bitirmiştin. Isınmış ölü gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hiç sanmıyorum," diye fisıldıyor ve sonra çantasını kapıp içine kusuyor.

"Evine git ve yat," diyorum ve o kadar hasta ki dışarı çıkarken ancak başını sallayarak onaylayabiliyor. Onu takip ediyorum ve insanların barda üç kişi olduklarını, kredi kartlarını havada salladıklarını ve Beck'in hala orada yalnız olduğunu görüyorum.

Melissa dışarı çıkarken dehşet içinde onu izliyor ve ben pes ediyorum. Yardım istemeyecek ve... her neyse. Aptalca davranıyor.

Barın arkasına kayıyorum ve bana en yakın olan kadına dönüyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Ağzı açık kaldı. Beck'e doğru baktı.

"Evet, biliyorum, seni beklemesini tercih ederdin," diyorum ona. "Ben de seni beklemesini isterdim, inan bana." Bir sonraki kişiye geçmek üzere olduğumu görünce aptal bir kız içkisi sipariş ediyor ve ben sesli bir şekilde inliyorum.

Önce çocuklara gitmem gerektiğini biliyordum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor Beck, Chambord'u almamı izlerken.

"Cosmo yapmayı biliyormuşum gibi davranıyorum."

Elimden Chambord'u aldı. "Buraya geri dönemezsin. Ve Cosmo'da Chambord olmaz." "Doğru. Bu yüzden nasıl yapıldığını biliyormuş *gibi davrandığımı* söyledim. Melissa hasta, o yüzden bana kaldın."

"Kahretsin," diye tısladı nefesinin altından, hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirdi. "Tamam, ama sadece erkekleri bekle. Karmaşık şeyler sipariş etmezler."

Sırıtıyorum. "Bana uyar. Erkekler beni daha çok seviyor zaten."

"Seni tanımayanlar belki," diye mırıldanıyor.

Sonraki birkaç saat boyunca siparişler havada uçuşuyor, nakit para, kredi kartları ve boş bardaklar yüzüme çarpılıyor. Erkekler kalabalığın üzerinden flört etmeye çalışıyor, bu sırada espresso martini bekleyen kızları eziyorlar. Ama bu *iyi bir şey, hayattayım*.

Meydan okuyorum. Bu benim için bir oyun, tıpkı çocukken beni özel okula sokmak için verdikleri testler gibi. Kafamda ne kadar tutabilirim? Aynı anda ne kadarını yapabilirim?

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Beck homurdanıyor.

"Sevilmeyecek ne var? Erkekler bana para saçıyor ve ben daha soyunmak zorunda bile kalmadım." Çenesi patladı. "Hiç soyunmuyorsun. Ve herkesle flört etmeyi bırak."

Cin toniğe limon sıkıyorum, yanlış turuncgil olabilir ama içmek zorunda olan *ben* değilim. "Neden flört edemiyorum?"

Beck bardan bir adamın kredi kartını alır. "Çünkü sen panayırda kimsenin kazanamadığı hileli bir yarışma gibisin. Bu adamların her biri şansını deniyor ve sen hepsinin eve eli boş döneceğini bildiğin halde bunu yapmalarına izin veriyorsun."

Bakışlarımı yavaşça ona kaydırıyorum. "Belki içlerinden biri eve eli boş dönmez," diye alay ediyorum. "Eğer sen dörde kadar dışarıda kalabiliyorsan, ben de kalabilirim."

Gözleri kısılıyor ve çenesindeki bir kas tekrar patlıyor. Burada durup sinirlerime dokunduğum için kına yakabilirdim ama burada dikkatimi çekmek için *yaygara koparan* adamlar varken neden yapayım ki? Barın benim tarafımda oturan ve ne zaman yanıma gelsem sohbet etmeye çalışan sinir bozucu adam gibi adamlar. On yıl önce attığı o güzel pas yüzünden her kadının bacaklarını açacağını düşünen o kendine aşırı güvenen pisliklerden biri, ama bahse girerim onun yerine beni elde edebilseydi rastgele bir bar sineğini becermeye gitmezdi.

"Seni neden daha önce burada görmedim?" diye soruyor. "Normalde ofiste çalışıyorum."

Gülüyor. "Evet, ben de onun yerinde olsaydım seni kendime saklamak isterdim."

Burbon almak için bara geçiyorum ve Beck yanıma geliyor. "O adam seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor.

"Zararsız biri. Ve elden ele dolaşıyor. Barmenlerin *bu* kadar çok kazandığını bilseydim, okulu tamamen bırakırdım."

İç çekiyor. "Barmenler bu kadar kazanmıyor. *Sen* bu kadar kazanıyorsun ve bunun servisle hiçbir ilgisi yok. Bütün gece boyunca bir içkiyi bile *doğru* yapmadın."

Gülüyorum. "Yine de kimse şikayet etmiyor, değil mi?"

"Evet, bunun senin barmenlik yeteneğinle de bir ilgisi yok," diye homurdanıyor.

Göğsümde bir zevk gıdıklanması var. Onun mutsuzluğunu keyifli buluyorum.

Kendine Aşırı Güvenen Eski Atlet'e bir sonraki bakışında göz kırptıyorum ve bunu yapar yapmaz karma beni kıcımdan tekmelemek için geliyor. Suzanne öne ve merkeze doğru ilerledi ve barın üzerine eğildi, duyamadığım Beck'e bir şeyler söylerken geniş göğüs dekoltesinin öne çıkmasına izin verdi.

Sırıtıyor -sevdiğim o orantısız sırtış, bir tarafı yüksekte- ve midemde öfke dönüyor.

Hiç karar vermeden Kötü Kate'i kafesten çıkarmaya karar verdim. Her şeye hazır, sınır tanımayan, imalarla dolu versiyonum. Peder Beck buradayken, dizginlerimi sıkı tutarken çok ileri gidemem. Ama onları biraz çekeştirebilirim.

Flanel gömleğimin altındaki siyah atlete kadar soyunuyorum. Belki Lucie büyüklüğünde bir varlığım yok ama bardaki erkekler buna aldırıyor gibi görünüyor.

Beck Suzanne'den uzaklaşıp bana doğru ilerliyor, burun delikleri alevleniyor. "Lanet gömleğini geri giy."

Sanki hepsi büyük bir şakaymış gibi gülüyorum. "Aptal Beck. Bahşişlerim onsuz çok daha iyi olacak." Daha önce hissettiğim öfke

şimdi vahşi bir hayvan, kan kokusuyla hırçınlaştı.

Kendine aşırı güvenen adam bir tur daha içki alıyor, sonra birini bana uzatıyor. "Bu senin." Ben de ona geri verdim.

"İç Katie," diyor ve bir kez daha bana doğru itiyor.

Ugh. Sana lakap takmaya karar veren bir yabancıyı sevmelisin. Yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyorum. "Önce bir kızı sarhoş etmen mi gerekiyor?"

İki kolunu tezgâha dayayarak öne doğru eğiliyor ve barın benim tarafımda olması için bir neden olmamasına rağmen Beck'in bize yaklaştığını fark ediyorum. "Seni sarhoş etmeme gerek olmadığını mı söylüyorsun?" diye soruyor.

Arkamı dönmeye başlarken dudağımı ısııyorum. "Yapmak istediğim şeyleri yapmak için sarhoş olmama gerek olmadığını söylüyorum."

Ayağa kalkıyor, yaklaşıyor ve bunu yaparken neredeyse bir bira şişesini deviriyor. "Ben de o şeylerden biri olabilir miyim?"

Tek kelime etmeden omzumun üzerinden ona gülümseyerek uzaklaşıyorum. O şeylerden biri olmayacak, ama Beck bunu bilmiyor.

Beck elimden bir kredi kartı kaparak, "Şu adamı yönlendirmeyi bırak," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kaldırıyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Onu yönlendirdiğimi kim söyledi?" Cini rafa çarpıyor. "Pritchard'la eve gitmiyorsun. O bir pislik."

Bu çok saçma. "Bana ilgi gösteren her erkeğin bir pislik olması komik, ama eve gittiğin fahişeler gayet iyi. Neden böyle?"

Gecenin geri kalanında birbirimize tek kelime etmiyoruz ve ruh hali o kadar kötü ki son çağrı için bağırdığını duymak beni rahatlatıyor, çünkü bu sonunda ondan uzaklaşabileceğim anlamına geliyor.

Kendine aşırı güvenen Guy öne doğru eğilir, ellerini yalvarırcasına birbirine bastırır. "*Şimdi*, benim için bir atış yapar mısın?" "Korkarım hayır. Bu son çağrı. Başka bir şey ister misin?"

Göz kırıyor. "Bir sürü şey istiyorum, ama şimdilik sadece bir vücut çekimi için boynunu ödünç almama izin ver."

Bu moronun dilini boynuma değdirmesine izin vermek istemiyorum ve tam bunu söyleyecektim ki Beck'e baktım ve gözlerindeki o güzel öfke kıvılcımını gördüm.

Güzel, pislik. Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, Beck'in duyabileceği kadar yüksek sesle. Adama bir tuzluk ve bir shot tekila uzattıktan sonra barın üzerine tırmanıyorum ve boynumu ona uzatmak için ön kollarımın üzerine yaslanırken dişlerimin arasına bir limon dilimi sıkıştırıyorum.

Daha bana yaklaşmadan beni kucaklayıp Beck'in omzuna atıyor. Ofise doğru yürüyor ve Liam'a görevi devralması için bağırıyor.

"İşin bitti," diyerek kapıyı arkamızdan çarptı ve beni yere bıraktı. "Eğer bir fahişe gibi davranacaksan, bunu başka birinin barında yap."

Bana sadece fahişe demedi. Kalbim boğazıma düğümlendi, kanım dalga dalga beynime hücum etti.

"Siktir git!" Masasından bir zimba alıp ona fırlatıyorum. Kolayca yakalıyor, ben de fırlatacak başka bir şey arıyorum. "Bana Caleb'i unutmamı söylemekten başka bir şey yapmadın, ama *ben* senin 'patronlarınla' yaptıklarının *yanına* bile *yaklaşmayan* bir şey yapıyorum ve *ben* bir fahişe miyim?"

Çenesi kilitlendi, burun delikleri açıldı. "Sana Caleb'in yerine bir dangalak koy demedim."

Kıskanıyor. *O kadar* kıskanç ki.

Güzel. Öyle olmalı.

Fırlatmak üzere olduğum kalem bardağını yere çarpıyorum. "Birinin *yerine geçmekle*, onu *mahvetmek* arasında büyük bir fark vardır.

Birini. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Beni tekrar becermek için *can* atıyorsun ama bunun yerine Suzanne ile eve gidiyorsun."

Saldırmasını bekliyorum ama saldırmıyor. Onun yerine, mutlak bir sessizlik içinde, sürgüyü arkasından çeviriyor. Yaklaşırken kollarımın arkasındaki ince tüyler diken diken oluyor, o kadar geniş ki kapıyı görmemi tamamen engelliyor.

Gözleri tehlikeli ve yırtıcı bir şekilde parlıyor ve botlarının yere sürtünmesi dışında oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Her adımda kalbim daha hızlı atıyor, nefesim göğsümün ortasında işe yaramaz bir şekilde asılı kalıyor. Bana doğru bastırana kadar, masanın kenarı kıcımı ısırana kadar hareket ediyor.

Odadaki havanın nereye gittiğini bilmiyorum. Kendimi destekliyorum, ellerim masanın kenarına kıvrılıyor ve o eğiliyor

dudakları kulağıma değdi. "Bu yüzden mi Pritchard'ın ağzını her yerine sürmesine izin vermek üzereydin? *Kıskançlık mı?* İlk birlikteliğimizden beri senden başka kimseyle yatmadım, ama yatmış olsaydım onun yerini almak isteyeceğini varsaymak yanlış olmaz sanırım."

Dili titriyor, nefesi kulağımda sıcak, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, eteğimi belime doğru itiyor. "Hayır, ben-"

Atletimin askısını omzumdan çekip çıkarıyor ve dişlerini tenime geçiriyor. Eli sütyenimin içine kayarak tek bir sıkı meme ucunu avuçluyor.

"Emin misin?" diye soruyor, ağzı kulağıma yakın. Tangamı kâğıttan yapılmış gibi ikiye ayırıyor ve parmakları bacaklarımın arasından kayarak beni utanç verici bir şekilde ıslak buluyor. "Çünkü emin görünmüyorsun."

Parmaklarını çekmeye başladığında, eline doğru eğilerek sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Gülmesini ya da kendini beğenmiş bir şeyler söylemesini bekliyorum ama bunun yerine arkamda bir yere uzanıyor, kotunu açarken dişleriyle bir folyo paketini yırtıyor.

Prezervatifi takıyor ve yaklaşıyor. Kalçalarım sanki o istemiş gibi açılıyor ve tek, ani bir hamleyle tamamen içime gömülüyor. O kadar çok, o kadar iyi ki, geriye doğru kollarımın üzerine yığılıyorum.

"Tanrım," diye inleyerek bacaklarımı ona doluyorum. Ön kollarım bile beni destekleyemiyor. Sırt üstü düşüyorum ve bu sırada kalemleri deviriyorum.

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavıyor, burun delikleri açılıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Evet, hâlâ öfkeli ama orada daha fazlası da var, bana baktığında binlerce kez gördüğüm bir şey: *arzu*, karanlık, yanlış ve ölümcül, çok uzun zamandır içinde tuttuğu *arzu*. Çekiyor ve tekrar sokuyor, göğsümdeki havayı sürüklüyor. Ve sonra tekrar yapıyor, daha sert. Yine, daha sert, başparmağı klitorisimin etrafında dönerken.

Gözlerimi kapatıyorum ama çenemi tutuyor. "Hayır. *İzle*. Seni kimin boşalttığını hatırlamanı istiyorum."

Sanki sersemlemiş gibi itaat ediyorum ve onu görmek bile -gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, saçları öne düşüyor- çok fazla. Yüzünü bu şekilde, bana odaklanmış, ağzı aralık ve nefes nefese hayal ettiğim çok oldu. Isı kalçalarımın yukarı ve omurgamdan aşağı doğru hızla akıyor ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. "Ben-"

Yüzünü buruşturuyor. "Yapma. *Yapma*. Uzun sürmesini istiyorum."

Elimde değil. Dünya kararırken içimdeki her şey sıkı ve keskin bir şekilde içe doğru çekiliyor. Bu olurken kafamda sadece onun adı var, başka kimsenin adı yok.

Ağzından bir küfür seli dökülüyor ve boşalıyor, kalçalarımı o kadar sıkı kavıyor ki sabah morluklar olacak.

Kayarak dışarı çıktığında, prezervatifi yuvarlayıp çıkardığında ve bunu hayatının her günü yaptığı bir şeymiş gibi çöpe attığında olduğum yerde kalıyorum, ki muhtemelen gerçeklerden o kadar da uzak değil.

Pantolonunun düğmelerini ilikleyerek bana arkasını döndü. Artık hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum, bu yüzden çantamı aldım, eteğimi aşağı ittim ve doğruca kapıdan çıktım.

BECK

Bara döndüğümde personel masalara sandalyeleri yerleştirmeye başlamıştı ve kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı. Pritchard Sonunda gitti, ki bu onun yararına. Onu bir daha burada görmesem iyi olur. "Az

önce ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" Liam soruyor.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ve son birkaç sekmeyi kapatmak için kasaya gidiyorum.

"Devraldığın için teşekkürler." "Buraya gelmemeliydi, dostum," diyor usulca, kaşları çatık.

Liam arkadaşlarım arasında ders verme olasılığı en düşük olan kişi, bu yüzden ondan duyuyorsam Caleb ve Harrison'dan da öfke *çıgıllıkları* duyuyor olmalıyım. "Acil bir durumdu. Bir daha olmayacak."

Bulaşık makinesini açıyor ve on yıldır burada çalışmamasına rağmen bardakları doldurmaya başlıyor. "O berbat bir kız, Beck. Çok şey yaşadığını biliyorum ama bundan iyi bir şey çıkmaz."

Evet. Bunu ben de biliyorum. Ben sadece onu istedim ve o hala lanet kocasını istiyor. Bundan *zaten* iyi bir şey *çık*maz.

Burası mükemmel durumda olmasa da personelin eve gitmesine izin verdim. Yarım kalan işleri tamamlamak için yarın erken geleceğim ama şu anda buradan defolup gitmem gerekiyor.

Motosikletime atlayıp, dün gece yaptığım gibi tepelere doğru uzun ve umursamaz bir sürüş yapmayı özlüyorum. Ancak bokum hala kulübede beni bekliyordu ve bu gece de bekleyecek, bu yüzden üstesinden gelebilirim.

Ben içeri girdiğimde televizyon izliyordu. Sessizlik mi yoksa bana doğru fırlatılan bir mermi mi beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Kate söz konusu olduğunda her şey mümkün.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Erken dönmüşsün."

Bir sandalye çekip yüzümü ona dönerek oturuyorum ve elimi alnıma götürüyorum. *Erkek ol, Beck. Özür dile.*

"Özür dilerim," diye başladım. "Barda olanlar... olmamalıydı."

Çenesi sıkılır ve bakışları televizyona döner. "Suçluluk duygunu biktirici bulmaya başlıyorum. Eğer en iyi arkadaşının karısını becermemen gerektiğini bu kadar çok hissediyorsan, o zaman bunu yapmayı bırak. Ama senin suçluluğuna ihtiyacım yok. Benim yeterince sorunum var."

Ben hala. Beni tamamen yanlış anladı. Belki de başından beri beni yanlış anlıyordu.

"Caleb yüzünden suçlu değilim," diyorum ona, elimi dizine koymak için uzanırken. "Bunu yapmamam gerekirdi çünkü kızgındım ve her şeyi yanlış yaptım."

Bakışları tekrar bana kayıyor, temkinli ve kararsız. "Peki, bunu tam olarak nasıl yapmalıydın?" "O

kısmı hâlâ çözmeye çalışıyorum." Ayağa kalkıyorum. "Hadi bir gezintiye çıkalım."

Başımı kaldırdı. "Bisikletinle mi?"

"Hayır, sihirli halımla. Evet, tabii ki bisikletimle."

Bana parmak sallıyor ama yine de ayakkabılarını giymeye başlıyor. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey budur: beyinlerimizi meşgul edecek kadar soğuk hava, hız ve tehlike, çünkü artık hiçbir şey net görünmüyor.

Dışarı çıkıyoruz ve kolları beni sımsıkı sardığında hızla havalanıyorum, lastiklerin altındaki çakıllar dönüyor. Hızlı olmam *lazım*. Onun da öyle. Heyecanının sırtımda titreştiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Ben hızlanıyorum ve o daha da yaklaşıyor, parmakları göğüs kafesime baskı yapıyor.

Evet, Kate, sarıl amına koyayım. Aynen böyle.

Sağa yatıyorum ve beni daha sıkı kavıyor.

Buna ihtiyacı olduğunu nasıl anlamıyor? Heyecanlanmak, korkmak ve meydan okumak isteyen biri olduğunu ve bunların Caleb'in sadece sağlamayacağı şeyler değil, aynı zamanda almamasını sağlamak için elinden geleni yapacağını? Daha onunla tanışmadan önce bana onu bisikletimle hiçbir yere götürmemi istemediğini söylemişti. *"Çok hoşuna gidecek," diye* uyarılmıştı.

Onun kontrolden çıkabilecek bir ateş olduğunu düşündü. Onu koruduğunu sanırken aslında tek yaptığı onu havadan mahrum bırakmaktı.

Belki de aramızdaki bu şeye teslim olmama konusundaki ısrarımla ikimizi de havadan mahrum bırakıyordum. Evin önüne geldiğimde, ateşin yanmasına izin verme zamanının geldiğine karar verdim.

Hasarla sabah ilgileneceğim.

Bisikletten indik. Kaskını çıkarıyor ve gözleri parlıyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Kaskımı yere atıp ona doğru yürüyorum.

Onu kendime doğru çekerken "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ellerim yüzünü kavırıyor, tekrar saçlarının arasına giriyor. "Önce seni öpeceğim."

"Sonra ne olacak?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Dudağını dişlerimin arasına alıp bırakıyorum. "Ve sonra daha önce yapmam gereken her şeyi yapmak için zaman ayıracağım."

Elleri tişörtümün içine kayıyor. "Daha öncesiyle ilgili bir şikayetim yok."

"O zaman bu sefer de şikâyet etmeyeceğini garanti ederim." Eğer ağzım onun ağzında olmasaydı, muhtemelen şu anda gülümsüyor olurdum.

KATE

Her şeyin bu kadar normal olması çok garip.

Dün gece kendi yatağımda uyudum ama sabah mutfağa girdiğimde üzerimde onun tişörtü vardı.

Odasından nefis bir şekilde çıplak göğüslü olarak çıktığında, bakışları beni tüketiyor ve ağzı çeyrek santim kalkıyor.

Burada sessizce yapılmış bir kabullenme var: *Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Bu konuda konuşmaya gerek yok ve muhtemelen tekrar harekete geçmeyeceğiz. Tabii yapmazsak.*

Ann aradığında bu gelişmeden bahsetmiyorum elbette... ona zaten söylediğim yalanlara bir yenisini ekliyorum: katıldığım günlük NA toplantılarından ne kadar keyif aldığım, Hannah'nın mezarına ne kadar sık gittiğim, bir barda çalışmadığım gibi. Garip olan şu ki, ona Caleb'ı geride bırakmaya başladığımı söylediğimde -ki bu kesinlikle bir yalan- bu bana doğru gibi geliyor.

Cumartesi olmasına rağmen işe gidiyorum ve yanından geçerken Beck'in gözleri üzerimde kalıyor. Masama doğru ilerlerken gülümsememle savaşıyorum.

Tanrım, beni kulübenin dışında öpüşü. Ve içeri girdiğimizde bana yaptığı her şey. Tanrım. O kadar çok şey yaptı ki.

Ofise girdiğinde ikimiz de masasına bakıyoruz, on beş saat önce beni can havliyle siktiği masasına. Eğer tekrar denememizi önerirse, o cümlesini bitirmeden kotumu çıkarmış olacağım.

Keşke yapsa.

Bu durumu neden birdenbire sorun etmediğini bilmiyorum ama o içimde olmadan, kalçalarımı kavramadan, benden önce boşalmamak için elinden geleni yapmadan günü nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

O akşam barın arkasında hizmetime ihtiyaç duyulmadı - zaten Beck'in oraya tekrar dönmeme izin vereceğini de sanmıyorum. Evde oturuyorum, aşırı sıcak, kıyafetlerim beni daraltıyor. Sabahın ikisinde motosikletinin sesi beni uyandırdığında, kendi yatağımda kalmak için mücadele ediyorum. Başının kalçalarımın arasında kilitli olduğunu hayal ederek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah sörf yapmak için benden önce kalkıyor ve hiç dönmediği için doğruca bara gitmesi gerekiyor. Dönmesine *ihtiyacım var*. Geçen gecenin tekrarına bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Pazar sabahı dışarı çıktığında mutfaktaydım, gömleksiz, o lanet çalımıyla. Tanrım, o çalımına bayılıyorum.

Omuzlarını ellerimin altında hayal ediyorum, dişleri alt dudağıma batıyor. Eğer beni tekrar becermeyecekse, buralarda daha fazla kıyafet giymeye başlaması gerekiyor.

"Hadi kampa gidelim," diyor.

"*Şimdi mi?*"

Bakışlarımı çok dikkatli bir şekilde tutuyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listende, değil mi? Lawrence kapatabilir. Perşembe gecesi için bana borcu var ve bar zaten ölü olacak."

Kamp yapmak aslında yapılacaklar listemde yok; sadece altı yaşındayken yapmak istediğim bir şeydi. Ve bugün Rachel'in yeni evine taşınma partisi var - Caleb'e hayatta kazandığımı göstermek için büyük bir şans. Ama Beck'le çok küçük bir çadırda olacağımızı hayal ettiğimde - ikimizin de kaçabileceği hiçbir yer yok - sanki karar benim için verilmiş gibi oluyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Evet. Hadi kamp yapalım."

Beck, Rachel'in kocasından teçhizat ödünç almaya giderken bana bir alışveriş listesi uzatıyor - aşağılayıcı derecede spesifik bir alışveriş listesi. *Satın al*

Dört patates. Eğer elli kiloluk bir torbayla gelirsen, onları ben değil sen taşırsın.

"Ben aptal değilim," diye homurdanıyorum okurken. "Elli kiloluk bir patates çuvalı almayacaktım."

"Tüm teçhizatımızı taşıyan kişi sen olduğunda, aptal olup olmadığına karar verebilirsin. Şimdilik öyle olduğunu kabul edelim."

Dükkândan döndüğümde o da geri dönmüş ve kamyonu eşya taşıyordu. Kaldırırken gri tişörtü üzerine yapıyor, pazuları esniyor. Yüzündeki o şiddetli konsantrasyonla üzerimde gezinirken onları esnettiğini hayal ediyorum, yaklaştığında ve boşalmamaya çalıştığında aldığı neredeyse acı dolu bakış. Tekrar görme ihtiyacıyla tenim *kaşınıyor*.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Şu kaldırdığın elli kiloluk patates çuvalı." On kiloluk bir torba almıştım. Sırf onunla dalga geçmek için.

Ben tepemde hareket eden bulutlara bakarken o sırt çantalarını yüklüyor. Hava harika, güneşli ama berrak. "Umarım Gus size iyi uyku tulumları vermiştir. Bu gece soğuk olacak."

Bakışları üzerimde geziniyor. Bir süre sessizlik oldu. "Ben bir fırınım. İyi olacaksın."

Yani beni sıcak tutmayı planlıyor. İnsanların kamp yapmayı neden sevdiğini anlamaya başlıyorum.

Arabaya binip kuzeye, dağlara doğru yola çıkıyoruz. Yürüdükçe her şey sıklaşıyor ve yeşilleniyor. Ben bir şehir çocuğuyum, ama bu konuda bir şey var - açık gökyüzü, tüm çam ağaçları, trafik eksikliği - umursamıyorum, gerçi direksiyondaki adam Beck olsaydı hiçbir yolculuğu umursamayacağımdan şüpheleniyorum.

Elliott Springs'in yaklaşık bir saat kuzeyinde, yolun kenarındaki küçük çakıllı bir alana saptı ve dehşet içinde etrafımıza baktım. "*Burada* kamp mı yapıyoruz?" diye sordum.

Kapısını açtı. "Hayır, buradan yürüyeceğiz."

Dışarı fırlıyorum, o bagaj kapağını indirirken kamyonun arkasında onunla buluşuyorum. "Çadır kurup etrafa bakacağımızı sanıyordum."

Sırıttıyor. "Hayır. Yaptığımız şey bu değil. Gel hadi. Çantanı al."

Lastiğe dayadığı sırt çantasını almaya çalışıyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu şey yaklaşık bir milyon pound ağırlığında. Bütün ağır işleri *senin* yapacağını sanıyordum."

"Ben. Sırt çantanı kaldır ve sonra benimkini kaldır. Yüzlerce kez teklif ettiğim gibi benimle antrenman yapmak için bahçeye gelseydin bu senin için çok daha kolay olurdu."

"Bütün eşyaları da taşısan benim için çok daha kolay olurdu," diye karşı çıkıyorum.

Çantaları aldıktan sonra çıktığı patika o kadar dar ki, aslında bir patika olduğundan bile emin değilim. Benim için bir dalı tutmak için durdu, bu da bugün şimdiye kadar yaptığı ilk centilmence şeydi.

Gerçek bir centilmen olsa kamp alanına park ederdi, böylece tüm bu eşyaları taşımak zorunda kalmazdık.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Sadece tahmin ediyorum," diyor omzunun üzerinden. "Eğer yanılıyorsam, geri döneriz."

"Peki, yanıldığını anlaman ne kadar sürecek? Bir hiç uğruna üç mil yürümek istemiyorum." Kısık kahkahasını duyuyorum. "O güzel kafanı yorma, *Kate*. Arada bir dizginleri devretmen gerekir."

"*Dizginleri* devredeceğim," diye mırıldanıyorum. *Bu gece. Bir çadırı paylaşırken.*

"Bu da ne?" Omzunun üzerinden bana sırtttıyor.

"Kendi kendime konuşuyordum," diye cevap veriyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra bir manzaraya ulaştık ve bana mola vereceğimizi söyledi. Omuzlarım ağrıyor ve çantamı bırakıp önümüzdeki büyük kayanın üzerine çöküyorum. Bir su şişesi çıkarıyor ve hemen yarısını boşaltıyorum, sessizce Tanrı'ya şükrediyorum, kesinlikle yapmayı düşündüğüm gibi, paketlediği su miktarı hakkında şikayet etmedim.

Gökyüzü inanılmaz derecede mavi, esinti hoş karşılanacak kadar serin.

Yüzümü güneşe doğru tutuyorum. Şimdiye kadar Hannah ya da Caleb'ı düşünmemiştim. Bunun için kendimi suçlu hissetmeli miyim? Emin değilim. Gözlerimi açtığımda Beck beni izliyordu. "Nasılsın?"

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Ben iyiyim." Kelimeleri yüksek sesle söyledikten sonra gerçekten onları kastettiğimi anlıyorum. Ben iyiyim. Ben iyiyim.

Çakmak. Gülümsemeden duramıyorum. *Mutluyum.*

Neredeyse mutlu

değil. *Daha az üzgün*

değil.

Mutluyum.

Tüm hayatımı hiçbir yere ait değilmişim gibi hissederek geçirdim. Vahşi doğaya da ait olup olmadığımı bilmiyorum ama Beck'in yanındayken bunun bir önemi yok. Kaybolmadığımı biliyorum ve bu şimdilik yeterli.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve çantamı kaldırmama yardım etti. Biz otururken ağırlık iki katına çıkmış gibi görünüyor ve önümüzde gerçekten dik bir tırmanış var, ama bu da sorun değil.

Çantanın ağırlığını elimden geldiğince değiştiriyorum, önce bir omzumu, sonra diğerini rahatlatmak için kaldırıyorum ve yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum. Odaklanacak bu kadar az şeyin olması en küçük şeyleri bile özel kılıyor: kurak yaza rağmen hala büyüyen bir küme kır çiçeği; kuş cıvıltıları; manevra yaparak geçmemiz gereken gürül gürül akan bir dere.

Altımızdaki keskin tepelerin hafifçe inişli çıkışlı tepeler gibi görüldüğü bir manzara noktasında tekrar durana kadar saatler geçmiş gibi geliyor. "Tanrım," diye inliyorum. "Hayatım boyunca oturmayı hiç şu anki kadar sevmemiştim."

Bana suyumunu uzattı. "İyiye takdir etmek için biraz kötü olmak gerekir."

"Kulağa kişisel gelişim saçmalığı gibi geliyor," diye cevap veriyorum, ağzımı koluma silerek.

Gözlerini manzaraya dikeyor. "Annem her zaman hayatta her şeyin bir karşılığı olduğunu ve diğerini takdir etmek için birine ihtiyacın olduğunu söylerdi. Yani tok olmanın değerini anlamak için aç olmalısın. Dinlenmeyi takdir etmek için yorgun olmalısın. Bir şeyi kaybetme korkunuz, onu ne kadar sevdiğinizi takdir etmenizi sağlar. İşte bu yüzden zor şeylerden kaçınmaktansa onları aşmak daha iyidir... çünkü onları aşmak sahip olduklarınız için minnettar olmanızı sağlar."

"Bu hala kendi kendine yardım saçmalığı gibi geliyor ama annen kulağa hoş geliyor. Sanırım onu severdim." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "O da seni severdi."

Gülüyorum, ses kısa ve biraz acı. "Pek olası değil." Ağzı açılıyor ve ben elimle onu kovuyorum. "Bana aksini söylemeni beklemiyordum. Ben şirret ve acımasız biriyim. Ben de kendimi pek sevmezdim."

"Milyon yıl geçse de bu iki kelimeyi seni tanımlamak için kullanmazdım," diyor, kelimeler öğleden sonra havasında sessizce süzülüyor. "Bazen yanlış insanlara saldırıyorsun ama ben senin diğer tarafını da çok gördüm."

Lucie'yi hedeflediğim Facebook reklamlarını bilseydi bu kadar cömert olur muydu? Ya da Kayleigh'e nasıl komplo kurduğumu? "Eğer böyle düşünüyorsan," diye cevap veriyorum yavaşça, "bunun tek nedeni benim ne kadar kötü biri olduğumu bilmemen."

Sırt çantasını baş desteği olarak kullanarak uzanıyor. "Bu kadar korkunç ne yaptın?"

Onu konuşturmak istiyorum çünkü bu daha uzun süre dinlenebileceğimiz anlamına geliyor ama bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değilim. Lucie'ye yaptıklarımı ona anlatamam. Anlatamam.

Sanırım yaptığım bir sürü başka şey de var. İltihaplanıyor ve ben bu iltihaplanmadan yoruldum. Fiziksel ve duygusal olarak onun ağırlığını taşımaya devam edemeyecek kadar yorgunum.

Yutkunuyorum. "Caleb'ı aldattım."

Siluetinde çenesi bıçak gibi, tüm vücudu gergin. "Ne zaman?"

Yürüyüş botumu toprakta sürüyerek bakışlarına karşılık veremiyorum. "Ben kullanırken... Caleb paramızı bir şahin gibi izliyordu. Bir seferde sadece küçük miktarlar çekebiliyordum ve çaresizdim. Sonra geçen yıl rehabilitasyondan ayrıldım ve tekrar kullanmaya başladım. Bu bir seçim gibi bile gelmiyordu."

"Kimdi o?" Sesi çakıl ve kül gibiydi. Keşke ona söylemeseydim.

Yanımdaki bir dalı kapıyorum ve toprağa çiçekler çizmeye başlıyorum. "Kent. Satıcım. Rehabilitasyondan ikinci kez ayrıldığımda, ortadan kaybolmuş gibi görüldüğümde orada kalmıştım. Çoğu zaman kendimde bile değildim."

Ortaya çıkan sessizlik göğsümün sıkışmasına neden oluyor. *Aferin sana. Senden hoşlanan tek insana gerçekten berbat biri olduğunu kanıtladın.* "Sana kötü olduğumu söylemiştim."

Ayağa kalktı. "Bu seni kötü yapmaz. Sen bir bağımlıydın ve çaresizdin. Seni bu şekilde kullanmasına izin vermenden nefret ediyorum ama bu hikâyedeki kötü adam sen değilsin. O kötü adam."

Koruyucu aileyken her zaman hatalıydım. Başkalarının da benimle aynı şeyi yaptığını görmüş olsam bile, kötü giden her durumu farklı bir şekilde ele almamı beklediler. Beck'e kadar hiç kimse benim tarafımı tutmadı.

Ayağa kalkıyor, sonra beni de yukarı çekiyor. Elleri benimkileri bir saniye daha sıkıyor. Ve onları bırakıp sırt çantamı takmama yardım ettiğinde... daha önce olduğundan biraz daha hafif görünüyor.

Ne kadar yükseğe çıkarsak o kadar sessizleşiyor. Nefesim daralıyor, gömleğim terden sıırsıklam oluyor ve ben bunun farkına bile varmıyorum. Sürekli hakaretler ve şikayetler yağdıran iğrenç beynim sustu, kayaların ve devrilmiş ağaç dallarının üzerinden düşmemem için uğraşmakla meşgul.

Variş noktamıza ulaştığımızda hava kararıyor ve ben bitkin düşüyorum, ama bu iyi bir bitkinlik, tükenmişlikten ziyade kendimi tamamlanmış hissettiren bir bitkinlik.

Çadırımızı kuruyor ve beni odun toplamaya gönderiyor. Bir saat içinde gece çöktü, ama ateşimiz yanıyor ve kömürlerde fırında patates pişiyor - o işe yarayacağında ısrar ediyor, ama benim şüphelerim var.

Sosisli sandviçi bir çubuğa geçirip ateşin üzerinde tutarken o da aynısını yapıyor. Ellerim kirli ve bu yemek iğrenç ama yine de ... Yine de mutluyum.

"Hardal almayı unuttum."

"Ketçap da almadınız" diye ekliyor Beck.

"Ketçap almamayı seçtim, çünkü sosisli sandviçte ketçap iğrenç ve çocuksu bir şey." "Sosisliniz yanıyor."

"Siktir!" Alevli şişi ateşten uzaklaştırıyorum ve o gülerken gözlerimi ona dikiyorum. "Bir tane daha yapabilirsin."

Hazırladığım çöreği aldım ve başımı salladım. "Bekleyemeyecek kadar açım."

Şaşırtıcı bir şekilde, sosisli ekmeğin üzerindeki yanmış sosisli sandviçim, herhangi bir çeşni olmadan, çok lezzetliydi. İçime çekerken inliyorum. "Aman Tanrım, bu şimdiye kadar yediğim en güzel şey. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Sosisliden *nefret ederim*."

Gülüyor. "Sana söylemiştim."

İyi takdir etmek için biraz kötü olmak gerekir.

Belki de bir şeylerin peşindeydi. Ve belki de yaşadığım kötü şeyler, tekrar bir araya gelirsek Caleb'i daha çok takdir etmemi sağlayacak. Onunla ilişkimiz mükemmel değildi - hamile olduğumu öğrendiğimde ayrılmış olmamızın bir nedeni vardı. Hâlâ konserlere gitmeyeceğiz, geceleri yüzmeyeceğiz ya da motosiklete binmeyeceğiz ama yaşadığım acıyı hatırlayacağım ve bir şekilde yürüteceğim.

Ama Beck'le kamp yapmak da yok, barda ortak bakışlar da yok, Game of Thrones da yok. İlerlemek için kendimi öldürdüğüm gelecek birdenbire olması gerektiği gibi çekici gelmemeye başladı. Elimi boynuma götürüp madalyona uzanıyorum.

"Ne oldu ona?" Beck patateslerimizi kömürlerin içine daha da iterek soruyor. "Madalyon."

Hatırladığına inanamıyorum. Caleb'in en başta bende olduğunu fark ettiğinden bile emin değilim.

Çubuğuma bir sosisli daha yerleştiriyorum. "Kent'teki son gecemde bir rüya gördüm," diye yavaşça başlıyorum. "Caleb ile hastanede idim ve bir bebeğimiz daha olmuştu. Tıpkı Hannah'ya benziyordu."

Uyandığımda, kollarımdaki ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Şimdi bile hissedebiliyorum.

Tanrım, o kadar gerçektir ki. Bana bakıyor, gerisini bekliyor.

"Tıpkı onun gibi bir kızım daha olabileceğini fark ettiğim andan itibaren, dünyada hiçbir şey bunu gerçekleştirmekten daha önemli değildi. Hâlâ kafam iyiydi ama gitmeye çalıştım ve Kent madalyonumu boynumdan kopardı. Geri dönmem için bunun 'teminat' olduğunu söyledi."

Beck ayağa kalkar. "Nerede bu adam? Elliott Springs'te mi yoksa başka bir yerde mi?" Sesi şiddetle karışık alçak bir tıslamaydı.

"Yapma," diyorum sertçe. "O senin uğraşacağın biri *değil*."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben de değilim."

"Evet, ama silahları ve onun için her şeyi yapan adamları var." Sosisli sandviçimi çubuktan çıkarıp bir çöreğin içine atıyorum. "Eninde sonunda alacağım."

Yüz yüze gelebilmemiz için çömeldi. "Bensiz gitme, tamam mı? Lütfen."

"Yumruk atılmayacağına söz veriyor musun?"

"Gerekli olmadığı sürece."

Gülüyorum. "Eğer ikircikli davranacaksan, ben de öyle yapacağım. *Belki* sen de gelebilirsin."

"Tam bir baş belasısın," diyor gülümseyerek, yanımdaki koltuğuna yeniden oturuyor, kalçası benimkine değiyor.

Yaptığım şey için beni gerçekten yargılamıyor. Çocuğumdan kalan son hatırayı, onun küçücük bir tutam kızıl saçını kaybettiğim için beni yargılamıyor.

Bu bir hediye, onun yargılama eksikliği.

"Bu yüzden mi temizlendin? Hannah'yla ilgili o rüya yüzünden mi?" diye soruyor bir süre sonra.

Başımı salladım. Yine onunki gibi gözleri olan, bana bakan bir bebek istiyordum. O anı yaşamak için her şeyi yapardım, her şeyden vazgeçerdim. Ve bunun için Caleb'a ihtiyacım var. Çünkü küçük kızım tıpkı babasına benziyordu ve onu geri getirmemin tek yolu o.

Patatesler söz verdiği gibi mükemmel oluyor ve ben tıka basa doymuş olsam da gece soğudukça marşmelov kızartıyoruz. Ben onları da yakıyorum, bu yüzden Beck devralıyor ve bana mükemmel bir tane sunuyor: dışı gevrek, içi damlayan. "Sen her şeyde iyisin," diye inliyorum. "Bu biraz haksızlık."

Bakışları bana kayıyor, ağzının etrafında kirli bir şeylerin izi var. "Öyle mi? Bana başka hangi konuda iyi olduğumu söyle." "Eşya taşımak."

Söndürmek için elindeki suyun kalanını ateşe atarak ayağa kalkıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en sıkıcı şey."

Sırıtiyorum. "Evet, ama bu *artı* marshmallow. İkisi de tek başına biraz kötü ama birlikte muhteşemler." "En büyük iki yeteneğimle seni çoktan şaşkına çevirdiğime göre, sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Ben çadıra girerken o da aylar girmesin diye tüm yiyeceklerimizi bir ağaca asıyor. Tişörtümün altından sütyenimi çıkarıyorum, tozluklarımı ve külotumu soyuyorum -her zamanki iyimserliğimle- ve uyku tulumuma giriyorum. Normal şartlar altında bu uyku durumundan pek hoşlanmazdım ama yürüyüşten o kadar yorgun ve efordan o kadar ağırlıyım ki uzanmak bana mutluluk veriyor.

İçeri girmek için çömeliyor, mevcut her santim alanı tüketiyor.

Gülüyorum. "Sanırım 'iki kişilik çadır' derken *benim* boyumdakileri kastettiler, seninkileri değil."

"Sanırım gayet iyi uyacağım," diye homurdanıyor ve midem sıkışıyor. Kulağa bu kadar iğrenç gelmesini isteyip istemediği hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım öyledir.

Yürüyüş botları çadırın köşesine konduğunda bir gümbürtü geliyor, fermuarı kayıyor. Bu sesle havayı sıkıca kavıyorum ve sonra benimkinin yanındaki uyku tulumuna kayıyor ama beni kendine doğru çekmiyor.

"Bugün eğlendin mi?" Sesinde bağımsız bir merak var. *Evet* dememe ihtiyacı yok. Beck'te sevdiğim şeylerden biri de bu... Her şey yolunda değilse bile beni yolundaymış gibi davranmaya zorlamıyor.

"Evet, aslında. Şaşırdım." "Gurur verici."

Gülüyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bundan sonra neler olabileceğini hayal ediyorum: "*Bunu nasıl daha eğlenceli hale getireceğimi biliyorum*" diyebilir ve beni altına alabilir. Ağzı boynumda, göğüslerimde, kalçalarımda. Ağırlığı beni yere yapıştırıyor ve kontrolü ele alıyor.

Uyku tulumunun fermuarını çektiğini duyduğumda hala hayal ediyorum ve hayal kırıklığı içimin derinliklerine iniyor. *Sanırım bunu daha eğlenceli hale getiremiyoruz.*

Cırcır böceklerinin vızıltısı dışarıda bir kakofoniye dönüşüyor, ama çadırın içinde sadece onun uykuya dalarken bile artan sessiz nefes alışını duyuyorum.

Bu arada ben özlemle gerilmiş, göğüs uçlarım tişörtüme yapışmış, bu gece yapabileceği her şeyi hayal ediyorum. Sonundan hemen önce kesilen bir hikâye gibiyiz, *gerçekten* bağlandığım bir hikâye.

Ona doğru yuvarlanıyorum. Ona asla sadece bakamıyorum. Bu gecenin ani sonu için biraz acınası bir umut ışığı, ama elimdeki tek şey bu.

var.

Tamamen uyanmış, bana bakıyor. "Uyuduğunu sanmıştım," diyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatana kadar göz göze geliyoruz, ağzı benimkiyle kilitleniyor ve yarı rahatlama yarı acı dolu bir ses çıkarıyor. Kollarım boynuna dolanıyor, uyku tulumumu açıp bir eli kalçamda gezinirken onu daha da yakınımaya çekiyor. Öpücük yumuşak ve parmakları bacaklarımın arasını okşarken hafif, alaycı ve nazik. Dışarıdaki dünya sessizliğe bürünüyor; sadece onun dokunuşuyla kayganlaşan sesim, elinin içine doğru eğildiğimde kulağıma karşı çıkardığı sessiz homurtu var.

"Bütün günü senin içinde olmak isteyerek geçirdim," diyor. Sesi alçak ve sert, içinde daha önce hiç duymadığım bir acı var. "Bütün lanet gün."

Arkasına uzanıyor ve görünüşe göre her ihtimale karşı beklettiği prezervatifi alıyor ve sonra iki yana açılmış kalçalarımın arasına diz çöküyor, sanki istediği tek şey benmişim gibi bana bakarken prezervatifi takıyor. İçime doğru itiyor ve ben acının doruğundan başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şeye geçiyorum.

Tenim çok sıkı, kanım çok sıcak. Her santiminin beni sarmasını ve dilimde onun tadını istiyorum ama aynı zamanda bunun altında tatlı bir şey var. Onu izlerken göğsümde bir şey genişliyor, daha önceki mutluluk hala yankılanıyor, dikkatimi istiyor.

O itiyor ve ben zevkten gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Ama istiyorum. Yüzündeki gerginliği, odaklanmayı, iğnenin damara batmasıyla bir keş gibi gözlerinin ağırlaşmasını ve sersemlemesini hafızama kazımak istiyorum.

Çadır çıkardığımız seslerle yankılanıyor; tenin tene ıslak tokatları, benim nefes alışlarım, onun homurtuları. Ben haykırıyorum ve o içimde şişiyor, o şiddetli, istemsiz itişleriyle geliyor.

Umduğum gibi ağırlığının üzerime çökmesine izin veriyor, bizi birleşmiş ve mükemmel bir şekilde bırakıyor.

Neden onunla bu kadar iyi?

Bu düşünceyi duyduğum anda susturuyorum. Ve sonra, tamamen susturamadığım, derin bir sadakatsizlik düşüncesi daha geliyor: *Tüm hayatım boyunca bunu bir daha yaşamamaya nasıl dayanacağım?*

BECK

Bunu tartışmıyoruz çünkü bu onun söyleyemeyeceği kelimeler gerektiriyor.

Ama onun içinde geçirdiğim her dakika bir öncekinden daha mükemmel.

Aramızdaki şey farklı. Bunun farkında olduğunu biliyorum.

Sabah, nihayet esnemeye ve gerinmeye başladığında ayaktaydım ve kaya gibi serttim. Onu kendime doğru çekme ya da saçlarını yüzünden geriye atma dürtüsüne direniyorum. Gecenin çoğunu bir sürü dürtüye direnerek geçirdim, bu yüzden biraz pratik yaptım.

Yüzü bana dönük ama başını yukarı çevirip çadırın tavanına bakıyor. "Yağmur mu yağıyor?"

Öyle, bu da arabaya dönüş yolculuğunun berbat olacağı anlamına geliyor. Kate dünden memnun kaldı - memnun olmadığı halde memnun olduğunu iddia edecek bir tip değildir - ama sağanak yağmurda çantayla yürüyüş yapmak onu bir daha bunu yapmaktan vazgeçirebilir. Bunu bir daha yapacağımızı *ummamalıyım*. Yine de onunla hep geleceği düşünmüşümdür. Başkasının çocuğuna hamileyken bile.

"Evet," diye cevap verdim. "Ama nedense hava durumu sıfır yağmur ihtimali olduğunu söylüyordu."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu havada yürüyüş yapmamı gerçekten beklemiyorsun, değil mi? Geçene kadar çadırda kalabilir miyiz?"

Dilim üst dudağımın üzerinde geziniyor. "Saatlerce burada ne yapacağız ki?"

Bana doğru kayıyor ve sırtına sertçe bastırıldığımı hissettiğinde boğuk bir ses, bir kahkaha ve bir inilti duyuyorum. "Bir ya da iki şey düşünebilirim."

Başka biri olsaydı, kışına doğru kayardım, ileri geri, birikimin tadını çıkarırdım. Ama *görünüşte* kocasını geri isteyen o ve bizimle olan her seferinde bir hata görüntüsü vardı, geceleri puslu bir havada, tam olarak sayılmaz gibi görüldüğünde olan bir şey.

"Top senin sahanda," dedim ona.

"Kelimenin tam anlamıyla," diyor ve kahkaham elinin bel kemerimden aşağı kaymasıyla kısa kesiliyor.

Boxerımı indiriyor ve üstüme tırmanıyor, ben daha fazla dayanamayana kadar bana işkence etmek için sikimin üzerinde kayıyor.

Onu yüzüstü çeviriyorum ve daha ne yapacağımı düşünmeden kalçalarından tutup yukarı çekiyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum - o kadar kaygan ve sıkı ki, içine girme düşüncesiyle boşalmak istiyorum... ta ki yapamayacağımızı hatırlayana kadar.

İrkildim. "Siktir. Son prezervatifi de kullandık zaten."

Yapabileceğimiz başka şeyler de var, ama şu anda sadece bunu istiyorum - içine girerken sırtını kamburlaştırmasını, yaklaşırken çıkardığı o nefesli, hayvani sesleri ve bu gerçekleştiğinde onu kaybetmemek için nasıl savaşmam gerektiğini.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kedi gözlü ve nefes nefese. "Sen iyi misin? Rehabilitasyonda test yaptırdım ve hala RIA'm var."

Aptal bir lise öğrencisi olduğumdan beri korunmasız seks yapmamıştım ama onunla olmayı hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. "Evet."

Şortumu aşağı çekiyorum ve bir saniye sonra onun içinde dibe vuruyorum.

Sıcaklık, ıslaklık... Tanrım, bu çok farklı. Etrafımda bir kalbin atışı gibi atıyor ve nefes alıp yalvarmaya başladığında onu susturmak zorundayım. Eğer yapmazsam, bu çok erken bitecek.

Artık ağırlığını taşıyamıyor, yüzü uyku tulumuna bastırılmış, kızarmış ve sersemlemiş, dudakları şişmiş, tarif edilemez bir şekilde

Güzel. Bu Kate benim hükmüm altında, *benden* istediği şeyler için yalvarıyor, ondan değil. Bunun hayalini binlerce kez kurdum ama gerçekliği çok daha iyi. "Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyor.

Hiçbir şeyin bitmesini istemiyorum, o da istemiyor. Sadece bunun farkına varmasını isterdim.

KATE

Sabahın köründe, ayı çantasını almak için yağmura giriyor. Sucuk dilimlerini kesip, yanında bir bardak iz karışımı. Sonra tekrar üstüne çıkıyorum çünkü Beck beni yere yatırıp sikene kadar ona işkence etmek yeni favori sporum.

Sonunda her şeyi topladığımızda yağmur yavaşlamış ama durmamıştı ve kamyona geri dönüş bir hayatta kalma şovundan fırlamış gibiydi - çamurla kayganlaşmış patika ve ekstra ağır ıslak sırt çantası her kaymayı çok daha korkutucu hale getiriyordu.

Bir gün önce var olmayan bir dereyi geçiyoruz ve ben sırt üstü düşüyorum. Sırt çantam sağ olsun, Beck bana yardım etmek için dönene kadar kendimi toparlayamıyorum.

Ellerimi tutarken ona "Bundan nefret ediyorum," diyorum. "Bundan çok nefret ediyorum." Bana hafifçe gülümsüyor. "Hayır, etmiyorsun."

Çamura bulanmış durumdayım, açlıktan ölüyorum ve kalçalarım o kadar ağrıyor ki attığım her adım bana acı veriyor, ama tartışmak için ağzımı açtığımda bile onun haklı olduğunu biliyorum: son yirmi dört saat yıllardır yaşadığım en iyi saatlerdi.

Sonunda kamyona ulaştık. Bir iniltiyle çantamın yere düşmesine izin veriyorum ve ağrıyan omuzlarıma masaj yapıyorum. Bagaj kapağını indiriyor ve ben otururken tekrar inleyerek zıplıyorum.

Çantasından kuru bir çanta çıkardı ve bana kapüşonlu bir tişört verdi. "Bunu giy. Kamyona bindiğimizde terli kıyafetler seni üşütecek. Spor sütyenini de çıkar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni yine çıplak görmeye mi çalışıyorsun?"

"Kabul et Kate," diyor boğuk bir kahkahayla, ben spor sütyenimi gömleğimin kolundan çıkarırken o temiz bir gömlek giyiyor.

"Sana burada soyunup dört ayak üstüne düşmeni söyleyebilirim ve sen de bunu yaparsın."

Tamam, evet, belki.

Eşyalar kamyona bindiğinde, hayatımda ilk kez araba koltuklarının ne kadar lüks olduğuna hayret ederek içeri giriyorum. Isıtıcıyı çalıştırıyor, bu da başka bir lüks. Kahvaltıda burrito yemek için çok geç bir saat ve zaten bir restorana giremeyecek kadar çamurluyuz ama eve dönerken arabada yediğimiz çizburger ve patates kızartmasından daha lezzetli bir şey yok. 2000'lerin başında bir radyo kanalı çalışıyor ve ben her şarkıya eşlik ediyorum, hala mutluyum, hala hiçbir şey istemiyorum.

Vardığımızda güneş açmıştı. Ben kirli kıyafetlerimizi yıkarken o duş alıyor ve daha önce duyduğumuz bir şarkıyı mırıldanıyor. Ben duşa girene kadar gerçekler ortaya çıkmıyor. Ben hala onun en yakın arkadaşının karısıyım ve son bir gündür olduğumuz kişiyi normal hayatımıza dahil etmemizin bir yolu yok.

Ama sonra duştan çıkıyorum. Yüzüm çıplak, saçlarım ıslak, bacaklarım morluklarla kaplı... yine de sanki daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey görmemiş gibi beni izliyor, yüz hatları saldırının eşiğindeki bir hayvan gibi keskinleşiyor.

Yutkun. Belki de normale dönmüyoruzdur.

Bar taburesine oturdum ve saçlarımı havluyla kurulamaya başladım. "Sanırım artık odadan tişörtle çıkmak benim için güvenli?" "*Güvenliyi* tanımla," diyor bana doğru yürürken. Kalbim küt küt atıyor ve heyecanım dayanılmaz boyutlara ulaşıyor.

Havluyu ellerimden çekerek bacaklarımın arasına giriyor, delik şortu iç baldırlarıma sürtünüyor. "Muhtemelen bu olmuyormuş gibi davranmayı bırakmamın zamanı geldi. Ve sen külot giymiyorsun. Sanırım sen de rol yapmayı bıraktın."

Bu gelişme beni dehşete düşürmeli. Bunun yerine, rahatladım.

Onun odasında kalmamın garip olacağını düşünmüştüm. Bu çiftlerin yaptığı bir şey ve biz çift değiliz.

Ertesi sabah içime girdiğinde hala yarı uykulu olduğum ve hala devam ederken bir şey olmamış gibi davranmanın oldukça zor olduğu göz önüne alındığında, bu garip değil.

"En az yedi saat" boyunca bir daha seks yapmayacağımıza dair bana güvence vererek işe gidiyor, ama barın kapısından içeri girdiğimde, bakışlarım sanki bir western filmindeki kötü adam benmişim ve o da şerifmiş gibi onun üzerinde. Sanki buraya gelmemin tek sebebi oymuş gibi.

Bu sefer ona standart yarım yamalak el sallamıyorum ya da onu görmemiş gibi davranmıyorum. Gözlerimdeki o kirli şeye, yüzündeki o iğrenç yarı gülümsemeye kapılmış bir şekilde bara doğru yürüyorum. "Bana böyle bakmaya devam edersen yedi saat dayanamayız."

Bakışları ağzıma düşüyor. "Zaten yedi saat olmadı mı?"

Saatime baktım. Doksan dakika olmuş. "Evet, kesinlikle yedi saat oldu."

Onun ofisinde seks yaptık. Sonra, Gece Yarısı Evi'nin kadınlar tuvaletinde. Takip eden günlerde, kamyonetinde, ön kapısına çıkan merdivenlerde, arka kapıdan çıkan merdivenlerde ve sahip olduğu her mobilyanın üstünde. Elimizde tutamayacağımızı bildiğimiz yeni bir oyuncakla saplantılı bir şekilde oynayan çocuklar gibiyiz.

Barı eskisinden çok daha az kapatıyor. Eve geç geldiği gecelerde ya yatağında oluyorum ya da beni kanepeden kaldırıp yatağına götürüyor. Boş zamanlarında görmek istediği yerler hakkında konuşuyor ve hatta internetten Shelter Cove'u bulup bizim için orada bir hafta sonu planlıyor.

Sanki gerçek hayattan tatile çıkmış gibiyiz, ama değiliz. Hâlâ nefret ettiği bir barı ve muhtemelen benimle olanlardan dolayı onu asla affetmeyecek bir grup arkadaşı var. Ve ben hala hayatımı bir şekilde, onu dahil etmeyecek şekilde ilerletmeyi planlıyorum.

"Bugün bir şey var mı?" diye soruyor internette iş aramakla geçirdiğim standart bir saatin ardından işe girdiğimde. "Aslında bir tane vardı. Holzig. Şu kayak şirketi. İş geliştirmeden sorumlu bir başkan yardımcısı arıyorlar."

Gelen kutumda işi gördüğüm anda kanım daha hızlı akmaya başladı. Holzig harika, son teknoloji kayak ve tatil kıyafetleri üretiyor. Doğru yönlendirmeye bir Hurley veya North Face olma potansiyeline sahipler ve *Tanrım*, bunu sağlayan kişi olmayı çok isterim.

Bulaşık makinesini kapatıyor. "Bunu yapmak ister miydin?" "Hayallerimdeki iş bu, ama asla yapamayacağım."

"Bunu bilemezsin. CEO'ları olsaydım seni işe alırdım."

Konuyu değiştirmem gerekiyor çünkü bu beni depresyona sokuyor. Etrafta bizi duyacak başka kimse olmamasına rağmen daha da yaklaşıyorum. "Çünkü her gün öğle yemeğinden sonra sana sakso çekerdim."

Gözleri bulanıklaşıyor. *Görev tamamlandı.*

Bulaşık rafından iki temiz bardak alıp rafa yerleştiriyor. "Biliyor musun, bana böyle şeyler söylediğinde, sanki teklif ediyormuşsun gibi geliyor."

Sırtıyorum. "Teklif ettiğimi söylemeye gerek yok sanıyordum."

Kaşlarını kaldırarak kendini bara yaslıyor. "Öncelikle, bu işe başvurmadan neden bu kadar korktuğunu tartışmamız gerekiyor." *Lanet* olsun.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Korkmuyorum. Sadece bir anlamı yok!"

"Hayatını ortaya koyar mısın? CEO'larının benim kadar aptal olup seni işe alma ihtimali yüzde *bir* bile mi?"

Omuz silkiyorum. "İyi. *Belki* yüzde bir şans."

"O zaman emin değilsin ve korkakça davranıyorsun."

Gülüyorum. "Bana korkak demek, bu konuşmayı sekse götürmenin yolu değil."

Dili üst dudağının üzerinde kayıyor. "Bu konuşmayı sekse götürmeme gerek yok. O kısım çoktan belirlendi.

Ama şimdi o işe başvurana kadar alamayacaksınız."

BECK, ertesi sabah Holzig'e yazdığım ön yazıyı bir helikopter ebeveyn gibi omzumun üzerinden okuyor. Tüm gün boyunca bana elini bile sürmedi.

"Hayır," diyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Bunun nesi var böyle?"

"Bu şirketin havaya uçmak için neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyorsun ama bu ön yazı daha önce yüzlerce yere gönderdiğin bir ön yazıya benziyor. Olmayacağından emin olduğun bir şeymiş gibi davranmayı bırak."

"Dört yıl üst üste vergi beyannamelerinde sahtecilik yapan bir adamın birdenbire sanayinin ustası olması ne kadar komik," diye mırıldanarak mektubu silmeye yöneldim.

Başımın tepesine bir öpücük kondururken gülerek eğiliyor. "Haklı olduğumda bu kadar sinirlenmen çok tatlı."

O gittikten sonra dizüstü bilgisayarına dönüp tekrar başlıyorum. Bu kez, neleri *iyi* yaptıklarını ve neleri daha iyi yapabileceklerini ortaya koyuyorum.

Bu, okuyanları kolayca kızdırabilecek riskli bir strateji, ancak Holzig gerçekten bu işte kazanmakla ilgileniyorsa, bazı yapıcı eleştirileri duymaya istekli olabilirler.

Bu mektubu yazan kişiyi işe alırdım. Ama uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrendikten sonra onu işe alır mıydım? Son işinde mali açıdan kötü yönetim olduğunu öğrensem onu işe alır mıydım?

Muhtemelen olmaz. Sanırım Holzig'den birinin insan doğasına benden daha fazla inandığını umuyorum.

KATE

Beck'le barda durmuş, evrak işleriyle ilgili başının etini yiyorduk ki Rachel elinde bir dosyayı havada sallayarak içeri daldı. "Bak ne var.

Yaptım!" diye bağıyor. "Berkeley listeni gönderdi!"

Beni ofise doğru çekiyor. "Çok fazla isim var," diye uyarıyor ve dosyayı bana uzatıyor. "Biraz zaman alacak."

Midem sıkışıyor. Bugün babamın kim olduğunu biliyor olabilirim. Belki varlığımdan haberi yoktur, belki de var *olmamamı* dileyen bir pisliktir. Belki kardeşlerim vardır ve birkaç saat içinde hiç ailem yokken geniş bir aileye sahip olurum ya da belki de öğrencilerini avlayan ve her şeyi inkâr eden iğrenç bir ihtiyardır.

Ofise girdiğimizde dosyayı açıyorum - misafir profesörler, araştırma görevlileri ve öğretim görevlileri arasında en az elli isim var. Giderek tüm bu olanları unutmak istiyorum. "Bunun için minnettarım ama buraya kadar gelmene gerek yoktu. Dinleniyor olman gerekirdi."

Omzumu itti. "Şaka mı yapıyorsun? Araştırmaya başlamamız gerek!" Klasördeki iki sayfadan birini kapıp Beck'in masasına doğru yürüyor. "Yarısını sen al, yarısını da ben alacağım."

"Rachel, ne halt edeceğiz ki? Onlarca yıl önce öğrencilerinden biriyle yatıp yatmadıklarını mı soracağız? Muhtemelen *hepsi* yapmıştır. Peki bunu kim itiraf edecek?"

"Bunu biraz daraltabiliriz. Her şeyden önce bir erkek olmalıydı ve muhtemelen seksen yaşında değildi?"

Boyun eğerek dizüstü bilgisayarına doğru yürüyorum. "Beni doğurduğunda sadece on dokuz yaşındaydı, bu yüzden gerçekten öyle olmamasını umuyorum."

Ama annemin bir insan olarak kim olduğu ya da neden bu adamla yattığı hakkında hiçbir fikrim yok. Birinci sınıfta ekonomi dersinden kalan bir kız, dedesi yaşında bir adamla yatacak kadar çaresiz olabilir mi? Ben oldukça acımasızım, o da öyle olabilir.

Altmış beşin makul bir sınır olduğu konusunda hemfikiriz ve sonraki bir saati sessizce isimlere bakarak geçiriyoruz. Neredeyse her ismi "Berkeley" ve "ekonomi" ile birlikte aratınca binlerce değersiz sonuç çıkıyor. Her yanlış ipucunda koltuğuma biraz daha gömülüyorum.

"Şimdiye kadar, bana babalık etmiş olabilecek sekiz farklı erkek var. Ve bu annemin gizemli profesörle *yattığını* varsayarsak geçerli. Bu tam bir boşa kürek çekmek."

"Değil," diyor kollarını başının üzerinde gererek. Birdenbire, yüz hatlarına yorgunluk kazanmış gibi görünüyor.

"Sen iyi misin?"

Gülümsüyor ve esniyor. "Evet ama sanırım birazdan uyku vakti gelecek."

Tereddüt ediyorum. Çoğunlukla onun ebeveyn olacağını unutmuş gibi davranıyorum ama Lucie'ye ve diğerlerine kızdığım gibi ona kızmıyorum. Sanki hamileliği benden bir şeyler alıp götürmüş gibi hissetmiyorum.

"Şimdiye kadar çocuk odasını hazırlamış olmalısın," diye girişimde bulundum.

"Gittikçe yaklaşıyor," diye yanıtlıyor. "Yeni evimize gelmiş olsaydın bunu zaten biliyor olurdun." "Özür dilerim. Caleb ve Lucie'nin orada olmasının garip olabileceğini düşünmüştüm."

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, bir elini karnındaki bebeğin üzerine koyuyor ve gülümsüyor. "Onunla evli olduğunu unutup duruyorum. Seni Beck'ten başka kimseyle göremiyorum."

"Beck'le *birlikte* değilim."

Gözlerini deviriyor ve tekrar esniyor. "Cidden hâlâ öyle mi davranıyorsun? Ben içeri girdiğimde ikiniz sevişmek üzereydiniz. Muhtemelen burada." Burnu kırışıyor. "Tanrım. Lütfen bana bu masada seks yapmadığınızı söyle."

Bunun cevabını gerçekten istemiyor.

"Seni görmezden geliyorum," diye cevap veriyorum, isim listesini dosyaya geri koyuyorum. "Ama eve gidip biraz kestirmelisin. Bunun geri kalanı bekleyebilir. Bilmek istediğimden bile emin değilim."

"Peki," diyor, yavaşça ayağa kalkıyor, bir elini sırtının alt kısmına götürüyor, "ama seni bu işten sıyırmayacağım."

Başımı sallıyorum, gerçi bebeği doğurduktan sonra bunlara ayıracak vakti olmayacak. O gidiyor ve ben de dosyayı hemen bir çekmeceye tıkıyorum. İşe geri döndüm ve Beck içeri girdiğinde her şeyi yarı yarıya unutmuştum.

"Şansın var mı?" diye soruyor.

Dizüstü bilgisayarı tekrar kapatıyorum. "Şu ana kadar elimizde üniversite politikasını ihlal ederek annemle yatmış *olabilecek* yirmi kişilik bir liste var. Alakasız bir haber olarak, muhtemelen annemle yattığını kabul etmeyecek yirmi kişilik bir listemiz de var."

Masanın benim tarafıma geliyor ve beni bacaklarının arasına çekmeden önce kenarına tünüyor. "Onu bulacaksın," diyor kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşayarak. "Muhtemelen hiçbir fikri yoktur ve senin var olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanacaktır."

Tanrım, çok tatlı. Ve önyargılı. "İşsiz bir uyuşturucu bağımlısının herkesin öğrenmekten heyecan duyacağı bir çocuk olduğundan emin değilim."

Parmağı çenemi kaldırıyor, böylece göz göze geliyoruz. "Kes şunu. Sen yirmi sekiz yaşında, koruyucu aile yanında büyümüş ve yine de ülkenin en iyi işletme okulundan diploma almayı başarmış muhteşem, parlak bir gençsin. Ve eninde sonunda bundan daha iyi bir iş bulacaksın."

Kalbim küt küt atıyor. Onun haklı olmasını ne kadar istesem de, aynı zamanda... istemiyorum.

Artık Beck'le birlikte yaşamama, Beck için çalışmama fikri beni korkutuyor.

Ona yaslanarak geçirdiğim aylar beni yumuşattı ve onunla yatmak da muhtemelen yardımcı olmadı ama şimdi bunu düşünmek istemiyorum.

Avuçlarımı kalçalarında gezdirirken ağzımı onunkine bastırıyorum. "Kapıyı kilitledin mi acaba?"

"Ben yapmadım." Beni serbest bırakıyor. "Bunu istediğin için mi soruyorsun yoksa konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?" Ona sarılıyorum. Kemerine ulaşana kadar geçen sürede sertleşti. "İkisi de olamaz mı?"

Dizlerimin üstüne çöktüm.

"Evet," diyor sessiz bir sırtışla. "Sanırım ikisi de olabilir."

İşçi Bayramı'ndan önceki Pazar günü, bisikletiyle Carmel'e gittik. Çoğunlukla gezintiye çıkmak için bir bahane ama burası her zaman sevdiğim bir şehirdir. Hava berrak ve etrafımdaki renkler doygun - Eylül gökyüzü en derin okyanustan daha mavi.

Bana aldığı cappuccino'nun köpüğü üst dudağımın üzerinde duruyor. Başparmağıyla silerek alt dudağımdan aşağı kaymasına izin veriyor. Bunu yaparken bana bakışı gözlerimi kapatma isteği uyandırıyor, ağzımı açıp sertçe emme isteği uyandırıyor.

Gülüyor. "Tanrım, kirli bir zihnin var."

"Doğru. Kirli olan sadece *benim* zihnim. Bu yüzden tam olarak ne düşündüğümü biliyordun."

Yürüyoruz ve parmakları benimkilere dolanıyor. Öyle olmasa da buna izin veriyorum. Ve şimdilik farklı bir hayat hayal ediyorum, onunla sokakta bu şekilde yürüyebileceğim, sevdiğim bir kasabada, pırıl pırıl bir gökyüzünün altında. Olduğumdan farklı biri olsaydım, böyle bir hayat beni gülünç, zarif bir şekilde mutlu ederdi.

O gece kamp yapmak için sahile gidiyoruz. Okyanusa atlamak için birbirimize meydan okuyoruz ve ikimiz de bir meydan okumayı geri çeviremeyeceğimiz için, ikimiz de sırlıklam, ateşin yanında titrerken buluyoruz kendimizi.

Başıma bir kazak geçiriyor ve bana bakıyor -saçlarım ıslak, yüzüm makyajsız- sanki yaşayan en şanslı adammış gibi.

"Shelter Cove'a kıyasla burası nasıl?" diye soruyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Gülüyorum. "Bilemem. Eminim berbat bir şeydir ama ben altı yaşında koruyucu aile yanındaydım. İnsanların verdiği o sahte sözler aklınızdan çıkmıyor."

Dalgalar çarpıyor, uzayıp giden sessizliği dolduruyor. Keşke bu konuyu açmasaydım.

"Kim koruyucu ailedeki bir çocuğa böyle bir söz verip de yerine getirmez ki?" diye soruyor sonunda. "Seni evlat edineceğini söyleyen kadınla aynı kadın mı bu?"

"Evet."

Onun evindeki o öğleden sonraları biraz Beck'le geçirdiğimiz bu zamana benziyordu - tamamen güneş ışığı ve mutluluk, sürdürülebilir olmayan bir şekilde. Ancak böyle bir mutluluğun uzun sürmeyeceğini anlayamayacak kadar gençtim, bu da sonun daha da acı vermesine neden oldu.

"Çocuklarından biri yeni ölmüştü, bu da kötü karar vermesine yol açabilir. Ama asıl berbat olan, Mimi hakkındaki bir tartışmayı nasıl cinsel imaya dönüştüreceğimi bilmemem. Bu konuda daha iyi olmalıyım."

Gülüyor. "Kıyafetlerini çıkar. İhtiyacın olan tüm ima bu."

Ayağa kalkıp kazağımı ve ardından tişörtümü başımdan geçiriyorum. Yüzümü ona döndüğümde ateşin sıcaklığı yanımdan süzülüyor. Gözleri parlıyor, bir dakika öncesine göre daha koyu. Eşofman altımı ve külotumu çıkarıp üzerine oturuyorum ve ereksiyonunun bacaklarımın arasında yarattığı baskının tadını çıkarıyorum.

"O sütyeni de çıkar," diye hırlıyor.

Şortunun içine uzandım. "Merak etme. Hepsi çıkıyor."

Belki de çocukluğumdan beri o kadar da değişmedim. Çünkü şu anda böyle bir mutluluk neredeyse kalıcı olabilirmiş gibi geliyor.

KATE

Bilinmeyen bir numaradan gelen cevapsız çağrı bildirimi, bırakılan mesajı dinleyene kadar benim için pek bir şey ifade etmiyor.

"Kate, ben Holzig'den Adam Weintraub," diye başlıyor ses. Weintraub CEO. *Lanet CEO beni kendisi aradı.* Sanki harika bir haberi varmış gibi neşeli bir sesi var. "Mektubunuz az önce masama geldi ve sizinle biraz daha konuşmak için gerçekten heyecanlıyım."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Göğsümde bir heyecan uğultusu var, buna izin versem de vermesem de. Muhtemelen hiçbir şey olmayacak, ama sadece aramış olması ve mektubumun ilgisini çekmiş olması bile beni heyecanlandırıyor.

Ellerim titreyerek numarasını arıyorum ve Beck'e söylemek için ofisten çıkmadan önce mesaj bırakıyorum. "Bir görüşme ayarladım."

Holzig ile. Onlara özgeçmişimi Perşembe günü gönderdim. Şimdiden aradıklarına inanamıyorum."

Bulaşık makinesinin kapağını kapatıyor, benim adıma mutlu, umutlu. Ama burada umutlu olmak pek tavsiye edilmez. "Yine de almayacağım," diye ekliyorum.

Bir bardağa buz dolduruyor ve üzerine soda püskürtüyor. "Olabilir. Eğer gerçekten denersen." "Her zaman *denerim.*"

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Yoksa kaybettiğinizde canınız daha fazla yanmasın diye her seferinde biraz geri mi çekiliyorsunuz?"

Haklı olmasından nefret ediyorum. Döndüğümde beri tek bir mülakata bile hazırlanmadım, hazırlansaydım da fark etmezdi ama bunu bilmiyordum. Başarısız olmayı bekliyordum ve sonrasında kendime elimden gelenin en iyisini yapmadığımı söyleyebilmek istiyordum.

Başarısız olmayı beklemeye devam edemem. Eninde sonunda önemli olacak.

"Beni gerçekten de bazen kendimden daha iyi tanıyorsun," diye itiraf ediyorum. Omuz silkiyor. "Birbirimize çok benziyoruz."

"Peki kendini yüzde yüz neye vermiyorsun?" Gözleri üzerimde geziniyor ve uzaklaşıyor. "Çok şey."

Elinde tutamayacağı bir şeye kendini tamamen adamak istemiyor. Keşke ona yanıldığını söyleyebilseydim.

Mülakatımdan önceki hafta boyunca, hayatım buna bağlıymış gibi Holzig'i inceledim - güçlü yönleri, zayıf yönleri, rekabet.

Araştırma yapmak için dizüstü bilgisayarımın başına oturduğumda bile hızlı hızlı nefes alıyorum. Ben bu iş için *yaratılmışım* ve eğer bu işi alamazsam kalbim kırılacak.

Bu da beni korkutuyor. Çünkü zaten çok sık kırıldı.

Mülakat sabahı şafakta uyandım, uyuyamayacak kadar heyecanlı ve gerginim. Hazırlanmak için bolca zamanım var ama birden saat on oluyor ve hiç zamanım kalmıyor.

"Topuklu ayakkabılarım hangi cehennemde?" Beck'ten çok kendime bağıryorum. "Sadece altı topuklu ayakkabım varken onları nasıl kaybederim?"

lanet şeyler?"

"Tam arkadalar, bebeğim," diyor, sessiz bir eğlenceyle eriyişimi izliyor.

Odanın karşısına geçiyor, telefonumu ellerime bırakırken üzerimde yükseliyor. "Kate, *nefes al*. Harika olacaksın."

Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan avuçları yüzümü kavıyor ve ağzı benimkiyle birleşiyor, nefesimi kesiyor ve tüm o kaosu zihnimin uzak köşelerine taşıyor. Geri çekildiğinde beynim sessizliğe gömülüyor. Biz bunu yapmayız. Vücut parçalarımızı başka vücut parçalarına sokma sürecinde değilsek öpüşmeyiz, ama o beni gerçekten önemsiyormuş gibi öptü.

Ve bunu yapması hoşuma

gitti. Tehlikeli bir şey.

"Tamam, teşekkürler," diye fısıldıyorum, dönüp kapıya doğru yarı sendeleyerek ilerlemeden önce.

DOWNTOWN SAN FRANCISCO, Elliott Springs'ten yaklaşık doksan dakika uzaklıkta. Trafik ve park için kendime fazladan bir saat veriyorum ve bunun her dakikasına ihtiyacım var.

Tavandan tabana cam pencerelerle çevrili bir konferans odasına girdiğimde, bu günün zaten yüz saat sürdüğüne yemin edebilirim.

Adam Weintraub benden hemen sonra tek başına girdi. Çok fazla reklamı yapıldığı ve kardeşi de oldukça tanınmış bir snowboardcu olduğu için ne bekleyeceğimi az çok biliyordum - koyu renk saçlı, şık gözlüklü, kırklı yaşlarının ortasında - ama beklediğimden çok daha neşeli ve arkadaş canlısıydı. Ayrıca eşcinsel, yani en azından beni buraya *özel* bir *arkadaşlık* teklif etmek için getirdiğinden endişelenmeme gerek yok.

El sıkışıp yerimize oturduk ve sonra bana sırtıttı. "Kate, hoş geldin! İşgücünden bu kadar uzun süre uzak kalmanın sebebi nedir?"

Midemin batışını gizlemek için gergin bir kahkaha atıyorum. "Vay be, o kısma gelene kadar biraz zamanım olur sanmıştım."

Tekrar gülümsüyor. "Önce odadaki fili ele almayı severim. Benim filim olmadığında bunu yapmak kolay, biliyorum."

Hayatımı sikeyim. Sanırım bunu yapıyoruz. Ona ne kadar hazırlıklı olduğumu gösterme şansım olacak mı?

Avuç içlerimi masaya bastırarak yutkunuyorum. "Üç kez rehabilitasyona gittim. Alışmam biraz zaman aldı ama yaklaşık altı aydır temizim. Bunun pek çok insan için büyük bir tehlike işareti olduğunu biliyorum ama umarım en azından beni dinlersiniz. Sizi kapsamlı bir şekilde araştırdım ve şirketin nereye gidebileceği konusunda pek çok fikrim var."

"Üç yıl mı?" diye soruyor. "O zaman bunu atlatman küçük kardeşimin yarısı kadar sürmüştü."

Ne? Kardeşinin son Olimpiyatlar sırasında alev aldığını biliyordum ama madde bağımlılığıyla ilgili tek bir kelime bile görmemiştim. "Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bunu basından uzak tuttu."

Omuz silkiyor. "Matt hâlâ insanların onun temiz olduğunu bilmesinin havalı adam imajına zarar vereceğini düşünüyor ama her neyse, rehabilitasyonda geçirdiğin zaman benim için bir tehlike işareti değil. O yüzden sunumunu dinleyelim."

Umut, sizi bulutlara fırlatan ve kaybolduğunda sizi serbest düşüşte bırakan bir duygu, ama yine de hissediyorum.

Adam bana bir şans vermeye istekli. *Yapabileceklerimi* önemsiyor ve ben bu işi yapabilirim.

Şirketin gitmesi gereken yön ve bu yöndeki zorluklar hakkında aklıma gelen her fikri ona iletiyorum. O da sorularla, hatta bazı noktalarda tartışarak ama her zaman saygılı bir şekilde beni takip ediyor. Mükemmel bir patron olurdu.

Bir saat sonra ayrıldığımda uçuyordum ve bunu söylemek istediğim tek kişi Beck'ti.

"İşler kötü gittiğinde senden haber alamıyorum," diyor aradığımda, sesinde sessiz bir kahkaha, "demek ki bu iyi gitmiş olmalı."

"Bilmiyorum," diyorum ona, arabamın anahtarlarını karıştırırken. "Sanırım her mülakata giren bu adamın en iyi arkadaşı olarak çıkıyor. Başka bir deyişle, bugün diğer mülakatlardan sonra olduğumdan daha iyi durumda olmayabilirim. Belki de sadece saklamakta daha iyiydi."

"Ya da belki sen öldürdün ve o seni işe almayı planlıyor." Tanrım, umarım öyledir.

Ancak bu, Elliott Springs'ten oldukça uzakta yaşamak anlamına geliyor ki bu da beni eve dönüş yolculuğum boyunca endişelendiren bir olasılık.

Neredeyse kulübeye dönmüştüm ki, beni endişelendiren şeyin *Caleb*'a olan uzaklık olmadığını fark ettim.

KATE

Bir hafta sonra bacağımla Beck'inkinin üzerine atılmış, onun kolu başımın altında uyandım.

Yüzü uykunun etkisinden kurtulmuş, geniş ağzı rahatlamış. Onu her zaman böyle görebilmeyi dileyerek yaklaşıyorum. İtiraf etse de etmese de sorun barda. Sevdığı şeylerden çok az, sevmediği şeylerden çok fazla. Dışarıda olmalı, hareket etmeli. Bir spor salonu sahibi olmakla ilgili söylediklerini hatırlayarak yorganı omuzlarından çekiyorum. Bu onun için mükemmel olurdu ve bunu gerçekleştirmesine yardımcı olabilirdim.

İşe gittiğimde barın genel kârlılığını inceliyorum. Neredeyse mali durumunu düzelttim ve kolayca satabileceği ya da yatırımcı getirebileceği açık, bu da onun geri çekilip başka bir şey yapmasına izin verecek.

Onu burada tutan sadece suçluluk duygusu, başka bir şey değil. Ancak bu kısımla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. "Lütfen bana şu anda babanı aramakla meşgul olduğunu söyle," diyor Rachel kapıdan içeri adım atarken. "Dürüst olmak gerekirse, bunu aklımdan çıkarmıştım."

"Hadi!" diyor, kollarını iki yana açarak. "Bir gizemi çözüyoruz! Gerçek hayattaki *CSI* gibi. Tabii ki *CSI* değil, çünkü bu babanın bir çöplükte bulunduğu ya da bir tür çocuk tecavüzcüsü olduğu anlamına gelirdi, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Gülüyorum. "Hayatının daha fazla heyecana ihtiyacı var."

"Gus'a söyle," diye homurdanıyor Beck'in masasının kenarına tüneyerek. "Bebeği sarsabilir diye artık cipe binmeme izin vermiyor ve seks yapmaktan bile korkuyor - karnınız bir ayak önünüze çıktığında bunu yapmanın kolay bir yolu olduğundan değil."

Kalbim sıkışıyor - tek, keskin bir acı patlaması. Caleb ve ben daha fazla endişelenseydik, bazı şeyleri değiştirebilir miydik? Pek olası değil ama Beck'in Holzig'e başvurmam için beni teşvik ederken söylediği gibi, yüzde bir şans yine de bir şanstır. "Süper ilgili bir kocadan daha kötü şeyler de var."

Kahkahası aniden durur. Bir elini göğsüne koyar. "Lanet olsun. Özür dilerim. Kulağa şikayet gibi geldiğinden eminim. Gerçekten değil."

"Biliyorum."

O kadar dehşet içinde bakmaya devam ediyor ki - babamı aramak yapmak istediğim son şey olmasına rağmen - onu Beck'in masasına doğru sallıyorum. "Tamam, *CSI*. Hadi yapalım şu işi."

Dizüstü bilgisayarımı çıkarmadan önce oturuyor ve sessizlik içinde çalışarak araştırmamıza geri dönüyoruz. Otuz dakika sonra, bir öğrenciyle yattığını itiraf etmek istemeyecek kişilerin listesine beş isim daha ekledim.

"Bu çok anlamsız." İç çekiyorum, dizüstü bilgisayarımı itiyorum.

Dikkatle ekranına baktığı yere doğru bakıyorum. "Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor sessizce.

Dizüstü bilgisayarımı bana doğru çeviriyor ve ben şok geçirmiş gibi sarsılıyorum.

Göz şekli. Elmacık kemikleri.

Onlar benim.

Genç ve yakışıklı ama bakmaya devam etmemin nedeni bu değil. Resimde başka bir şey var, anlamlandıramadığım bir şey. Beynimin uzak köşelerinde uzak bir çan çalıyor. "Sanki onu daha önce görmüş gibiyim."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Onu tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Tam olarak öyle değil. Ben sadece... Orada tanıdık bir şey var." Adını okumak için masanın etrafından dolanıyorum. Walker Collins.

Bir saniye sürer. *Collins* ve *Walker*'ın farkına varması bir saniye sürüyor. Bir zamanlar Shelter Cove'da ailesiyle kamp yapan mutlu küçük bir çocuğun kağıdın diğer yüzündeki neşeli fotoğrafıyla bağlantı kurmam için. Artık hayatta olmayan küçük bir çocuk.

Bu da demek oluyor ki bu av gerçekten boşunaydı. Ve Mimi, beni evlat edineceğini söyleyip veda etmeden kasabadan kaçan kadın, benim büyükannemdi.

"O öldü," dedim sessizce. "Annesini tanıyordum." Yüzü

düştü. "Emin misin?"

"Oldukça eminim," diye cevap veriyorum.

Bu adamı bulmamız çok uzun sürdü ama ölümüyle ilgili bir makaleyi saniyeler içinde bulmayı başardık.

Salı gecesi Golden Gate Köprüsünden atladığı iddia edilen bir adamın cesedinin UC-Berkeley'de doçent olan Walker Collins'e ait olduğu tespit edildi. Ceset dün gece geç saatlerde köprünün 10 mil uzağında bulundu. Bir kampüs sözcüsüne göre MIT ve Oxford mezunu olan Collins çok sevilen biriydi. MIT Ekonomi Dekanı Errol Laudberg, kayıp karşısında "yıkıldığını" söyledi. "O parlak bir ekonomist ve iyi bir arkadaştı. Bu tüm alanımız için bir kayıp ve onu tanıyacak kadar şanslı olan bizler için de çok kişisel bir kayıp."

Collins'i anne ve babası Francesca ve Duncan Collins ile kız kardeşi Natalie Collins yalnız bırakmadı. Cumartesi günü Tacoma, Washington'daki Aziz Paul Kilisesi'nde toprağa verilecek. Aile, çiçek yerine bağışların Ulusal İntihar Yardım Hattı'na yapılmasını rica etmektedir.

Hiç tanımadığım bir adamın ölümünden duyduğum üzüntü hiçbir anlam ifade etmese de boğazım ağrıyor. Belki de basitçe onun resmine bakmak kendimin bir versiyonuna bakmak gibidir. Belki de insanı köprüden atlamaya itecek türden bir umutsuzluğu çok iyi anladığım içindir. İşin en zor kısmı ise, büyükannemin beni çok iyi tanıması ve zamanını harcamaya değmeyeceğime karar vermiş olması.

Onun için masaya yeterince bir şey getirmedim, tıpkı başkaları için masaya yeterince bir şey getirmediğim gibi. Ne babama, ne anneme, ne de Caleb'a.

Dünyaya kazara geldim ve koruyucu ailelerimin çoğunu perişan ettim. Birisi mecbur olduğunu düşündüğü için benimle evlendi ve ben onu aldattım ve bir banka hesabını boşalttım.

Ve bir de Hannah vardı; ona her şeyimi, hiç kimsenin benden istemediği tüm sevgimi verecektim. Hayatta olduğu o kısacık anlarda bana mutlak bir inançla baktı ama sonra ben de onu hayal kırıklığına uğrattım.

Doğru seçimi yaptığı bu kadar açıkken Mimi'yi suçlamak zor.

KATE

Babamla ilgili haber önümüzdeki hafta boyunca mideme bir tuğla gibi oturdu. Holzig'den de bir haber yok. Bu İlk etapta işi alacağımı ummam gerçekçi değildi, ama bu sessizliğin acısını azaltmıyor.

Keşke tüm bu haberler ya da eksiklikler *şimdi*, Hannah'nın doğum gününden hemen önce olmasaydı. Mezarına gitmem gerekiyor, bu da sonunda Ann'e yalan söylemeyi bırakabileceğim anlamına geliyor, ancak şu anda olduğumdan biraz daha güçlü hissetmeyi umuyordum.

Doğum gününün arifesinde, Beck eve gelmeden önce, yatağımın altında sakladığım kutuyu çıkarıyorum. Sadece acı veriyor, ama elimde kalan tek şey o olduğu için mecburen ona dönüyorum. Hiç büyütmediğim çocuk içimde iyileşmeyen bir yara ve bu kutu sayesinde kabuklarını kazıyıp atıyorum. Çünkü o hatırlanmayı hak ediyor.

İçinde giyilmemiş en tatlı, en küçük kıyafetlerinden birkaçı var. Tüm sonogram resimlerini, hastane bileziğini tutuyor. Bir de mektuplar var. Doğmasını beklerken ona her hafta yazdığım mektuplar. Okumamam gerektiğini bile bile onları çıkarıyorum.

Nasıl olsa yapacağımı bilerek.

Sevgili Hannah,

Bugün otuz bir haftalık hamileyim ve şimdiden on yıl sonrası planlıyorum. Yeterince büyüdüğünde, Shelter Cove'a doğru yürüyüşe çıkacağız. Birisi bana bundan bahsetmişti. Siyah kumlu plajda kamp kuracağız ve sana boş bir portakal kabuğu kullanarak ateşte nasıl kek pişirileceğini öğreteceğim. Bugün Noel için sana bir elbise aldım ve babana ne kadar tuttuğunu bilmek istemediğini söyledim. "Bunu duymak için 18 yılım daha var, değil mi?" dedi.

Sevgiler
,
anneciği
m.

SEVGİLİ HANNAH,

Beş hafta içinde doğacaksın. Yani beş hafta sonra burada, bu sallanan sandalyede benimle olacaksın. Beş hafta sonra minik yumruğun serçe parmağımı kavrayacak. Birini seni sevdiğim kadar sevmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey.

Sevgiler
,
anneciği
m.

Yazılı olmasalardı unutacağım ayrıntılarla dolu her bir mektubu tek tek okudum. Caleb'in araba koltuğunu kendisinin takabileceği konusunda ısrar ettiğini ve ilk kez bir yere gittiğimizde koltuğun ters döndüğünü. Onu Park City'ye götürmeye söz vermiştim, orada birlikte kayak yapmayı öğrenecektik ve yüksek lisans okulunda alay konusu olmaması için ona şık bir akşam yemeğinde her çatalın ne işe yaradığını öğretecektim. Mektuplardan biri Caleb'ın beğendiği ama benim veto ettiğim isimlerin listesiydi. "*Bana bir tane borçlusun,*" dedim ona. "*En çok Clementine'ı seçmişti.*"

Mektupları okurken ağlamıyorum, çünkü başlamama izin verirsem durmayacağım. Ama kutuyu kaldırırken göğsümde hissettiğim sızı dayanabileceğimden daha fazla, beni karanlık bir yere götürebilecek türden bir sızı, gerçi zaten öyle bir yerde olduğumdan şüpheleniyorum. Keşke Beck'e söyleyebilseydim, ama kulağa çok çılgınca geliyor.

"Yemek yemeyecek misin?" diye soruyor yemek sırasında, büyük ölçüde dokunulmamış tabağıma başını sallayarak.

"O kadar da aç değilim. İster misin?" Zaten ikinciye yemişti, ama ne kadar yiyecek koyabileceğinin sınırı yoktu.

Uzakta.

"Hayır," diyor. "*Senin yemeni istiyorum. Öğle yemeğini de atladın. Hasta mısın?*" Başımı sallıyorum. "Sadece aç değilim."

Bir ısırık daha almaya çalışıyorum ama boğazıma takılıyor. Üç yıl önce bu gece Caleb'la oturmuş Cobb salatası yiyorduk. Mavi peynirsiz istemiştim -hamileyken yiyemeyeceğiniz binlerce yiyecekten biri- ama yine de peynirli geldi. Çoğunu ayıkladım, ama daha sonra bunun suçlu olup olmadığını merak ettim, geride bıraktığım izler.

Farklı yapabileceğim şeyler, kızımı kurtarabilecek şeyler saymakla bitmez. Belki de onu en başta hak etmiş olsaydım, bunları yapardım.

Beck o gece bana sıkıca sarıldı. Ateşimi kontrol etmek için elini alnıma koyuyor ve ben sadece yorgun olduğum konusunda ısrar ediyorum.

Olanları önlemek için yapabileceğim her şeyi ona anlatırsam bana hak vereceğinden korkuyorum. Onun aynı fikirde olduğunu duymaya dayanamam.

Sabah uyandığımda midemde hastalıklı bir gümbürtü var. Elini tekrar alnıma bastırıyor, kaşlarının arasında derin bir oluk oluşuyor. "Evde kal ve dinlen," diye ısrar ediyor.

Bu muhtemelen kabul etmem gereken son şey, özellikle de evde kalmaya niyetim olmadığı için. O işe gider gitmez, ben de kapıdan çıkıyorum.

Mezarlığa çabucak ulaşıyorum ve büyümüş patikadan yürüyorum.

Hannah Lowell 28

Eylül 2020

Çimlere oturuyorum ve onun ilk ince, cılız ağlayışını, duymak için kırk bir hafta beklediğim mucizeyi hatırlıyorum.

Onu kucağıma aldım ve mükemmel ağzına, parmaklarına ve yeni doğmuş bir bebek için çok uyanık olan kocaman açık gözlerine hayran kaldım. Caleb'in gözleri. Bana hiç beklemediğim bir şekilde, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

"Hannah," diye fısıldadım, serçe parmağımı minik yumruğunun içine sokarak, "şimdiden benden ve babanın toplamından daha zekisin, değil mi?"

Hemşire üzerime titriyor, kocamın yokluğu için bana acıyordu. Caleb bir toplantı için San Diego'ya gittiği için daha önce de kızmıştım ama artık bunun bir önemi yoktu. Kızım vardı ve başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Hemşire dinlenebilmem için Hannah'yı kreşe götürmeyi ve mama vermeyi teklif etti ama ben onu yanımda tutmakta ısrar ettim. Minik ellerine, mükemmel ayak parmaklarına, beslenmek isteyen ağzının havayı köklemesine hayret ettim.

O da benim gibi hayatta kalacaktı, bunu şimdiden söyleyebilirdim. Hastane önlüğümün omzunu indirdim ve Hannah güven dolu gözleriyle bana bakmaya devam etti. Göz kapakları kapandığında gülümsedim.

Mükemmeldi. Benim en mükemmel anımdı.

Ve sonra her şey ters gitti. Oda güneşli ve hareketsizdi ama o boğuluyordu ve ben çığlık atarak yardım isterken kaos başladı. Birden kollarım boşaldı ve oda personelle doldu.

Dakikalar sonra doktor artık onu kurtarmaya çalışmayan asık bir suratla bana döndüğünde hiçbiri göz göze gelemedi.

O dakikaları mikroskop altında tuttum ve neyi farklı yapabileceğimi sordum. Cevabı öğrenmek kızımı geri getirmeyecek. Bana sadece ölümünün yüzde kaçının benim hatam olduğunu söyleyecek ve bu zaten bildiğim bir istatistik: yüzde yüz benim hatam, çünkü farklı bir şey, *herhangi bir şey* yapmış olsaydım, ölmeyecekti.

Mekonyum aspirasyonu nadirdir, ancak belirli durumlarda daha yaygındır: vadesi geçmiş hamilelikler, kokain kullanımı. Keşke erken indüklenmeyi kabul etseydim. Keşke sezaryen olsaydım ya da hamile olduğumu öğrenmeden önce iş arkadaşlarımla kokain içmeseydim. Keşke hemşirenin onu kreşe götürmesine izin verseydim de ben de dinlenebilseydim; böylece o soluk soluğa kalmadan önce oksijen yoksunluğuna işaret eden tırnaklarındaki maviliği fark edebilirlerdi.

Benim yapacağım tek bir küçük hareket onu kurtarabilirdi. Ama yapmadım.

Doğduğu anda nefesimi tutup beklemeye başladım. Ben mantıklı bir insanım, ama her yıl bir şeylerin değişebileceğini, bir şekilde düzelebileceğini, eğer bir boşluk bulabilirsem, ona geri dönmenin bir yolunu bulabileceğimi ummaktan kendimi alamıyorum. Ama öğleden sonra 3:25'te dünya aynı kalıyor. Kuşlar cıvıldıyor ve esinti yaprakları ürkek hayaletler gibi yerde hışırdatıyor. Ve Hannah altımda bir yerlerde sessiz yatmaya devam ediyor ve yapabileceğim hiçbir şey onu eve geri getiremeyecek.

BECK

Kate'nin yokluğu, barın artık olmak istediğim yer olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

O buradayken, midemde küçük bir ateş yanıyor: onun beklentisi, ofisten çıkıp aylar önce imzalamadığım bir formu yüzüme vuracağı ya da barda bir kadın olduğunda yaptığı gibi elini koluma koyarak ya da 'ev'den bahsederek -daha sonra bunun bir kaza olduğunu söyleyecek olsa da- rahatça hak iddia edeceği umudu.

Muhtemelen kendime o gittiğinde ne halt edeceğimi, nefret ettiğim bir işte önümüzdeki elli yılı nasıl geçireceğimi sormam gerekirdi ama bunun yerine bugün sadece onun için endişeleniyorum.

Bu sabah onda bir gariplik vardı. Mesaj attığımda cevap vermiyor ve burun deliklerimden hızlı bir nefes alarak kafamdaki olasılıkları kapatmaya çalışıyorum: Lucie'nin eski sevgilisiyle takılıyor olması... ya da tekrar kullanıyor olması.

Öyle değil. Öyle olmadığını biliyorum.

Ancak geçmişte işler sarpa sardığında, Caleb tam da onun iyi olduğuna dair bize güvence verdiği anda olmuştu. "Yeni işini seviyor," demişti son seferinde. "Harika gidiyor."

Kendine sık sık yalan söyledi çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. İyi olduğunda ısrar eden bir kadınla birlikteyseniz... o zaman ne yaparsınız? Onu kontrol etmek için eve mi gidersiniz yoksa güvenilmezmiş gibi takip mi ettirirsiniz? Caleb'dan, ona ihtiyacı olduğunda yanında olmayarak her şeyi berbat ettiği için nefret ediyordum. Şimdi her şeyi berbat eden *ben* olabilirim.

Telefonuma cevap vermeyince, Mueller'den barın arkasındaki yerimi almasını ve eve gitmesini istedim. Orada değil. Depoda da yok.

Kendime endişelenmeyi bırakmamı söylüyorum; bu taktik hayatım boyunca bir kez bile işe yaramadı ve bugün de işe yaramıyor. Kulübeye dönüyorum, oturma odasında volta atıyorum ve sonunda haftalardır kaçındığım şeyi yapıyorum: Caleb'ı aradım.

Tartışmayı geride bırakmış olsak da, eskisi gibi olmadı. Mesajlaşmadan ya da aramadan bir ya da iki günden fazla geçirmedik. O okuldayken bile fantezi futbolu oynar ve sürekli saçma sapan konuşmalar yapardık. Şimdi mesajlar daha ölçülü ve daha seyrek; bir şeyleri geride bırakmaya çalışan ama bunu tam olarak başaramayan iki insanın mesajlaşmaları gibi.

"Hey," diyor, "bekle." Arka planda tiz bir kıkırdama dalgası duyulur. Bir saniye sonra bir kapı kapanıyor ve gürültü kesiliyor. "Üzgünüm, Sophie'yle baledeyim. Sınıfta ailelerin gelip izleyebildiği bir bölüm var, o yüzden birazdan gitmem gerekiyor ama aramak istiyordum. Liam, Kate'in barda çalıştığını söyledi?"

Bir dolabın kapağını gereğinden fazla kuvvetle çarpıyorum. "Belli bir noktadan sonra, boşanmayı planladığın kadın hakkında endişelenmeyi bırakman gerekiyor."

Dili tıkırdıyor. "Hâlâ endişelenmeye hakkım var. Ben de senin için endişelenirdim. Ve yılın bu zamanı onun için zor, bu yüzden bir bar olması gereken son yer."

Başka bir noktada olsa, *takındığı* üslupla ilgili ciddi bir sorunum olurdu - artık onun *üzerinde hiçbir hak iddia* edemezdi - *ama* bunu bir kenara itiyorum, çünkü söylediği bir şey yeni bir korkuyu tetikledi, incelenmesi gerektiğini biliyorum.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, Hannah'nın oldukça ilerlemiş olduğu o sonogram için ağlıyordu. Bu da demek oluyor ki. . . "Hannah hangi gün doğdu?"

Ağır bir şekilde nefes veriyor. "Bugün."

Hay sikeyim. Bugün her şeyin ters gittiği gün. Bir yerlerde sessizce bunu yeniden yaşıyor *olması en iyi* senaryo. "Gitmem gerek," diyorum Caleb'a, anahtarlarımı kaparak. "Ama telefonunu yakınında tut. Sorularım olabilir."

Eğer evde değilse ve depoda da değilse, satıcısını aramaya başlamadan önce kontrol etmem gereken son bir yer var.

MEZARLIK, Caleb'in gölün kıyısında oturduğu yerden çok uzakta değil. Otoparktaki tek araba onunki.

Onu Kent'te bulmak istemiyordum ama... burada da bulmak istemiyordum.

Uzakta onun parlak saçlarını görene kadar etrafı tarıyorum. Benden uzağa bakıyor, bağdaş kurmuş, başını ellerinin arasına almış oturuyor. Ayaklarım altımdaki yaprakları çıtırdatıyor ve o da kovalanmayı bekleyen bir hayvan gibi kaçamak bakışlarla arkasına bakıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve çiğ, *yüzündeki* ifade ise Tanrım. Caleb'in her gün böyle bir kedere nasıl dayandığını bilmiyorum. Ona ulaşıyorum ve yere düşüyorum, kollarımla onu sıkıca sarıyorum ve sanki aniden kemiksiz kalmış gibi bana sarılıyor. Ağlamıyor ama tüm vücudu titriyor. Sanki üzüntünün ötesinde, sanki keder onu kurutmuş gibi.

"Kate...bütün gün burada mıydın? Ne yapıyorsun?"

"Her gece burada tek başına," diye fısıldıyor. "Onun burada yalnız olmasına dayanamıyorum."

Bu yüzden geçen yıl rehabilitasyondan kaçtı.

Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki geldiği yer burası. Caleb'le tedavi için ayrılma konusunda bu kadar mücadele etmesinin, kalmasına izin vermesi için ona yalvarmasının nedeni de bu. Ve bu yüzden, en azından kısmen, şimdi de ayrılmak istemiyor.

Geçmişte bırakmadığı şey bağımlılığı değil. Kızı.

Ben bile üşüyene kadar uzun dakikalar oturuyoruz ve ben geldiğimde o zaten titriyordu.

Sonunda ona elimden geldiğince nazik bir şekilde "Gitme vakti geldi," diyorum. Başını sallıyor, eğilip dudaklarını mezarın tepesine bastırıyor, duyamadığım bir şeyler fısıldıyor, duyamadığıma *sevindiğim* bir şeyler. Onun acısının her yönü benim için dayanılmaz.

Anahtarlarını alıyorum ve onu arabasının yolcu koltuğuna oturtuyorum. "Sonra alırım," diyorum bisikletime göz attığında.

Isıyı olabildiğince yükseltiyorum ve Santa Cruz'a doğru güneye gidiyorum. Uzun süre pencereden dışarı bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. "Neden eve gitmiyoruz?" diye soruyor sonunda.

"Manzara değişikliğine ihtiyacın var."

Bir restoranın önüne park ediyorum ve ben arabadan indiğimde o da iniyor, bir çocuk gibi beni takip ediyor.

Hâlâ titriyor, ben de şöminenin yanında bir masa ayarladım. Gözlerini okyanusa dikti. "Böyle bir yerin varlığından haberim yoktu." "Belki de daha fazla dışarı çıkmalısın," diyorum ona ve o da gülüyor, sesi üzüntüden çatallaşmış.

Garson içkilerimizi getirdi, ama Kate hâlâ menüye bile bakmadı, ben de ondan geri gelmesini istedim. Onun bir şeyler yediğini görene kadar buradan ayrılmayacağız.

Soğuk ellerinden birini kendi ellerimin arasına koyuyorum. "Bugünün ne olduğunu bana söylemeliydin. Hatırlamadığım için özür dilerim."

"Senden bunu beklemezdim," diyor göz göze gelmeden. "Caleb iki saniye kadar üzgündü ve sonra hayatı devam etti."

Tam olarak öyle değil. Caleb'in kederle başa çıkma konusunda kendine özgü boktan bir yöntemi vardı. Lucie olmasaydı, hâlâ kendini işe gömüyor ve hiçbir şey ters gitmemiş gibi davranıyor olacaktı.

"Hatırlayabilirsin," diyorum nazikçe, "bunun seni yok etmesine izin vermeyi seçmeden."

Gözleri benimkilere kayıyor ve elini çekiyor. "Bunu *seçtiğimi* mi sanıyorsun? Her zaman böyle hissetmek *istediğimi* mi sanıyorsun?"

İç çekiyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Belki de yaptığın şeyin bu olduğunun farkında bile olmadan onu seçiyorsun." Elimdeki menüyü kenara itiyorum. "Annem öldüğünde, eğer hala üzgün olmazsam, hayatıma devam edersem onu unutmış olacağımı düşündüm. O acıyı hissetmek istedim çünkü diğer tek seçeneğin onu geride bırakmak olduğunu düşündüm. Sanırım barı bırakmamamın bir nedeni de bu."

Dirseklerini masaya dayıyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Cevap vermesi uzun bir süre alıyor. "Onu çoktan geride bıraktım," diye fısıldıyor. "Onu almalarına izin verdim."

Midem bulanıyor. Bunu atlatamadığını biliyordum ama bu bambaşka bir yas seviyesi. Bu kimsenin yaşayamayacağı türden bir suçluluk.

"Tanrım, Kate. Onu almalarına izin vermeliydin. Başka bir seçenek yoktu." "Sadece onu geri istiyorum," diyor ellerinin içine bakarak. "İkinci

bir şans istiyorum."

"İkinci bir şansınız, üçüncü bir şansınız ve isterseniz dördüncü bir şansınız olabilir. Sadece hayatınızda ilerlemeye istekli olmanız gerekir."

Başını sallıyor ama yüzü boş, kıpırtısız. *Herhangi bir* bebek istemiyor. Kaybettiği bebeği istiyor ve Caleb onun için ne kadar yanlış olursa olsun, onu ne kadar mutsuz ederse etsin, bu şekilde kazanıyor: çünkü Caleb ona bir zamanlar sevdiği bir şeyi vermişti ve Caleb hâlâ bunu ona tekrar verebilecek tek kişinin o olduğuna inanıyor.

Bunun asla değişmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

KATE

Eve girdiğimizde beni soyuyor ve ben de buna izin veriyorum, ilgisizlikten bacaklarım ağırlaşıyor. Sanırım soyunmak normalde olduğu gibi -ağzı, elleri- ilerleyecekti ama onun yerine beni yatağa çekti, göğsüne yasladı ve uyumamı söyledi.

Uyandığımda hâlâ suyun altındaymışım ya da uzun bir hastalıktan çıkmışım gibi hissediyorum. Bedenim ağır, beynim bulanık. Sadece yatakta kalmak istiyorum.

Dün Kent'e gitmedim. Sanırım bu bir zafer ama yine de geçen yıl pes eden kıza -sonucu hakkında kararsız hisseden kıza- bir hafta önceki halimden daha yakınım.

Kederimi ve yorgunluğumu görmezden gelerek işe gidiyorum. Adımlarım kurşuni; gülümsemem zoraki. Dün hiçbir şey değişmedi. Hannah geri dönmeyecek. Caleb hayatına devam ediyor.

Kayleigh'nin yoga hakkındaki mesajlarını o kadar uzun süre görmezden geldim ki artık bana ulaşmayı bıraktı. Jeremy'nin aramaları cevapsız olarak telesekreterime düşüyor. Onun komplolarından bıktım. Bir şeyler ummaktan yoruldum. Holzig'in bana bir ret mektubu gönderme nezaketini göstermesini bekliyordum ama görünüşe göre bu da olmayacak.

Rachel içeri giriyor, o kadar hamile ki paytak paytak yürüyor ve ilk kez spor ayakkabı giyiyor. Nasıl olduğumu sordu ve ben de Beck'e yalan söylediğim gibi ona da yalan söyledim. Bir sorun olduğunu anladı. Ona iyi olduğumu söylediğimde, hayal kırıklığı hissediliyor.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün, ayaklarımı ileriye doğru hareket ettirmeye devam edersem, kendim için bir hedef, isteyeceğim bir şey bulacağımı umarak uyanıyorum.

Ama işe yarayacağını sanmıyorum.

Pazartesi sabahı Beck bara gitmek üzere yola çıktığında gökyüzü gridir. "Sel olabileceğini söyledikleri için kamyonu alıyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Önce yapmam gereken bazı işler var."

Başını sallamadan önce bakışları bana kayıyor. Sanırım her sabah mezarlığa gitmeye başladığımı biliyor. Beni durdurma ihtiyacı hissetmemesine sevindim.

Hannah'nın mezarı başında oturuyorum, gözlerim kuru ve boş. Bundan sonra nasıl devam edebilirim? Onu hatırlayan tek kişi ben olduğum halde, kim olabileceğini bu kadar net görebildiğim halde gitmesine nasıl izin veririm?

Arabaya döndüğümde yağmur başlıyor ve ofise ulaştığımda sağanak halinde yağıyor. Bu havada kimse dışarıda olmamalı, bar da ölü, ama iki saat sonra Rachel içeri giriyor; yanakları pembe ve ıslık ıslık, saçları sıırılsıklam. Otuz sekiz haftalık hamile ve bugün muhtemelen doğumdan önceki son kontrolüydü. Geniş gülümsemesi göğsümde dehşet uyandırıyor. Her şeyin ne kadar yanlış gidebileceğini anlamıyor. Onu omuzlarından tutup detaylandırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Her şey yolunda mı?" Öğle yemeği siparişi vermek için masaya oturduğumuzda sordum.

"Kocamın gereksiz paniği dışında," diyor gülerek. "Araba koltuğunun yerinde kalacağından emin olmak için arabayı ters çevirmeyi önerdi."

Dışarıya bakıyorum. "Elliott Springs'i sel bastığı için pek de çılgınca bir fikir olmayabilir."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak pencereden dışarı bakıyor. "Vay canına, gerçekten iniyor, değil mi? Umarım Gus tatilini iptal eder."

öğleden sonra turu. Onun bu işe karışmasını istemiyorum."

Menümü kendimden uzaklaştırdım. "Bence öğle yemeğini atlamalıyız. Yollar kapanırsa diye eve gitmelisin." Gülüyor ve başını sallıyor. "Sadece *yağmur*, Kate."

Başımı sallıyorum ama gerginliğim devam ediyor ve yemeğimiz geldiğinde iştahım kaçmış oluyor. Gus'ın yerinde olsaydım, Rachel'ı balonlu naylonun içine hapseder ve evden çıkmasını yasaklardım.

Bana geçen hafta sonu pazara yaptığı geziyi anlatmaya başlıyor ve ben tabağımdaki yemeği iterek endişeleniyorum. "Neyin var senin?" diye soruyor. "Geldiğimden beri ruh halin dibe vurdu."

Dudaklarım birbirine yapıştı. "Sen bana Gus'ın rokanın bir sebze olduğunu fark etmediğini anlatırken otoparktaki suyun ne kadar yüksek olduğuna bak. Lütfen, *lütfe*n eve git."

Gülüyor. "Sırf *senin* için eve gideceğim. Ama saçma bir şekilde paranoyaklaşıyorsun. Sen benim Gus'tan uzaktaki Gus'ımsın."

"Teşekkür ederim." Eşyalarını toplarken bir nefes verdim. "Doğruca eve, tamam mı? Ve kan azalana kadar dışarı çıkma."

"Tamam anne," diyor gülerek ve sonra derisinden kan sızıyor. "Tanrım, çok özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum ve

- "Boştaki eliyle yüzünü kapatıyor. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil. Gerçekten. Şimdi siktir git buradan."

Bana tekrar gülümsüyor, ceketini omuzlarına atıyor ve kapıya yöneliyor. Ofise döndüğümde en az benim kadar gergindim. Ya yollar çoktan sular altında kaldıysa? Ya arabası stop ederse ve onu alacak kimse yoksa? Sanki çoktan olmuş gibi boğazım düğümleniyor ve çantamı kapıyorum.

"Bir işi halletmem gerekiyor," diyorum Beck'e, hızımı kesmeden.

Arazideki su ayak bileklerime kadar geliyor. Rachel'ın yaşadığı kasabanın dışındaki alçak noktalarda durum daha ne kadar kötü olabilir ki?

Mantıklı yanımla, eve gittiğinden emin olmak için onu yüksek hızda takip etmenin delilik olduğunu biliyor. Ama mantıklı yanımla asla kazanmaz ve bugün de kazanmayacak.

Ana caddede ilerliyorum, eve gitmeye karar vermiş insanların akınıyla yavaşlıyorum. Sileceklerim sonuna kadar açıkken camlardan dışarıyı zar zor görebiliyorum ve tam ışık yeşile dönerken bir polis itfaiye aracı için trafiği durdurmak üzere önümde duruyor.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atıyorum ve o yoldan çekilir çekilmez ışıklardan geçip sola, Rachel ve Gus'ın mahallesine giden yola dönüyorum... ancak bir tepeyi tırmanıp aşağıdaki kavşakta sekiz arabalık bir yığılma olduğunu fark ediyorum.

Ve o arabalardan biri Rachel'ın.

Yolun kenarına çekiyorum ve sonra tepeden aşağıya doğru kayıyorum, tam o arabasından inerken varıyorum. "Kate!" diye bağırıyor. "Burada ne işin var?"

Rahatlamam o kadar ani ve tatlı oluyor ki gözlerim doluyor. "Yardıma ihtiyacın olabilir diye endişelendim." Gözlerimi ovuşturuyorum. Tanrım, *ağladığıma* inanamıyorum. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor, gözlerini kırıştırıyor, etrafına bakarken bir elini arabasının kaputuna koyuyor. Su dizlerimize kadar geliyor. "Diğer herkesi kontrol etmeliyiz."

"Herkesin canı cehenneme," diye cevap veriyorum, yanına yürüyüp kolunu benimkine bağlıyorum. Burada bir kavşağın ortasında durup bir arabanın ona çarpmasını beklemiyor. "Bu karmaşadan uzaklaşalım ve Beck'i arayalım. Bugün kamyon onda. Siz buradan çıktıktan sonra herkesi kontrol edeceğime söz veriyorum."

"Her şey çok hızlı oldu," diyor ben onu götürürken. "Başarabilirdim ama önümdeki araba durdu ve sonra bana arkadan çarptı ve... buraya geleceğini nereden bildin?"

"Ben yapmadım." Sanırım paranoyam haklıydı ama yine de utanç vericiydi. Elimi cebime attım, telefon orada değildi. Arabada bırakmış olmalıyım. "Beck'i arayabilir misin? Seni buradan çıkarmamız gerek ve bu karmaşada küçük arabama güvenmiyorum."

Hızlı aramada onun numarasını tuşlar.

"Kate seninle mi?" diye bağırıyor. "Onu bulamıyorum ve lanet telefonuna cevap vermiyor!" Sözleri o kadar öfkeliydi ki mantıklı bir şey söylemiyordu. Kaşlarını kaldırıyor ve telefonu bana uzatıyor.

"Merhaba. Sorun nedir?" Talep ediyorum. "İhtiyacım var-"

"Senin öldüğünü sanmıştım! İşte sorun bu!"

Rachel ve ben birbirimize bakarken telefonu kulağımdan uzak tutuyorum. "Neden *böyle* düşündün ki?"

"Çünkü seni otoparkta balıklama atlarken gördüm ve peşinden gittim! Eve kadar sürdüm ve sen

orada değildin, telefonuna cevap vermiyordun ve az önce şehrin kuzeyinde büyük bir kaza olduğunu duydum. Ne oluyor *lan*?"

"Rachel'ı kontrol ediyordum ve-"

Rachel'ın yüzü soldu. Kolumu tutuyor ve yere bakıyor. "Aman

Tanrım," diyor. "Az önce suyum geldi."

BECK ve ben doğumhanenin bekleme salonunda yan yana oturuyoruz. Rachel'ın acil durumu ikimizi de odaklamıştı, ama artık bittiğine göre -bir nevi- sandalyeye yığılıyor ve sanki bir maratonu yeni bitirmiş gibi başını arkaya yaslıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Yavaşça nefes veriyor. "Neden onu takip ettin? Aklından ne geçiyordu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onun için endişelendim. Endişelenmem de iyi bir şey, o zaman neden bana bu konuda saçmalıyorsun?"

"Çünkü ödümü kopardın Kate!" diyor ayağa kalkarak. "İşte bu yüzden!" Asansörlere doğru fırladı.

Aşağı inmek için düğmeye bastığında çenem ardına kadar açıldı. "Pislik."

"Kocanız sizi çok seviyor," diyor karşımdaki kadın. Yaşlı, yıpranmış görümlü ve *örgü örüyor*. Özellikle tavsiye almaya meyilli biri değil. "Sen delisin ama kaç kadın erkeğinin kendisini bu kadar çok sevmesini ister, biliyor musun?"

Kollarım bağlı kaldı. Bu ifadede düzeltilecek o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Bu aşk değildi. Bu bir suçlamaydı."

Başını iki yana sallar. "Sana söz veriyorum şekerim," diyor işine geri dönerek, "bu aşktı."

Steinbeck romanındaki bir karaktere benzeyen bir kadının tavsiyesini almaya niyetim yok. Ve bu aşk değildi. Görevdi. Sanki bir çocukmuşum gibi benim sorumluluğumu alıyor ki bu çok saçma. Evet, yapmamam gereken bazı şeyler yaptım. Ama bu her başarıyı yok mu sayıyor? ACT'den aldığım mükemmele yakın puan, tam burslu lisans ve Wharton'da yüksek lisans? Sonsuza dek hatalarımla yaşamak zorunda mı kalacağım?

Sonunda yeniden ortaya çıkana kadar artan bir sabırsızlıkla asansörleri izliyorum. Bir yerlerde somurtarak geçirdiği beş dakika çok uzundu ve şimdi ben de en az onun kadar sinirliyim.

Ona doğru yürüyorum. Kollarını kavuşturdu, savaşa hazır.

"Bunu bu kadar büyüttüğüne inanamıyorum," diye çıkışıyorum. "Ben yetişkin bir kadını ve bir kez hata yaptım diye sürekli bakım gerektiren bir çocuk değilim-"

Alanıma giriyor, beni duvara yaslıyor ve elleri saçlarımda, bedenim onunkine sokulmuş halde beni öpüyor. "Sen. Korkuttun. Beni," diyor. "Bu senin bir çocuk ya da beceriksiz olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Beni korkuttun çünkü birine değer verdiğinde ve o kişi *ortadan kaybolduğunda* böyle olur."

Göğsümde tatlı bir sızı var, yükseldikçe yükseliyor. Bu bir ilişkiymiş gibi davranıyor ve ben bundan hoşlanıyorum. *Tanrım*. Hoşuma gidiyor ama hoşuma *gitmiyor*.

Geçen ay direksiyon başında uyuyakalmışım. Sıradan, karşılıksız ilişkimizin tamamen başka bir şeye dönüşmesine izin verdim, bittiğinde *gerçekten* acı verecek bir şeye - ve bitmek zorunda.

Bir cevap bekliyor. Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Rachel'ın kocasının, hâlâ önlük giymiş, geniş geniş sırtarak ortaya çıkmasıyla kurtuluyorum.

Daha önce panik içinde lobiye doğru koşarken onunla sadece kısa bir süre karşılaşmıştım ama hemen yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Bir kız," diyor yüzünü iki yana ayıran bir gülümsemeyle. "Jane Katherine. Rachel'ın teyzesinden sonra Jane, senden sonra da Katherine. Sen onun peşinden gitmeseydin neler olurdu Tanrı bilir." Sesi kesiliyor ve Beck'le ben ikimiz de duymamış gibi davranıyoruz.

"Ben bir şey yapmadım," diye cevap verdim. "Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Tebrikler dostum," diyor Beck, onu sırtından alkışlayarak. "Onu ne zaman görebiliriz?"

Gus yutkunuyor, kendine geliyor. "Ona sadece banyo yaptırıyorlar, ama birazdan gelip işleri bitince seni alırım?" Kendimi gülümsemeye zorluyorum ama dizlerim kilitleniyor. Oraya, kızımı götürdükleri yere geri dönmeye hiç niyetim yok. Gus uzaklaştığında Beck'e kaşlarımı çatıyorum. "Neden ikimiz de gidecekmişiz gibi konuştun? Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "*Ne?* Bu... Daha yeni çocuklarına senin adını verdiler."

"Biliyorum," diyorum, asansörlere doğru ilerlerken. "Ama yine de gitmiyorum. Sonra görüşürüz." Adımı bağılıyor ama ben yürümeye devam ediyorum.

Küçük taklit oyunumuz çok ileri gitti.

KATE

Hastaneye geri döndüm. Aynı oda, yatağımı yanımdakinden ayıran aynı mavi perde, aynı güzel Yabancı isimli ve neşeli tavırlı bir hemşire. Ama Caleb orada. İlk seferinde orada değildi ama bir şekilde işleri düzeltti. O burada ve ben yalnız değilim.

Elindeki küçük paket sıkıca sarılmış ve minicik ama kollarımda nasıl hissedeceğini şimdiden biliyorum.

"Yaşıyor mu?" Onu daha net görebilmek için ayağa kalkıyorum. "O iyi mi?"

O katı, sıcak ağırlık için çaresizce uzanıyorum. Hannah'nın gözleriyle bana baktığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama bohça soğuk ve bana bakan gözler kızıma ait değil. Onlar başka birinin çocuğunun gözleri, içlerinde beni dehşete düşüren bir boşluk var.

Beck'in odasında nefes nefese uyanıyorum, kalbim göğsümde patlıyor. Beck koruyucu bir kolla etrafımı sarıyor, bir şekilde uykudayken bile yardıma ihtiyacım olduğunu biliyor. Yine de bir kez olsun sıcaklığı beni boğuyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Rüyanın böyle bitmemesi gerekiyordu. Hannah'nın bana baktığı şekilde bitmesi gerekiyordu, o kadar tetikteydi ki, yüzümü mutlak bir inançla izliyordu. Tüm başarısızlıklarımı ona telafi etmek istiyorum. Ona bunu yapabileceğimi, bana duyduğu güvene layık olduğumu kanıtlamak istiyorum.

Bu rüya beni ayılttı. Hâlâ kafam iyiiken Kent'in evinden tökezleyerek çıkmama ve rehabilitasyona geri dönmeme neden olan şey buydu. O anın peşinden koşarken sevdiğim her şeyi geride bıraktım: kollarımda onun sıcaklığı, yüzümde Hannah'nın gözleri.

Şimdi her şey elimden kayıp gidiyor ve onsuz ne kalır bilmiyorum.

BECK sonraki günlerde beni önce hastaneye, sonra da Rachel'in evine götürmeye çalışıyor. Her reddedişimde çenesi gıcırıyor ve midemde bir öfke kıpırtısı hissediyorum. Kendi kızımı kaybettiğim hastanede bir başkasının yeni doğan kızına yaltaklanmamı beklemek haksızlık. Gitmeyi reddettiğim için *sinirlenmek* ise tam bir saçmalık.

Daha iyi olduğumu kanıtla, Kate. Gerçekte söylediği bu. Peki neden daha iyi olmak zorundayım? Neden ona bir şey kanıtlamak zorundayım?

Cumartesi sabahı, "Bugün gidiyoruz," diye duyurdu. "Saat dört gibi bardan çıkıp seni almaya geleceğim."

Pembe duvarlar ve beyaz bir sallanan sandalye, Hannah için yarattığım odanın aynısı bir oda hayal ediyorum. Ve aynı beşikte benim olmayan bir bebek.

"Hayır, teşekkürler."

Tezgâhtan uzaklaşır. "Çok saçmalıyorsun. Ve kabasın. Çocuğuna senin adını verdi. En azından bir görünebilirsin."

Gözlerimi kısıyorum ve en iyi kötü kraliçe gülümsememi takınıyorum. "Caleb'la karşılaşacağımdan endişelenmiyor musun? Görünüşe göre bundan çok korkuyorsun."

Yüzünde sertleşen bir şey var. "Caleb, Sophie'yi cumartesileri dansa götürüyor. Yani *hayır*, tehdit altında değilim."

Caleb'ın başkasının kızına ebeveynlik yapıyor olması yüzüne inen bir tokat. Beck'in olmasını istediği de tam olarak buydu. "Artık yumruklarımızı çekmiyoruz, görüyorum."

Yüzünde özür dileyen bir ifade yok. "Belki de aklının başına gelmesine ihtiyacın vardır."

O çıkıp gitti ve ben sessizce öfkelen dim. Onunla bir kaçamağın böyle gideceğini kesinlikle bilmeliydim, bu ilerleme

Beni mutlu etmek için hayattan istediğin her şeyden vazgeçmek rahat ve karmaşık değil Kate.

"Siktir git, Beck!" Beni duymayacağını bilerek bağı rıyorum. Duysa bile umurumda olmazdı.

Telefonum çalıyor ve Jeremy'nin adını görünce ters ters bakıyorum. Neden cevap verdiğimden emin değilim. "En sevdiğim hor görülen eşim nasıl?" diye soruyor. "Ortadan kaybolduğunu sanıyordum. Her şey yolunda mı?"

Tabağımı iterek iç geçiriyorum. "Evet. Sadece Caleb ve Lucie'ye her şey bu kadar kolay gelirken onlara duyduğum bu sonsuz sempati kuyusundan bıktım."

Kıkırdıyor. "Koroya vaaz veriyorsun, bebeğim. Öğle yemeğinde buluşalım. dertleşiriz."

Jeremy hıyarın teki ama kulağa hoş geliyor. Şu anda, sadece ilerlememi talep etmeyen bir kişiye ihtiyacım var. İyice hazır olana kadar ilerlemek zorunda olmadığımı kabul eden biriyle bir ya da iki saat geçirmek istiyorum.

İki saat sonra, seçtiği restorandayım, müşterilerin golf kıyafetleri giydiği ve biftikleri ve yüz yıllık viskileri üzerine sessiz tonlarda konuştukları bir restoran. Lucie'nin Caleb'dan beklediği muamele buysa, onu büyük bir hayal kırıklığı bekliyor demektir. Öte yandan Caleb, Lucie söz konusu olduğunda kıcı ndan köpek yavruları ve güneş ışığı çıkarmaya istekli görünüyor - tek bir sonograma bile katılmaya vakit bulamayan aynı adamın şimdi başkasının çocuğunu baleye götürdüğüne hâlâ inanamıyorum.

Jeremy ben yaklaşırken ayağa kalkıyor, sanki gerçekten arkadaşmış ız gibi, ki değ iliz, ya da bu bir randevuymuş gibi, ki kesinlikle değil, beni yanağımdan öpüyor. Ben uzaklaşırken dirseğimden tutuyor ve tepeden tırnağa beni değerlendiren bir bakış atıyor. "Eğer teselli olacaksa, seni işe alırım. Ne iş yaptığını bile bilmiyorum ama bu halinle sana istediğin işi veririm."

"Cinsel taciz davalarının böyle başladığına eminim," diye cevap veriyorum, koltuğuma kayarak.

Gülüyor. "Beni diken üstünde tutuyorsun Kate ve buna bayılıyorum. Caleb'ın senden nasıl vazgeçebildiğini hayal bile edemiyorum."

Sanırım aynı şekilde cevap vermeliyim ama Caleb'ı gören herkes Lucie'nin bu adamdan neden vazgeçmek istediğini bilir. Ve bunu sadece kıcı mı öpmek için söylüyor. Keşke bana neyin peşinde olduğunu söyleyip iltifat etmeyi bıraksa.

Bana sormadan bir şişe şarap sipariş etti. Rehabilitasyonda olduğumu biliyor, ama belki de sonunda birinin bana etrafta rahatlayamayacak kadar zayıf ve hastaymış ım gibi davranmaması sorun değildir.

Bardağıma uzanıyor ve ben ona el sallıyorum.

"Özür dilerim," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece şarap sevmiyorum."

"Başka bir şey ister misin?" diye sorar. "Cin tonik? Margarita?"

Gün ortasında bana içki içirmek için olması gerekenden biraz daha fazla çaba sarf ediyor. Muhtemelen bunun bir sebebi vardır. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Kocanın bu öğleden sonra kızımı danstan alacağını biliyor musun?" diye soruyor, dişlerini sıkarak konuyu değiştiriyor. "Lanet olası kızım ve annesi zahmet edemediğinde onu almaya bile iznim yok. Her şeyin üstüne bir de velayet savaşı yaşamadığınız için şanslısınız."

"Eğer bir şeylerin velayetine sahip olsaydık," diye cevap veriyorum sıkıca, "zaten bu durumda olmazdık."

Yapmacık olduğu belli olan sempatik bir yüz buruşturma ifadesi takınıyor. "Doğru. Özür dilerim. Çocuklarımdan uzak kalmak çok zor. Onları hafta sonu için alıyorum ve sonunda ağlamaları beni öldürüyor. Bana her seferinde ne zaman eve taşınabileceklerini soruyorlar ve tek söyleyebildiğim 'yakında' oluyor."

Menümü kenara koyuyorum. Bu konuşma iştahımı kaçırıyor. "Sence seninle yaşamayı mı tercih ederler?"

"Bilemiyorum. Eminim benim konumumda olmak daha kolay - onları şımartan ebeveyn olabiliyorum. Her gün orada değilim. Ama benimle daha fazla zaman geçirmek istiyorlar ve velayetin yüzde ellisini kolayca alabilirim ama bunu Lucie'ye yapabileceğimden emin değilim. Çocuklar onun tüm hayatı. Başka hiçbir şeyi yok."

Suyumu yudumluyorum. "Caleb için çalışmıyor mu?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Sence gerçekten ne kadar iş yapıyor? Hiçbir şey için kalifiye değil. Sadece Caleb'ın ödül karısı olmayı umuyor. Çocuklar bana Caleb'ın evde kaldığını söylüyor. Yani, bu nasıl bir örnek teşkil ediyor?"

Caleb'in Cumartesi sabahları yeni ailesiyle uyandığını ve onlara krep yaptığını hayal ederken midem bulanıyor. O

Birlikteyken hafta sonları hiç ortalıkta olmazdı, ama *şimdi, şimdi*, lanet bale dersleri ve yatıya kalmalar için zamanı var.

Garson siparişimizi aldı ve o gittiğinde Jeremy kaldığı yerden devam etti.

"Caleb onun dikkatini dağıtıyor. Onları en son kaldırdığımda ikisinin de ateşi vardı. Onları doktora götürme zahmetine bile girmedim. Ve rutin olarak okula geç kalıyor. Eğer böyle devam ederse, tam velayet almak için uğraşmak zorunda kalacağım."

Lucie berbat biri ama daha iki dakika önce, ona zarar vereceği için velayetin yüzde ellisini bile almaya çalışmayacağını söylemişti, şimdi de hepsini almayı mı düşünüyor? "Ona bunu yapamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Bunu yapmak *istemiyorum*," diye düzeltiyor şarabını yeniden doldururken. "Ama yapmak zorunda kalabilirim. Çocuklarımın güvende olduğundan emin olmalıyım. Yine de işin o noktaya gelmemesini umuyorum. Eğer velayeti alacağımı düşünseydi, öyle hızlı geri koşardı ki gözlerin kör olurdu."

Gülüyorum. "Neden tam velayet alasın ki? Bence bunun için çıta oldukça yüksek."

Gülümsemesi omurgama bir ürperti gönderiyor. "Amcam savcı. Eğer bir şey için yakalanırsa, onu uygunsuz göstermek oldukça kolay olacaktır."

Ona bakıyorum. Lucie, en azından yüzeysel olarak, kurallara en çok uyan kişi gibi görünüyor. "Yine de ne için yakalanabilir ki?"

"Şey," diyor öne doğru eğilip kollarını masaya dayayarak, satış konuşması yapmaya hazır bir şekilde, "mesela arabasında uyuşturucuyla yakalanırsa."

"Uyuşturucu *kullanıyor* mu?" Instagram'da gördüğüm kadın, adını bile duyduğu tek ilaç aspirinmiş gibi görünüyor.

"Patronuyla yatıyor, açık açık. Çocukları doktora götürmüyor. Kim bilir ne yapıyor?" "Yakalanacağını ummak için bir nedenin olduğunu mu söylüyorsun, yoksa ona komplo kurmaktan mı bahsediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Öyle ya da böyle her şey aynı şekilde sonuçlanıyor. Bu sana da yardımcı olur. Eğer bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsan boşanman çok hızlı bir şekilde sonuçlanabilir."

Vay anasını. Ona komplo kurmaktan bahsediyor. Etik bir davranış örneği olmasam da, bu adamın suç işlemesine yardım etmeye niyetim yok. Lucie harika bir anne olmasa bile, Jeremy'nin kendisi de yılın ebeveyni sayılmaz.

"Sence de bu durum berbat değil mi?" diye soruyor. "Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum. Ciddiyim. Kızınla neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Keşke Lucie bir saatliğine de olsa senin yerinde olabilseydi de çocuklara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayabilseydi. Bunun yerine, kocanı becermek için bütün gün onları görmezden geliyor."

Bu kadar beceriksizce yaptıktan sonra buradaki küçük manipülasyonunun işe yarayacağını düşünmesi aşağılayıcı. Ama bu göğsümdeki küçük bir öfke kabarmasını engellemiyor.

Hannah yaşasaydı, *asla* Jeremy'nin tarif ettiği gibi bir anne olamazdım. Benim her çabam bir yere varmazken Lucie'nin nasıl olup da her şeye sahip olduğunu - kocam, iki çocuğum, kucağına düşen bir iş - anlamıyorum. Kırk bir hafta boyunca bir çocuk taşıyorum ve eve elim boş dönüyorum. Aylarca iş başvurusunda bulundum, mülakatlara gittim ve hala hiçbir şeyim yok.

"Bak, sana karşı dürüst olacağım," diyor. Jeremy rutin olarak o kadar sahtekâr ki, sahtekâr *olmadığı* anları duyurmak zorunda kalıyor. "Bir şeye ulaşabilseydim, ikimiz için de işleri daha hızlı çözebilirdim."

Göz kırpıyorum. Bu hiç de varsayımsal bir plan değil. Gerçekten de bunu yapmaya niyetli. Yemeklerimiz geliyor ve ikimiz de kibar gülümsemelerle garsona teşekkür ederek arkamıza yaslanıyoruz.

Eğilmek için o gidene kadar bekledim. "Yani bir şey mi ekeceksin?"

Bıçağını ve çatalını eline aldı. "Ben de senin burada devreye gireceğini umuyordum. Bir numaralı şüpheli ben olacağım, bu yüzden kurşun geçirmez bir mazerete ihtiyacım var. Minibüsünün anahtarı bende var - eğer oraya bir şey koyarsan, çocukları almak için okula gittiğinde isimsiz bir ihbarda bulunabilir ve onu otoparkta kokain çekerken gördüğümü söyleyebilirim. Durdurulur ve işte... görev tamamlanmış olur."

Sipariş ettiğim somonu dürtüyorum ve küçük bir ısırık almak için kendimi zorluyorum. "Düşündüğün kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Kendisine tuzak kurulduğunu söyleyecek ve kan dolaşımında hiçbir şey bulamayacaklar."

Omuzunu silkiyor. "Fark etmez. Yine de arabasında kokainle nasıl yakalandığını açıklamak zorunda kalacak. Karar verilirken çocukların geçici velayetini alacağım ve o da koşarak gelecek."

Mutsuzca gülüyorum. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun ama aslında *yasadışı* olan kısımları bana yaptırdığını fark ettim. Lucie ve Caleb'in ayrılmasını *ben* de senin kadar çok istiyorum ama *ben* bile birinin çocuklarını kaybetmesinden sorumlu olmak istemiyorum."

Hevesle öne doğru eğiliyor ve kollarını masanın üzerine koyuyor. "Ama senin yaptığın bu değil. Ne olursa olsun velayetini asla kaybetmeyecek çünkü bu olmadan önce benimle tekrar bir araya gelecek. O hiçbir şey kaybetmez, çocuklarım ailelerine kavuşur, sen de kendi ailene kavuşursun."

Tüm plan berbat. Beynim Lucie'ye karşı ani ve talihsiz bir sempati duymakla, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ahmağıyla evli olduğu için daha sert bir sempati duymak arasında gidip geliyor. Ona gerçekten acıyacak mıyım? Adam ne yaparsa yapsın, Lucie bu işten iki küçük sevimli çocukla çıkacak.

Onun planının bir parçası olmak istemiyorum, ancak dünyanın Lucie'leri var olan tüm neşeyi hak etmiyorlar - Jeremy'nin zenginliği yeniden dağıtması fikri hoşuma gidiyor.

"Söylemeye gerek yok, tüm bunlar aramızda kalmalı." Elini benimkinin üzerine koyuyor ama bu hareket sevgi dolu bir hareket değil. Bu bir uyarı. "Eğer ortaya çıkarsa seni gerçekten kötü gösterebilecek bazı hassas bilgiler konusunda bana güvenden - Miami olayı - ben de aynısını yapıyorum."

Ne demek istediğini anladığımda bakışlarımız çakışıyor: Eğer bu konuda tek kelime edersem, herkese ne yaptığımı anlatacak. Bir sonraki adımı bana şantaj yapmak mı olacak? Uyuşturucuyu yerleştirmem için beni zorlamak ya da daha kötü bir şey yapmak mı? İşin tuhafı, bunu hayal ettiğimde endişelendiğim şey Caleb'in tepkisi değil, Beck'in tepkisi.

Öğle yemeğinden eve dönerken, itiraf etmeyi hayal ettim. Beck'e reklamlardan, Kayleigh'den, Miami'den bahsedebilirim. Jeremy'nin beni hapse attırabilecek bir planın içine çekmesine izin vermektense itiraf etmek elbette daha iyi olurdu ama Beck'in nasıl tepki vereceğini sadece Tanrı bilir. Eğer beni kıcıma tekmeyle basarsa, bunu yapmakta haklı olur, çünkü ne tür bir insan benim yaptığım pisliği yapar?

Jeremy ile buluştuğum için, ona istediğini vermeyi reddettiğim için, Jane ile buluşmaya gitmediğim için küçük bir kefaret olarak ona akşam yemeği hazırlamaya karar verdim. Muhtemelen çok küçük bir kefaret ama aklıma gelen tek şey bu.

Dükkâna gidiyorum, gözlerim kapının yanında duran boş bakışlı adama takılınca zorlukla yutkunuyorum - Elliott Springs'e ilk döndüğümde caddenin karşısında duran adam. *Yokluk* fikri ağzımı sulandırıyor. Karnımdaki bu düğümün yavaşça çözülüp her şeyin üzerinde süzülüp boş kalması.

Onu geçip dükkâna giriyorum. Ama 1950'lerin ev kadınları gibi tavuk, mantar ve patates toplarken bile kafamın içinde bir ses bana gerekçeler fısıldıyor. *Gevşemek için biraz zamana ihtiyacın var. Beck'le aramızdaki gerginlik işleri kötüleştiriyor ve belki bu yardımcı olur.*

Yiyeceklerin parasını ödüyorum ve kafamdaki o ses yanlış zamanda özellikle iyi bir argüman sunmasın diye neredeyse arabama koşuyorum.

Kulübe karanlık ve ıssız. Saat neredeyse altı; bardan söylediği gibi dörtte çıktıysa hâlâ eve gelmemiş olmasına şaşırıyorum. Suzanne diliyle kiraz sapı bağlarken ona benim saçmalıklarımı anlattığını hayal ediyorum. Eminim adam istese onunla Rachel'a gitmekten heyecan duyardı.

Yanlış bir şey yaptığına dair elimde hiçbir kanıt olmamasına rağmen göğsümde kızgınlık dönüyor. Patatesleri o kadar agresif bir şekilde soyuyorum ki bu sırada parmağımı kaybetmemem bir mucize. Yapmam gerekeni yaptım: Kullanma dürtüsüyle savaştım. Jeremy'nin planını kabul etmedim. Beck'in boş kulübesinde bu berbat yemeği yapıyorum ama doğru şeyi yapmak ne zaman gerçekten *iyi* hissettirecek?

Yemek yedide hazır olur ve sekizde soğur. Ona mesaj atıyorum ama cevap vermiyor. Saat dokuzda kulübenin duvarlarına bağırıyorum ve saat onda nihayet içeri girdiğinde bıçak fırlatmaya hazırım.

"Neden bu saatte evde olduğunu bana söylemek ister misin?" Talep ediyorum.

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bana neden Jeremy ile öğle yemeği yediğini söylemek ister misin?"

Korkunun verdiği sıkıntıyla nefesimi içime çektim. Tanrı aşkına, başka bir *şehirde* yemek yedik. Ve eğer öğle yemeğimizi biliyorsa, başka ne biliyor olabilir ki? "*Randevuda* değildim. Sadece dertleşmek istedi."

Dişlerini sıkarken Beck'in çenesindeki bir kas spazm geçiriyor. "Bu harika. Bir yılı aşkın süredir hiçbir şey yapmadığın bir adam için hâlâ ağlıyorsun. Açıkladığın için teşekkürler."

Kaskatı kesildim, birden emin olamadım. Bugün Caleb hakkında konuşmuyordum, değil mi? Caleb'ı hiç ima ettiğimi bile sanmıyorum.

Onu özlüyorum, ki bu garip. Her şey Lucie'yle ilgiliydi. Ama Beck bunu bana çevirmeyecek. Kocam hayatına devam ettiği için üzgün olmaya hakkım var. Hâlâ acı çekmeye hakkım var. "Anlaşmayı biliyordun. Bu senin için yeni bir şey olamaz."

"Aptallığıma verin," diyor kaskı kapıp kapıyı tekrar açarken, "değişmiş olabileceğini düşünmek."

O çıkarken bir elimi boğazıma götürüyorum ve çok fazla şey beklediği, ilişkimizi olmadığı bir şeye dönüştürdüğü için ona öfke duyarken bile ağlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Caleb'ı geri istediğimi biliyordu. Bu konuda hiç net değil miydim? Onunla daha önce hiç konuşmadığımız şekilsiz bir şey için planlarımdan vazgeçeceğimi mi sanıyor gerçekten?

Bunu tartışmak *istemiyorum*. Ama onun eve dönmesini istiyorum.

Yapabilirsem işleri yoluna koyacağım.

Ama yine de ona hiçbir şey için söz veremem.

BECK

Anlaşmayı biliyordun.

Bu sözleri bana söylediğine inanamıyorum ama Mueller onu Jeremy ile gördüğünü söylediği anda bunun bitmesi gerektiğini anlamıştım. Mantıklı bir insanın pes edeceği bir noktaya gelmiştik.

Motosikletimin gidonunu kavriyorum ve olması gerekenden daha hızlı bir şekilde sağa doğru yatıyorum.

Birini önemsemek kalbinizi yerinden söker. Babam gibi normal bir adamı, eski karısına bok atan ve ona fahişe demeden tek bir konuşma bile yapamayan bir canavara dönüştüren şey budur.

Eğer Kate bunca zaman sonra Caleb'ı istiyorsa, o zaman gitmeli ve sanırım ben de istediğimi yapmakta özgürüm. Bütün gece dışarıda kalmak, başka biriyle yatmak. Sadece bunu yapamayacak kadar kırbaçlanmış durumdayım. Ve onu incitmek istemiyorum, gerçi o beni incitmekten hiç çekinmiyor.

Eve gitmeden önce seçeneklerimi düşünerek bir saat daha at sürüyorum.

Her şeyi yok eden ben olmayacağım. Bunu kendi başına gayet iyi yapıyor gibi görünüyor.

Hâlâ uyanık, kanepede oturuyor ve tıpkı bir zamanlar tanıştığım, hayat tarafından tamamen katılaştırılmamış kız gibi görünüyor. İkimize de ne yaptığını görene kadar onu sarsmak istiyorum.

Onun yerine odama yöneliyorum. Şu anda bu konuşmadan iyi bir şey çıkmaz.

"Beck?" diye soruyor arkamdan.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

Koltuktan kalkarken işaret parmağını dudağının üzerinde gezdiriyor, uzun kirpiklerinin altından yukarı bakıyor, bakışları aç ve keskin, sanki beni canlı canlı yemeye niyetli. Yaklaşırken kalçaları sallanıyor ve gömleğinin alt kısmına uzanıp başının üzerinden çekerken başka tarafa bakmıyor, bunu yaparken ellerinin göğüslerini avuçlamasına izin veriyor.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Sesim alçak bir hırıltıya dönüşüyor, ikimize de tiksintiyle karışık. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. İşe yarayacağını da biliyorum.

Eli kot pantolonunun düğmesine gidiyor. Üzerinden sıyrılıyor ve sütyeninin düğmesini açmak için geriye uzanıyor. "Dur," diyorum kabaca.

Ama yapmıyor. Sütyenini çıkarıyor ve onu zorla içime alıyorum. Hayatımda gördüğüm en sıkı, en mükemmel vücuda sahipti, zayıf ve kaslıydı, göğüsleri elime sığabilecek büyüklükten biraz daha büyüktü. Göğüsleri gömleğime degecek kadar yaklaştı ve ben artık bıktım.

Onu duvara doğru itiyorum ve nefesi kesiliyor.

"Ne yapıyorsun Kate?" Elini tuttum ve sertleşmiş sikime yaslardım. "İstediğin bu mu? Şimdi mutlu musun?"

Gözleri donuklaşıyor, ağırlaşıyor ve nefes alış veriş i düzensizleşiyor. İkimizden biri ileri doğru hareket etse ağızlarımız birbirine sürtünecek kadar yakın ve elimi külotunun içine sokup parmaklarımı bacaklarının arasından geçirdiğimde onu o kadar ıslak ve hazır buluyorum ki daha yapacağımı itiraf etmeden ona teslim oluyorum. Kolundan tutup odama çekiyorum ve onu yatağa itiyorum. Kot pantolonumu indirmemi izliyor, dudakları dokunmadığım halde şişmiş. Sırılsıklam olmuş küçük külotunu çıkarıp bileklerini başının üzerinde sabitliyorum ve hiç uyarmadan sertçe içine giriyorum, keşke o keskin nefesini daha sonra tekrarlamak üzere saklayabilseydim.

"Böyle mi Kate?" Tısladım. "İstediğin bu muydu?"

Tekrar ittim. "Cevap ver bana. İstediğin bu muydu?"

"Evet," diye nefes alıyor, altımda bir kedi gibi geriniyor, daha fazlasını istiyor. Bileklerini bırakıyorum ve her iki kalçasını da kavırıyorum, iterken onu kendime çekiyorum. Yavaşça ilerlemek, çaresiz ve özür dileyecek hale gelene ve boşalmak için her şeyi söyleyene kadar ona işkence etmek istiyorum, ama onun kadar az kontrolüm var. Çok hızlı bir şekilde etrafımda kenetleniyor ve bana boşalmak üzere olduğunu söylüyor.

İçimde keskin bir çekilme var. Daha sert, daha hızlı itiyorum, düşük bir inilti ile onu dolduruyorum.

Altımda, yüzü kızarmış, ağzı açık. Daha fazlası için aç. Çok güzel ve şu anda bakması çok zor. "Bu hiçbir şeyi düzeltmedi," diyorum ona, çekilirken.

Bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme veriyor. "Şimdiden tekrar yapmak istiyorsun, değil mi?" Kalçalarını kavırıyorum ve onu yatakta kendime doğru çekiyorum, dişlerimin kalçasına batmasına izin veriyorum.

Evet, şimdiden tekrar yapmak istiyorum, ama bu gece kaç kez gelirse gelsin, *ben* kaç kez *gelirsem* geleyim, ona bakmak yine de acıtacak.

Ve yine de bitmesi gerektiğini bileceğim.

KATE

Küçük striptizim hiçbir işe yaramadı. Sanki ölü birini diriltmeye çalışmışım da cansız bir kabukla karşılaşmışım gibi. Onun yerine.

Ben iyileşmemizi beklerken günler geçiyor ve biz sadece... iyileşmiyoruz. Eskiden aramızda sevgi dolu anlar olurdu - gülümsemesinin hızlı parıltısı, yanından geçerken parmak uçlarının sıyrılması - ama şimdi sadece seks var. Hâlâ gün ortasında ofisin kapısını kilitleyip beni masanın üzerine yatırıyor ya da evde mutfak tezgâhının üzerine koyuyor ama bu hızlı ve zorlayıcı bir şekilde oluyor, sanki bunu yaptığı için kendinden ve ona izin verdiğim için benden nefret ediyormuş gibi.

Diğer tarafımızı özlüyorum. Sadece bir aydan biraz daha uzun bir süre önce ilk kez kampa gittik. Bana mutlu olup olmadığımı sormuştu ve cevabımın *evet* olduğunu öğrendiğimde şok olmuştum.

Keşke devam etseydi. Keşke onu nasıl geri alacağımı bilseydim.

Jeremy arayıp Caleb'in yüzük almaya gittiğini söylüyor ve normalde böyle bir haber beni Instagram'da Lucie'yi takip etmeye ya da Kayleigh ile plan yapmaya iterken bu kadar az umursamam garip. *Caleb ve ben akşamları ne yapıyorduk ki?* Onunla ilgili güzel anılar arıyorum ama Hannah ya da hamilelikle ilgili olmayan bir şey bulmakta zorlanıyorum.

Muhasebe işlerini hallettikten sonra Beck'i artık neredeyse hiç görmüyorum. Sabahları spor yapıyor ama nadiren kahvaltı ediyor ve çoğu gece kapanışa gidiyor.

Caleb yoluna devam etti, bar yoluna devam etti, Beck yoluna devam etti. Geride kalan benim; Holzig'deki işin bana hitap ettiği gibi tek bir işin bana hitap etmesini ya da özel hayatımın mucizevi bir şekilde düzelmesini bekliyorum.

Beni geride bırakmayan tek kişi Rachel. Gönderdiğim battaniye için teşekkür etmek için mesaj attı ve birkaç gece sonra bunu bir telefonla takip etti.

"Özür dilerim," diye patladım, o tek bir kelime bile edemedi. "Gelemediğim için özür dilerim."

"Ah, Kate," diye fısıldıyor ve sesi benim için o kadar üzgün çıkıyor ki kendi gözlerim yanıyor. "Anlıyorum, inan bana anlıyorum. Ama tüm hayatını bebeklerden kaçarak geçiremezsin. Bir gün tekrar deneyeceksin."

"Caleb nişan yüzükleri için alışveriş yaparken bu pek mümkün görünmüyor."

Duraksıyor. "Sen ve Caleb hakkında konuşmuyordum. Beck neredeyse her gün buraya gelir. Bazen Jane'i bir saatliğine alır ve benim uyumama izin verir. Onun kadar çocuk isteyen birini daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Göğsümde küçük bir delik açılıyor, aynı anda hem umutlu hem de acı verici bir şey. Bu istediğim bir şey mi? Ve eğer öyleyse, onu elde etme şansımı mahvettim mi? "Hiç ilişkisi olmamış. Muhtemelen bunun bir nedeni vardır."

"Evet, *seni* bekliyormuş gibi bir sebep," diyor iç çekerek. "İkinizin nesi var bilmiyorum ama günlerdir perişan halde. Ve alınmayın ama onu *bu* kadar mutsuz edebilecek güce sahip tek şey sizsiniz."

Ahh. Bundan nefret ediyorum.

Görüşmeyi sonlandırdığımda Beck'in koltuğuna kıvrılıp yüzümü dizlerime bastırıyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim? Her şeyi eski haline nasıl getirebilirim? Her ne kadar onu baştan çıkarıp rahatlatmak istesem de, bunun işe yaramayacağı açık. Özür dilemeliyim, ama o artık burada değil. Elbette, yorgun argın merdivenlerden çıkacağı sabahın ikisine kadar bekleyebilirim ama beni dinleyeceğinden emin değilim.

Bu da ona gitmem gerektiği anlamına geliyor. Kalabalık bir barda ne kadar ciddi olabileceğimden emin değilim, ama sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Davama yardımcı olacak türden bir kıyafet giydim -küçük bir etek, altında hiçbir şey olmayan deri blazer ceket- ve şehrin öbür ucuna gittim.

Otoparktan bara doğru yürürken göğsümde bir umut kıpırdanıyor. Bir romantik komedinin sonundaki büyük sahne gibi, her şeyi berbat eden adam büyük bir jest yapıyor ve dünyada her şey yoluna giriyor.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Derin bir nefes alıp kapıları itiyorum ve şu anda tüm dünyada görmek istediğim tek şey olan yüzünü arıyorum. Oda kalabalık ama neyse ki o kadar büyük ki onu her yerde bulabilirim. Keskin çenesini, sevdiğim ağzını ve elmacık kemiğinin altındaki yumuşak çukuru alıyorum ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, çok sert ve çok hızlı, sabit bir hızda değil. Bütün gün ona bakabilirim.

Çok meşguller, bu yüzden fuayeyi geçmek bile çok zor. Bana gitmemi söyleyecek ama bunun gerçekleşmesi için beni buradan taşıması gerekecek. Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum ve eğer mecbur kalırsam onu konuşmaya teşvik etmekle ilgili hiçbir sorunum yok.

Bara doğru ilerliyorum, ama o şimdi diğer uçta ve Suzanne -ilgisinin nesnesi- elini sevdiğim pazularının üzerinde gezdiriyor, dövmelelerinin izini sürüyor. Parmakları onunkileri çekiyor ve sonra bileğini avucunun içine alarak öne eğiliyor ve başparmağını ağzına alıyor.

Düşünmüyorum. Önüme çıkan iki kızı devirip Suzanne'ın yanına ulaşıyorum, tam da elini onun elinden çekerken.

Bana bakıyor ve gözlerinde hiçbir şey yok, hiçbir şey. Suçluluk yok, endişe yok. Sanki yaptığı hiçbir şeyi sorgulamaya hakkım yokmuş gibi. Midem bulanıyor. "Neden buradasın?" diye soruyor.

"O neden burada?"

Söylemeyi planladığım şey hiç de bu değildi.

Tezgâhtan bez parçasını alıp omzunun üzerinden geçirirken sıkılmış görünüyor. "Sorun nedir Kate? Senin de söylediğin gibi, 'anlaşmayı bildiğini' sanıyordum. Bir şeyler mi değişti? Eğer öyleyse, can kulağıyla dinliyorum."

Öfke beni sallıyor. Dik durabilmek ve muhtemelen Suzanne'ı saçlarından tutup yere savurmamak için barı kavriyorum.

Bu, geçen gün yaşananları düzeltmek, ona evet, bazı şeylerin değiştiğini ve benim için bir anlamı olduğunu söylemek için bir fırsat, ama o orada durup bu sürtüğün parmağını emmesine izin verdi ve kendisi de hiçbir şeyini ortaya koymadı, o zaman neden ben koyayım ki?

"Şu anda ciddi misin?" Talep ediyorum. "O senin parmağını emerken benden içten bir konuşma yapmamı mı bekliyorsun?" "Hayır," diyor, arkasını dönerek. "Senden lanet olası bir şey söylemeni beklemiyorum. Asla yapmazsın."

Şoktan kör olmuş bir halde arabaya doğru yürümek için uyuşmuş bir halde dönerken göğsümde yüz kiloluk bir ağırlık var. Buraya işleri yoluna koymak için geldiğime ve onun bana resmen siktirip gitmemi söylediğine inanamıyorum. Hayatımdaki herkesten böyle bir muamele beklerdim ama ondan beklemezdim. Kendime bunun canımı yakmasına izin vermememi, ona böyle bir güç vermememi söylüyorum.

Yine de acıyor.

BECK

Kate dışarı çıkıyor ve ben ona daha fazla zarar vermeyi dilemekle peşinden koşmak arasında kalıyorum. Yine de, neden ben ona gerçekten zarar verebileceğime inanıyor musun?

Suzanne gülüyor. "Ne kaltak ama." "Ona öyle deme," diye uyarıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Lütfen bana onunla yatmadığını söyle."

Öyleydim. Sonra içeri girdi ve başka bir kızın parmağımı yaladığını gördü, sanırım bir daha olmayacağım. *Hay sikeyim.*

Artık burada olmak istemiyorum. Ama kendi evimde de olmak istemiyorum. Kate hayatımı bir süreliğine çok daha iyi hale getirerek benim için her şeyi mahvetti, daha önce ne kadar boktan olduğunu fark ettim. Kalabalık biraz dağılana kadar bir saat daha işimi yapmayı başarıyorum ve sonra Mueller'a dışarı çıkacağımı söylüyorum.

Liam köşede, eskiden yattığı bir kızla konuşuyor. Oraya doğru yürüyorum, kafam kaosla o kadar dolu ki rahatsız ettiğim gerçeğini umursamıyorum. "Hadi gidelim buradan."

Kızın çenesi düştü. Sanırım kabalık ettim. Sikimde bile değil. Liam yüzüme bir kez baktı ve başını salladı. "Özür dilerim," diyor kıza. "Daha önce kankalar... boş ver. Kusura bakmayın. Gitmem gerek."

"Arabayı ben kullanıyorum," diye açıkladı, "çünkü bilerek bir ağaca çarpmaya meyilli görünüyorsun ve ben bunu riske atamayacak kadar yakışıklıyım."

Şehrin dışına, on altı yaşındayken bize kart göstermeyen ve bugün de aynı yüksek standartlara sahip gibi görünen bir bara gidiyor.

Barmen bana buzlu bir double burbon doldururken, "Az önce Arielle Dawes'la bana engel oldun," diyor. "Bu iyi olsa iyi olur."

Boğazımdaki yanmanın tadını çıkararak burbonu çarpıyorum ve iki tane daha içmek için elimi kaldırıyorum. "Caleb'ı hâlâ unutamadım. Bunca zaman sonra."

İki elini de hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirerek inliyor. "Bak, Kate'i severim ve bence kendine çeki düzen verdi ama bu şu anda kimseye uygun olduğu anlamına gelmez. Ve gerçekçi olmalısın: Caleb'la henüz boşanmadılar bile, hem de Kate'in istemediği bir boşanma. Bunun değişeceğini sana düşündüren neydi?"

Onu görmezden geliyorum. Onun benimleyken nasıl olduğunu, asla birlikte olmaması gereken eski sevgilisini bir anlığına bile unuttuğunda ne kadar *mutlu* olduğunu bilmiyor.

Barmen bana bir double daha uzattı. "Her zaman onun olmadığı biri olmasını isterdi. Kız yenilik ve heyecan istiyordu, o da bunu istediği için kızında yanlış bir şey varmış gibi davranıyordu."

Beni nereye götürdüğü düşünüldüğünde bunda bir yanlışlık *olduğunu* hatırlatmasını bekliyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Hatırlıyorum.

Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diyorum ikinci double shot'ı kendime doğru çekerek, "bizimle iyi olduğu. Gerçekten iyi. Ve benimle, onunla olduğundan bin kat daha mutlu ama bunu itiraf etmekten aciz." Bir elimi saçlarımdan arasından geçirip kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Kafam bulanık. "Onu seviyorum ama artık bununla başa çıkamıyorum."

İç çekiyor. "Onu sevdiğini biliyor mu?"

"Bilmeli. Daha açık olamazdı."

Başını sallıyor. "Elbette, ama bunu *kelimelerle* ifade edebildin mi? Kate zeki bir kız ama pek çok konuda aptal olacak kadar da kafayı yemiş durumda ve bu da muhtemelen onlardan biri."

"Bana Caleb'in peşinde olmadığını söylemek için binlerce fırsatı oldu. En azından bu kadarını yapana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim." "O zaman sen de en az onun kadar aptal olabilirsin," diye bitiriyor.

Güneş tepedeyken ve alkol kafamın içinde kapatılamayan bir alarm gibi çalarken onun kanepesinde uyandım.

Ayağa kalkarken ellerime doğru inliyorum. "Siktir."

"Çok sert vumuşsun," diyor Liam mutfaktan. "Seni üniversiteden beri böyle görmemiştim." "Saat kaç?"

İkimiz de arkasındaki saate bakıyoruz. Neredeyse on olmuş.

Siktir, siktir, siktir. Kate'le ilişkimin bitmesi gerekse bile, bu şekilde bitmesini istemiyorum - aldattığımı düşünmesini istemiyorum. Ayağa kalkıyorum. Tanrım, bütün vücudum ağrıyor. "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Eğer yapmazsam, bütün sabah Kate'in cesedinden kurtulmana yardım edeceğimi düşündüm. Bu daha kolay geldi."

Başım dönerken mutfak tezgâhına yaslanıyorum. "Dostum, eğer daha önce kızgınsa, şu anda yanıyor ve Kate yarı yolda bir bok yapmıyor. Beni Suzanne'la gördü ve ben eve gelmedim. Evim hâlâ ayakta kalırsa şanslıyım."

"Öyle mi?" diye soruyor Liam, kahvesini yudumlarken kaşlarını kaldırarak. "Tanrım, kulağa seni önemsiyor gibi geliyor, her ne kadar tamamen berbat bir *Kate* tarzı olsa da. Belki de onunla konuşmalısın."

Belki de yapmalıyım.

Liam bisikletimi almam için beni bara bıraktı. İçeri bile girmiyorum, sadece otoparktan çıkıp kulübeye doğru uçuyorum.

Arabası orada değil. Kalbim daha hızlı atıyor ve taşınmadığından emin olmak için adımlarımı ikişer ikişer atıyorum - taşınmış olsaydı onu suçlamazdım.

Eşyaları odasına dağılmıştı ama yatak hâlâ yapılıydı. O ana kadar dün gece de başka bir yerde uyumuş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Hışım ile evden çıkıp bisikletime biniyorum ve nedenini bilmesem de kasabanın içinden geçerken onun arabasını arıyorum. Gerçekten de geceyi nerede geçirdiğimiz konusunda onunla herkesin önünde kavga *etmek istiyor* muyum? Sanırım bu bile satıcısını görmeye gittiğini öğrenmekten daha iyi olurdu.

Arabasını Ana Cadde'deki lokantanın yanında görüyorum ama rahatlamam kısa sürüyor. *Ne zamandan beri kahvaltısını dışarıda yapıyor?* Kahvaltıyı sevmez bile.

Eğer burada bir erkekle birlikteyse ve üzerinde dün gecedan kalma kıyafetler varsa, halk önünde yapacağımız kavga düşündüğümünden çok daha kötü olacak.

Bisikletimden inip iki adım attıktan sonra onun arabasına ve yanındaki arabaya bakıyorum: yepyeni bir üstü açık Audi A5.

Jeremy'nin Lucie'ye tek kuruş nafaka ödemeyi reddederken kendine aldığı arabanın aynısı.

Onunla tekrar çıktığına inanamıyorum.

KATE

Jeremy tüm restoranı görebildiği köşedeki kabinde bekliyor, böylece bizi dinleyen biri olup olmadığını anlayabilecek.

Geçen hafta öğle yemeğinden beri aramalarını sesli mesaja yönlendiriyorum. Bu sabah telefonum çaldığında, bir zamanlar Caleb'dan haber alabilmek için dua eden zavallı yanımla Beck'in aramasını istedi, sanki bu noktada işleri düzeltmek için söyleyebileceği bir şey varmış gibi. Suzanne'la yattı, ki bu kısa süreli kaçamağımız sırasında *benim* bile *atladığım* bir adımdı.

Ama o Jeremy'ydi ve Beck *olmaması* bir şekilde tabuta çakılan son çivi gibi geldi.

Jeremy'yi dinlememek için tek neden, şu anda kimsede fazlası yokmuş gibi görünen ve zaten hiçbir zaman varmış gibi davranmadığım temel insani nezaketti. Ne olursa olsun kendimi korumak için bu toplantıyı yapmam gerekiyordu. Ve eğer benim yerime Lucie'nin kaybettiği bir dünyaya inanarak birkaç dakika geçirmem anlamına geliyorsa, bu da sorun değil.

Garson benim kahvemi ve onun yumurtasını getirdi. Konuşmadan önce onun duyma mesafesinden çıkmasını bekliyorum.

"Tamam, bana planı tekrar anlat," diyorum, sesim uzak, boş.

"Oldukça basit" diyor. "Wharton'dan mezun olduğuna emin misin?" "Sana kokain bulmamı istediğine emin misin?" Karşılık veriyorum.

"Peki," diyor kuşkulu bir iç çekişle. "Sen kokaini ele geçir ve önemsiz bir miktar olmadığından da emin ol.

En az bir gramdan bahsediyorum."

"Bunun için paraya ihtiyacım olacak." "Bir işin yok mu senin?"

Hayır, aslında yok. "Bu senin planını finanse ettiğim anlamına gelmez."

"Bu *benim* planım değil, *bizim* planımız ama olsun." Cüzdanını açtı ve beş yüz dolar çıkardı. "Bu yeterli mi?"

O paraya beş gram alabilirim. Ama bir pisliği parasından ayırdığım için mutluyum. Faturaları masanın üzerinden kaydırıp çantama tıktırıyorum. "Kokaini alıyorum, sonra ne olacak?"

"Sonra da Cadılar Bayramı için birinin evinde çocukça şeyler yaparken arabasına yerleştirirsin. Oldukça تنها bir yer, böylece kimse sizi görmez."

"Nerede olacağını nereden biliyorsun ki?"

"Elimde bir sürü şifresi var," diyor, bunun ne kadar istilacı olduğundan rahatsız olmadan. Elbette, uyuşturucu bulundurmakla suçluyor, bu yüzden internet gözetiminin işteki kolay bir gün gibi görünebileceğini anlayabiliyorum.

"Yani kokaini yerleştirdim, sonra ne olacak?"

"O zaman bana yaptığını söyle, ben de ikizleri okuldan alır almaz onu arayıp ihbar edeyim. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Kahvemi bitirdim ve onu masada bıraktım, yemeğinin yarısına gelmişti. Kapıya ulaştığımda konuşmayı aklımdan çıkarmıştım. Ama Beck'in arabamın yanında durduğunu gördüğümde hemen hatırlıyorum.

"Jeremy ile birlikte miydin?" diye soruyor ama sesi sanki zaten biliyormuş gibi düz ve kesin.

Hayatımda pek çok boktan şey yaparken yakalandım ama bunlardan herhangi biri için bu kadar suçlu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Midem o kadar çok düşüyor ki, onu yerinde tutma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Dedikleri gibi, hücum en iyi savunmadır.

"Beni buraya *kadar takip* mi ettin?" Dudaklarımdaki titremeye hakim olarak talep ediyorum. *Peki ben neden titriyorum?*

Tanrı aşkına, Suzanne ile yattı. "İstersem bir arkadaşım la kahvaltıya gitmeye hakkım var."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, Jeremy ile konuşmanın sadece iki nedeni var ve ikisi de berbat." Konuşurken gözleri boş bakıyor. Tepki bile vermemesi beni korkutuyor - kızgın değil. *Bitti.* Benimle işi bitti, saçmalıklarımla işi bitti ve sanırım bunu dün gece anlamalıydım ama yine de midem bulanıyor. Çırpınmak, yalvarmak, fikrini değiştirmek için elimden ne gelirse yapmak ya da söylemek istiyorum. Çocukken göstermeme izin verdiğim aynı utanç verici zayıflık ve bir kez bile işe yaramadı.

"Cidden Jeremy ile çıkacağımı mı düşünüyorsun? Senin aksine ben yoluma çıkan hiçbir insan müsveddesiyle yatmam." "Yani sen ve Jeremy, Lucie ve Caleb'i ayırmaya çalışıyorsunuz."

Lucie'ye yaptığım hiçbir şey dün gece Suzanne'la yatması kadar kötü değil ve ona bir şans daha vermeyeceğim. "Lucie'nin Caleb'in kendisini aldattığını düşünmesi için çeşitli yollar denedik mi? Elbette. Böyle düşünmesi için çılgınca şeyler yaptım. Ama bugün olan bu değildi ve seninle yatıyor olmamız vaktimi nasıl geçireceğimi belirleyebileceğin anlamına gelmiyor. Özellikle de geceyi Suzanne ile geçirdikten sonra."

Gözleri karardı, tamamen soğudu. "Liam'la birlikteydin, Suzanne'la değil, ama şu noktada bunun bir önemi yok." Hile yapmadı.

Tanrım. Tabii ki yapmadı.

Şaşırmadım bile. Her şeyi mahvettim... çünkü mahvetmek istedim, değil mi? Çünkü onun beni aldatma ihtimali bile nefesimi kesiyordu.

Tekrar incinmek istemedim ama ikimizi de incittim.

Bisikletine tırmanıyor ve konuşurken yüzünü bana dönmüyor bile. "Tanıştığımız günden beri sana aşığım. Seni Gece Yarısı Evi'nin önünde gördüğüm o ilk geceden beri. Bu yüzden bekledim çünkü Caleb'la ilişkinizin uzun sürmeyeceğini biliyordum." Kaskını takıyor ve bisikleti çalıştırırken vizörü yukarı kaldırıyor. "Ama şu anda kimsin? O gece tanıştığım kız bu değil. Ve beklediğim kız da bu değil. Hannah gitti, Kate. Caleb da öyle. Ve günün birinde hayatına devam etmen gerekecek, ama bunun olmasını beklemekten bıktım. Eşyalarını evimden çıkarman için sana birkaç saat veriyorum. Ben eve gelene kadar gitmiş ol."

Geri geri gidip uzaklaşıyor ve ben arabamın kapısına tutunup ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları silmek için gereken çabayı gösteremiyorum.

Neden buradayım, bu restoranın dışında? Neden Jeremy ile buluşmayı kabul ettim ki? Şu an istediğim Caleb değil ve hiç de öyle olduğundan emin değilim.

Beni seviyordu.

Sanırım bunu biliyordum. Caleb işte olduğu için çocuk odasını hazırlamama yardım ettiği onca gece, benim adıma Caleb ile tartıştığını duyduğum onca zaman. Ve ben de onu seviyordum. Kendi kendime kocamın daha çok onun *gibi* olmasını dilediğini söylüyordum, ama bir yanım onun yerine onunla birlikte olmayı diliyordu. Ama bunu kabul etmek istemiyordum, edemiyordum çünkü bu sahip olduklarımı kaybetmek anlamına gelirdi.

Arabaya bindiğim anda çantamdaki telefonum çalmaya başlıyor ve Beck'in arayıp bana son bir şans vermesi ve bunu nasıl düzelteceğimi söylemesi için dua ederek telefona bakıyorum. Onun yerine Caleb'in adını gördüğümde hayal kırıklığım çok büyük oluyor. Aramanın telesekretere düşmesine izin verirken ironiye hem gülüyor hem de hıçkırıyorum. Ne söyleyeceği gerçekten önemli değil. İçimde Caleb'in asla dolduramayacağı bir boşluk var - zaten hiç doldurmamıştı. Bende iyi bir şeyler gören tek kişi Beck'ti.

Ve o bile artık bulamıyor.

KATE

Kent'in evi uzun ve çakıllı bir yolun sonunda, gözden uzak bir yerde. Garaj yolu arabalarla dolu.

Parti devam ediyor... ama burada günün her saatinde bir parti devam ediyor.

Park edip kapıya doğru yürüyorum, şimdiden bu hikayeyi daha sonra rehabilitasyonda nasıl anlatacağımı hayal ediyorum. İnsanlar kafalarını sallayıp, *tabii ki kötü gitti, seni lanet olası aptal* diye düşünmeden önce yarısına bile gelemeyeceğim.

Kapıyı çalıyorum ve hayal meyal tanıdığım sarışın bir kız cevap veriyor, hülyalı, uyuşturulmuş gözlerle bana bakıyor. Kafası çok iyi. "Katie," diyor tembel bir gülümsemeyle, kollarını bana sarıyor, kendi ağırlığını tam olarak desteklemiyor. Bu bir şey ifade etmiyor.

Tanrım, uyuşturucu kötüdür.

Keşke şu an onun yerinde olsaydım diye düşündürüyor.

Teslim olmayı hayal ediyorum; mutluluğu, hiçliği. Kendimi bir kez daha bırakmak o kadar iyi hissettirecek ki, bunu reddetmek için öne sürdüğüm tüm nedenler tartışmalı hale gelecek. Caleb'la tekrar bir araya gelmeyeceğim. Hannah'nın yerine geçmeyeceğim. Onlar gidene kadar sevdiğimi bile bilmediğim şeyleri sağlamak için bekleyen Beck'im yok. Yeni Kate, uyuşturucu kullanmayan ve insanlara iftira atmayan daha iyi Kate... Bugün değil de yarın o olamaz mıyım?

Ve eğer bir daha ayağa kalkmazsa... Bu konuda da biraz kararsızım.

Her yerde insanlar var ve hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor. Kent odanın öbür ucundan beni görüyor ve yüzü geniş, sevinçli bir gülümsemeye dönüşürken benim midem onunla her uyandığımda hissettiğim tiksintiyle dönüyor.

Mutfaktaki büyük mermer adaya geliyor ve kollarını bana doluyor. "Seni özledim, bebeğim. Evine hoş geldin."

Geri çekiliyorum, ağzım sert bir çizgi halinde. "Geri dönmedim. Sadece madalyonumu almaya geldim."

Sırtıyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni makine hassasiyetiyle kola dizilerinin aynaya yerleştirildiği tezgâha doğru çeviriyor.

Görünce ağzım sulanıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki şimdiden terliyorum, şimdiden çaresizim.

İncinmemek istiyorum. Beck'i ve bugün yüzünde gördüğüm, asla ama asla sorumlusu olmak istemediğim kırık bir şeyi artık umursamamak istiyorum. Ve bunların hiçbirini hissetmek *zorunda değilim*.

"Yumul tatlım," diyor Kent kulağıma. "İstedğini biliyorsun."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve rehabilitasyonda beni güçlü tutan şeyi kanalize etmeye çalışıyorum. Ama o Caleb'dı ve artık işe yaramıyordu. O rüyanın tadı, çok uzun süre çiğnenmiş bir sakız gibi uçup gitmiş. Artık önemsedığım, hayal kırıklığına uğratmak istemediğim yüz onunki değil.

Cevabımı zorlarken çenem gıcırıyor. "Ben iyiyim. Sadece madalyonumu istiyorum. Bir anlaşma yapmıştık."

"Hadi bebeğim," diyor kollarımı ovuşturarak. "Kal ve bizimle takıl. Seni uzun zamandır görmedik." "Artık bunu yapmıyorum." Sesim buz gibi. "Aylardır temizim."

"Sikeyim. Onsuz geçen o kadar zamandan sonra ilk satırın ne kadar iyi geleceğini biliyor musun? Sırf bunun nasıl bir şey olduğunu görebilmek için aylarca temiz kalmak istiyorum."

O haklı. Cennet gibi hissedeceksin. Ve artık hissetmemek için bir neden yok. Kaybedecek bir işim, hayal kırıklığına uğratacak bir ailem, evde bekleyen bir kocam ya da kızım yok.

Beck yok.

"Sadece madalyonumu istiyorum," diyorum ona, sesim özlemle titriyor. Zayıfladığımı duyuyor.

"Tamam bebeğim," diyor elini kalçama koyarak. "Gel hadi. Benim odamda."

Onu yukarı kadar takip ediyorum, kalbim olduğundan daha hızlı çarpıyor. Beni hiçbir zaman bir şey yapmaya zorlamadı ama zorlaması da gerekmedi. Şimdiye kadar, her zaman yeterince istediğim bir şey vardı.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni duvara yaslıyor. "Seni özledim tatlım," diyor saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Ellerimi göğsüne koyupboş yere onu itmeye çalışıyorum. "Bunun için burada değilim. Madalyonum nerede?" "Bunun için bana ne vereceksin?"

Onun yakınlığından korkuyorum. Yüce Tanrım, kötü fikirlerle dolu bir yaşamda, buraya onunla gelmek en kötüsü olabilirdi. "Hiçbir değeri yok. Sadece duygusal. Sana bunun için iki yüz dolar veririm."

"İki yüz mü?" Gülüyor, ellerini odanın içinde, devasa televizyona ve saçma sapan özel yatağa doğru sallıyor. "İki yüz dolar umurumda mı sanıyorsun?"

"Beş yüz. Lütfen, Kent. Kızımdan bana kalan tek şey bu. Senin için bir şey ifade etmiyor."

"*Senin* için bir anlamı olması," diyor elini kalçama dolayarak, "*benim* için de değerli olduğu anlamına geliyor. Para istemiyorum bebeğim. Bak ne diyeceğim: tek bir replik söyle, sadece *bir tane*, ben de sana kolyeyi vereyim."

Bu fikir ağzımı sulandırıyor, göğsümde derin, çirkin bir beklenti yükseliyor.

Bir tane yapabilirim. Sadece madalyonu geri almak için. Tek bir satır yazabilirim, sadece bir satır ve hem kendime hem de ona bunun geride kaldığını kanıtlayabilirim. "Hala sende olduğunu bile bilmiyorum."

Komodininin içine uzanıp onu çıkarıyor ve sağa sola sallıyor. "Tabii ki bende. Eninde sonunda onun için geri geleceğini biliyordum. O senin sevdiğin tek şeydi."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum.

Bir elinden diğerine atarak gülüyor. "Tabii ki öyle. Kokain almak için yaptığın pislikleri düşün. Çalmaya hazırdın, kocanı aldatmaya hazırdın, her şeyden vazgeçmeye hazırdın ama bu altın kaplama bok parçasından vazgeçmeyi asla ama asla kabul etmedin. Bu benim için bir oyundu. Her zaman önce madalyondan vazgeçmeni istedim, hatırladın mı? Sen vermeyince de ikinci seçeneğe geçerdik."

Ona bakıyorum, ona. Bu doğru olamaz. Bir *şeyi* kocamdan daha çok sevmiş olamam. Bir *şeyi*, ondan vazgeçmek yerine nefret ettiğim biriyle yatacak kadar çok sevemezdim. Ama o benim için sadece bir kolye değildi. O Hannah'ydı. Ona tutunmanın, o yokmuş gibi davranmanın bir yoluydu. Caleb'la tekrar bir araya gelmek, onun gibi bir çocuğa sahip olmak... Beck'le yaşadığım gerçek, güzel, korkunç şey yerine seçtiğim saçma, rahatlatıcı bir fanteziydi.

Bu yüzden onu kaybettim ve daha da kötüsü bu süreçte onu incittim. Bu yüzden ikimiz için çok geç olsa bile, onun sayesinde sonunda fanteziyi bırakacağım. Onun sayesinde gerçek, güzel, korkunç dünyaya yeniden gireceğim, her ne kadar bunu izlemek için yanımda olmayacak olsa da.

"Unut gitsin," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Geri döneceksin," diye uyarıyor, madalyonu bir çekmeceye atıyor ve belki de haklı, ama merdivenlerden inmeye devam ediyorum, salondaki tüm insanların arasından geçiyorum, her selamı görmezden geliyorum ve dışarı çıkıp arabama gidiyorum.

Haftalardır ilk kez Ann'i aradığımda ve sonunda başından beri bildiğim şeyi itiraf ettiğimde hala onun garaj yolunda oturuyordum:

Hâlâ iyi değilim ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

KATE

Birkaç saat sonra, dört ay sonra ilk NA toplantımdaydım. Hatırladıklarım kadar *heyecan* verici *değil*. Aynı boktan fayans Bir kilisenin dinlenme odasında zemin, kahve ile aynı katlanır kart masası, aynı floresan ışığı ve çaresizlik kokusu.

Duyduğum hikâyeler muhtemelen benimkilerden daha kötü. Yanımdaki adam sadece on saattir temiz ve bir noktada ailesinin hayat birikimini çalmış. Çocuğu zulasına girip aşırı doz alan başka bir kadın daha var. Ancak hatalarım daha önemsiz gelmiyor çünkü bu insanlardan hiçbir şey beklemiyordum, oysa bir zamanlar kendimden çok şey bekliyordum ve hepsinde başarısız oldum. En çok da Beck'te başarısız oldum. Arabayla uzaklaşmadan önce gözlerindeki o kırık bakışı hatırlayarak ürperiyorum.

Bunu ona ben yaptım. Büyük, kırılmaz Beck'e. Yaptığım affedilmez şeyler arasında en kötüsü buydu. Sonunda pes etmesine neden olan şey.

Odayı dolaşıyorlar. Bana geldiklerinde konuşmaya isteksizim ama Ann'in San Francisco'daki psikoterapist arkadaşı Lynn beni rahat bırakmıyor.

"Ben Kate," diyorum onlara.

"Merhaba Kate," diyorlar hep bir ağızdan. Bu selamlama beni her zaman rahatsız etmiştir. Her insana sundukları bu ezbere karşılamanın samimi hiçbir yanı yok. Ama konudan sapıyorum.

"Birkaç aydır temizim ama daha dün gece satıcımın evindeydim ve hiçbir şey yapmayacağımdan yarı yarıya emindim."

Beklediğim gibi başlarını salladılar. Geri çekilmeden önce doğrudan çizgiye giden tek kişi ben değilim.

Onlara yanlış nedenlerle temizlendiğimi ve şimdi doğru nedenlerle temiz kalmak istediğimi söylüyorum. Kızım ölmeden önce olduğum kişinin bir benzerine dönüşmek istediğimi ve bunun ikinci seferde çok daha zor olacağından şüphelendiğimi çünkü artık uğraşmak için bir nedenim olmadığını söylüyorum.

Her şey bittiğinde daha iyi olmuyorum, sadece boş oluyorum. Yüz yıl uyumak istiyorum, ama belki de bunun nedeni dün gece Kent'in evinden doğruca San Francisco'ya gitmem ve çok uzun zamandır yatak görmemiş olmamdır.

Toplantı sona erdiğinde, Lynn ve ben bir fincan kahvenin ve mağazadan alınmış bir tabak kurabiye'nin beklediği arka masaya gidiyoruz, sanki sabahın altısında kurabiye isteyen varmış gibi.

"Kahvenin yanında gerçek süt verseler ölürler mi?" Lynn'e sordum. "Toz krema olmadan hepimiz yeterince acı çekmedik mi?"

Söylediğim hiçbir şey özellikle umurumda değil. Sadece odağı kendimden uzak tutmak istiyorum.

İğrenç kurabiyelerden birini ısıırıyor. "Hadi gel. Güzel bir kahve içelim ve sohbet edelim."

Görünüşe göre, zaten bana odaklanacağız.

Dışarıda sabah güneşi çok parlak ve hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Beni uzun bir tepeye yönlendiriyor. Aslında kahve istemiyorum ve bunun için bu koca tepayı tırmanmak istemediğimden eminim.

"Toplantıda ne demek istedin?" diye soruyor. "Yanlış sebeplerden dolayı temizlendiğini söylediğinde?"

İsteksizce tepeye tırmanmaya başladım ve Beck ile Caleb'in hikâyesini ve yaptığım bazı yanlışları anlatmaya başladım. Bu kadar yorgun olmasaydım muhtemelen detaylar hakkında ona yalan söyledim. Tüm ihtişamıyla ortaya dökülen gerçekler beni kötü biri gibi gösteriyor, Beck'in bir zamanlar söylediği gibi kötü bir *kraliçe* değil. Şu anda kimsenin beni güçlü göremeyeceği kadar pis ve bitkinim.

Kahve dükkanının kapısını açtı. "Görünüşe göre telafi etmen gereken bazı şeyler var."

Uzun sabah kuyruğuna girerken dişlerim gıcırıyor. Sırf bu saçmalığı dinlemek zorunda kalmak için istemediğim bir kahve için sırada beklediğime inanmıyorum. NA'nın telafilerle ilgili saçmalıklarına hâlâ tam olarak inanmıyorum ve zaten bunu telafi edemem. "Beck özür dilememi istemiyor. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Uzun zamandır benim saçmalıklarına inanmayacak kadar çok şey gördü.

şimdi söyle."

"Beck'ten bahsetmiyordum," diyor. "Lucie'den bahsediyordum."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, öfkeyle uyanıyorum. "*Lucie mi? Neden ondan* özür dileyeyim ki?"

"Bana aylarca erkek arkadaşının onu aldattığını düşünmesi için uğraştığını ve eski kocasıyla buluşup uyuşturucu bulundurma suçunu ona atmayı tartıştığını söylüyorsun." Elini kalçasına dayadı. "Neden özür dilenmesi gerektiği senin için gerçekten açık değil mi?"

İç çektim. "Bunu yapmadım. Sadece onu dinledim. Hem neden özür dileyeyim ki? O kaltağın iki sağlıklı çocuğu ve benim kocam var. Benden özür dilemeden de yeterince şeyi var gibi görünüyor."

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Bir saatten kısa bir süre önce eski Kate olmak istediğini söylemiştin, acı ve öfke dolu olmayan Kate. Peki söyle bana, eski Kate çocuklu bekâr bir anneye öfkelenir miydi? Kendisiyle evli kalması için onu *tuzaga* düşürmeye çalışan bir adamın tarafını tutar mıydı?"

Ugh. "Hayır."

Kasaya ulaştık. Bir latte sipariş ediyorum ve Lynn gülüyor. "Onunkini kafeinsiz yap. Yatmak üzere. Ben de büyük boy çay alacağım, teşekkürler."

Sanki bir çocukmuşum gibi siparişimi değiştirmesine kızmak istiyorum ama bunun yerine gözlerim doluyor. Bu onun anaç tavrıydı. Bana Mimi'yi hatırlattı.

İçkilerimizi beklemek için tezgâhın sonuna doğru ilerliyoruz. "Lucie senin istediğin her şeyi temsil ediyor," diye devam ediyor. "Çocuklar, istikrar. Belki de o kişi olmanın ilk adımı, öyle olan birinden nefret etmekten vazgeçmektir. Senin kızın onda değil. Senin aşık olduğun adama sahip değil. Kendi hayatını yaşadığı için onu suçlamayı bırakın ve kendi hayatınızı nasıl yaşayabileceğinizi bulmaya başlayın."

Haklı olmasına rağmen onunla tartışma isteğimle savaşarak yanağımı emiyorum.

Hangi noktada tüm bunlar Caleb'le ilgili olmaktan çıkıp Lucie'yi benim istediğim hayatı yaşadığı için cezalandırmaya dönüştü? Çünkü haftalardır, hatta aylardır böyle. Beck'in beni ilk öptüğü andan beri Caleb'la olan hayatımı bir kez bile özlemedim.

"Belki," diye cevap veriyorum sonunda. Sesim zar zor duyuluyor.

İçkilerimizi aldı ve benimkini bana uzattı. "Gel bakalım. Misafir odamda kalabilirsin. Birkaç saat uyuduktan sonra her şey daha güzel görünür."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Mimi de böyle söylerdi.

LYNN ve kocası Jamie North Beach'te şaşırtıcı derecede güzel iki katlı bir evde yaşıyorlar ve bana hak ettiğimden çok daha iyi davranıyorlar. Kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar onlarla kalmamda ısrar ediyorlar ki bu iyi bir şey çünkü başka türlü nerede kalacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ayrıldığımdan beri Beck'ten tek bir kelime bile duymadım.

Her öğleden sonra Lynn'in güzel bir akşam yemeği hazırlamasına yardım ediyorum ve mutluymuşum gibi davranmaya çalışıyorum, telefonumun affedildiğini söyleyen bir mesajla titremesini beklemiyorum. Bugünlerde beni siren gibi çağıran şey Hannah'nın eşyalarının olduğu kutu değil, Beck. Görmek istediğim onun fotoğrafı. Birlikte yaşadığımız anıları kum gibi parmaklarımın arasından geçirmek istiyorum. Günümü ona anlatmak istiyorum.

Lynn ve ben her sabah, buradaki ilk sabahımda gittiğim NA toplantısına katılmak için sabahın köründe kalkıyoruz. Bugün, oğlu zulasına girdiğinde aşırı dozdan ölen kadın, kocasının onu affettiğini söylerken ağlıyordu. Kahve içmek için tepeye doğru yürürken Lynn'e "Neden affettiğini anlamıyorum" dedim. "Ben olsam onu affetmezdim."

"Bana öyle geliyor ki senin sorunun da bu," diyor. "Kimsenin seni affetmesini beklemiyorsun çünkü kendin *de dahil olmak üzere* kimseyi affetmiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Kimi affetmedim ki?"

Gülüyor. "Kimi affetmek zorundasın?"

Omuz silkiyorum. "Bir referans karşılığında benimle yatmaya çalışan o dangalak mı?"

Burnu kırışır. "Hayır, onu kesinlikle affetmiyorum. Peki ya büyükannen ve teyzen?" Olduğum yerde duruyorum. "Benim ailem yok."

"Mimi ve kızı... Natalie? Adı bu değil miydi?"

Tekrar yürümeye başladım. "Mimi beni terk ettikten birkaç yıl sonra ölmüş, görünüşe göre onu araştırdım ve Natalie gidip kendini becerebilir. Ulaşmak için yirmi yılı vardı ve ulaşmamayı seçti."

Lynn, "Ne olduğunu öğrenene kadar onu affetmemeyi gerçekten seçemezsiniz," diyor.

Ben katılmıyorum. Kimi istersem affetmemeyi seçebilirim. Ama Lynn'in evine döndüğümüzde, bir saatlik iç tartışmadan sonra, dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Natalie'nin adını aradım. Doktor olması onu bulmamı nispeten kolaylaştırıyor.

Natalie Collins, moleküler onkolog, Ulusal Sağlık Enstitüleri.

"Kansere çare ararken beni evlatlık vermeniz ne güzel," diye mırıldanıyorum şımarık personel fotoğrafına bakarak. Mutfağın etrafında dolanan Lynn sadece gülüyor. "Bunu hemen söylememeye çalış."

E-posta adresine tıklıyorum ve hissetmediğim bir profesyonelliği yönlendirirken boş ekrana bakıyorum. Bu kadın ve annesi beni çürümeye terk etti, ama buradaki amacım ona öfkelenmek *ya da* onu affetmek değil. Sadece babamın kim olduğunu bilmek istiyorum. Ne olduğunu anlamak istiyorum... ve bunu yapmasının sebebi ben miyim?

Merhaba Natalie,

Ben Kate Bennett. Kim olduğumu bildiğinizi varsayıyorum. Aile araştırması yapıyorum ve vaktiniz olduğunda birkaç sorum olacaktı.

Best,

Kate

Lynn'i susturmak dışında bu egzersizden bir şey çıkmasını beklemiyorum ama birkaç dakika içinde Natalie'nin yanıtı gelen kutuma düştü.

Bana üzgün olduğunu söyledi. Annesinin beni evlat edinme sürecinde felç geçirdiğini ve hayatının geri kalanında tam zamanlı bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Natalie anlamak için çok genç olduğumu ve Mimi'nin fikrini değiştirdiğini düşünmemin daha iyi olacağını düşündü.

Bana yardım etmek için daha fazlasını yapmadığı için özür diliyor ve kardeşinin ölümünden bir şekilde beni sorumlu tuttuğunu itiraf ediyor. Görünüşe göre annem, o atladığında ilişkilerini üniversiteye anlatmakla tehdit ediyordu. Eğer açık olursam benimle konuşmak istediğini söylüyor. Hatta bir gün kuzenlerimle tanışmak isteyebileceğimi, çünkü şu anda iki erkek çocuk annesi olduğunu söyledi.

Natalie'nin e-postasını okuyabilmesi için dizüstü bilgisayarı Lynn'e verirken boğazım düğümleniyor. Bunca zaman sonra Mimi'nin beni terk etmemiş olması, çabasına değmediğime karar vermemiş olması önemli olmamalı ama önemli.

"Şimdi onu affediyor musun?" Lynn işi bitince sorar.

Bir omuz attım. "Evet, ben de onun yerinde olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım. Yine de yarım yamalak bir profesör ve bir şantajcının ürünü olduğum gerçeğini sevmiyorum."

Gülümsüyor. "Ya da belki de hata yapan zeki bir adam ile sırtı duvara dayalı on dokuz yaşında becerikli bir gencin ürünüsünüz. DNA'nızın hangi parçalarına değer vereceğinizi siz seçersiniz."

Beck'e yaptıklarım için kendimi affedebilseydim, ona bile inanabilirdim.

KATE

İki hafta sonra öğleden sonraki bir NA toplantısına girerken telefonum çaldı. Bu saatte genellikle Rachel arar.

Jane'i uyuttuktan sonra. Bazen Natalie'nin tek boş dakikası öğleden sonra NIH'den DC'deki oğullarının okuluna giderken oluyor.

Ama bu sefer Jeremy.

Kahvaltı buluşmamızdan beri aramalarını görmezden geliyorum ve şimdi de görmezden gelmek istiyorum, çünkü her şeyi unutmak istiyorum, ama muhtemelen bu işi bitirmenin zamanı geldi.

"Hangi cehennemdeydin?" diye hırlıyor.

Kilisenin bodrum katındaki kadınlar tuvaletine giriyorum, tüm kabinlerin boş olduğundan emin olmak için eğiliyorum. "Şehir dışındaydım."

"Her neyse. Yine de bunun yarın olması gerekiyor çünkü şifreyi değiştirmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Perili bir ev kurulmasına yardım ediyor. Sana adresi mesaj atarım, saat ikiye kadar çık ve bittiğinde bana haber ver."

Telefonu kapattı. Telefonumu bir kenara bırakıp toplantıya giriyorum ve Lynn'in benim için ayırdığı yere oturuyorum, böylece bir oda dolusu insana ne kadar değiştiğimi anlatabiliyorum.

"Kendimi farklı biri gibi hissediyorum" diyorum ve hepsi bana inanıyor.

Lucie'nin perili evini kurduğu yer aslında Elliott Springs'te değil, hemen kuzeyinde. Sokaktaki diğer tüm evleri gölgede bırakan cam ve çimento canavarlarından biri ve içinde parlak ve yeni olmayan tek şey Lucie'nin külüstür Toyota Sienna'sı.

Omuzlarım çöktü. Sol tarafında küçük bir göçük olan ve arka camında bir ilkokulun tampon etiketi bulunan minibüsü tam olarak *baş düşmanım* diye bağırıyor.

Teorik olarak çocuklarını umursamayan bir kadının yolculuğu da değil.

Arabamdan inerken karnım sıkışıyor. Neredeyse minibüsüne varmışım ki kapı açıldı ve pembe bir ceket ve babetlerle, masum gözlerle dışarı çıktı.

Jeremy saçmalıyordu. Bu kız, çocukları yan odada uyurken uyuşturucu kullanan ihmalkâr bir ebeveyn değil. Tam da Caleb'ın en başta birlikte olması *gereken* türden bir kız.

Beni görünce donup kalıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum, çünkü durumun gerçekliği nihayet kafama dank ediyor: Bu kadının iki küçük çocuğu ve psikopat bir eski kocası var ve benim tek yaptığım ona korkacak bir şey daha vermek oldu. *Tanrım, Kate.*

Yavaşça yaklaşıyorum, sanki ilk yanlış hareketimde zıplayacak bir tavşanmış gibi. "Merak etme. Ben sadece sana yardım etmek için buradayım." Donup kaldı. Sanırım bu, onu öldürmek için burada olsaydım söyleyeceğim bir şey gibi geldi.

"Arardım ama Jeremy telefonunu takip ediyor olabilir. Bir sürü şifren onda var gibi görünüyor." Gözleri sinirli gözyaşlarıyla parlıyor. "Bunun hâlâ devam ettiğine inanamıyorum. İki kez telefon değiştirdim."

Tanrım. Bunca zamandır başka ne yapıyordu? Neden ağzından çıkan tek kelimeye inandım ki? Kayleigh'nin güvenilmez olduğunu bildiğim gibi onun da güvenilmez olduğunu biliyordum ama müttefik istediğim için onların saçmalıklarına kendimi inandırdım.

Cebimden flaş belleği çıkarıp ona veriyorum. "Kırk beş dakika içinde, sen çocuklarınla eve dönerken polise ihbarda bulunacak, çünkü burada arabana uyuşturucu yerleştirdiğime inanıyor. Çocukları kaybedersen ona geri döneceğini düşünüyor. Planı anlatırken onu kaydettim."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Ona yardım etmek hiçbir zaman öncelikler listemin en üstünde yer almamış olsa da onu düzeltmedim. Çoğunlukla, ona yardım etmem için beni tehdit etmeye kalkarsa ona şantaj yapmak için bir kayda ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Ama o zaman bile, kendimi tam olarak şu an bulunduğum yerde bulacağımı tahmin ediyordum.

"Yerinizde olsam, arama gelmeden önce polisle irtibata geçerdim, böylece belgelenmiş olur ve aramaya başlarlar. Hiçbir şey olmasa bile yalan beyanda bulunmaktan hemen tutuklanabilir." Elimi cebime attım. "Ve işte minibüsünüzün anahtarı."

Avucundaki anahtara bakıyor. "Nutkum tutuldu. Neden bana yardım ediyorsun?" Kendime bile hiç sormadığım bir soru bu.

Onu önemsedığım için değil. Çocuklarını ya da Caleb'i önemsedığım için bile değil. Yapılacak en doğru şey bu olduğu için. "Sanırım Caleb'in ima ettiği kadar kötü biri değilim."

Başını sallıyor. "Caleb bir kez olsun senin aleyhinde tek kelime etmedi. Bazen keşke söyleseydi diyorum." Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Takip etmesi zor birisin."

Sevinç ve üzüntü aynı anda birbirine karışıyor. Caleb'i hiçbir zaman onun mutlu ettiği gibi mutlu edemedim ve o da beni hiçbir zaman Beck'in mutlu ettiği gibi mutlu edemedi. Ama yine de kızımızın ölmediği, her şeyi çözdüğümüz bir dünya hayal edebiliyorum. "Her şey için iyi şanslar."

Sonunda konuştuğunda arabama doğru yürüyordum. "Umarım sen ve Beck için işler yolunda gider."

Az önce yeniden açtığı yarayla başa çıkmak için nefesimi üfleyerek ona doğru dönüyorum. "Beck'le aramızda hiçbir şey yok."

"Belki de olmalı o zaman," diyor. "Sana uzun, çok uzun zamandır aşık. Sen geri gelmeden çok önce." Gülüyorum ama hıçkırık gibi boğazımda düğümleniyor. "Beck beni sevmeyi bırak, benden *hoşlanmıyor* bile."

"Evet, öyle," diyor yumuşak bir sesle. "Ve kalbini koluna takma şekliyle, bir parçan bunu zaten biliyor olmalı." Sanırım haklı. Bunu biliyordum. Ama bunun hâlâ doğru olduğunu düşünemiyorum.

Arabama atlayıp Elliott Springs'e doğru yola çıkıyorum çünkü uğramam gereken bir yer daha var. Ve Lucie'yle az önce yaptığım gibi yüz yüze gelmek, aksine parkta bir yürüyüş gibi görünüyor.

Gus kapıyı açıyor, yorgun, mutlu ve tıraşa ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Sırıttırıyor, gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri birkaç hafta öncesine göre daha derin kazanmış görünüyor. "Beck de gelmeyeceğini söylemişti."

Beck'in adını duymak bile kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Başka ne dediğini sormak istiyorum, sanki aşık olmuş on üç yaşında bir çocukmuşum gibi. "O her şeyi bilmiyor."

Gus gülümser. "Onun *hiçbir şeyden* haberi yok. Sadece bebeğe o kadar aşık ki, diğer herkesin nasıl olup da her gün burada olmadığını hayal bile edemiyor."

Göğsüm yarı tatlı yarı keskin bir şeyle dolup taşıyor. Beck her zaman o kadar içine kapanık ve yalnızdı ki, Hannah için ne kadar heyecanlı olduğunu ilk elden görmüş olmama rağmen çocuk isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Ben bir aptaldım. Pek çok konuda.

Gus beni üst kata, Rachel'ın sallanan sandalyede oturduğu ve kızını kucağına aldığı yere götürüyor. Donup kalıyorum, bu odada bir adım bile ilerleyemeyeceğimden eminim. Tüm bunları kendim için birçok kez hayal etmişim. Ama ben gitmek için bir bahane düşünemedim Rachel bana nazik bir gülümseme veriyor ve Jane'i kollarıma bırakmak için odayı geçiyor.

Bebek muhtemelen Hannah'dan 10 kilo daha ağır ama kollarımda hâlâ çok küçük. Gus'inki gibi sarı saçları var, ağzı uykuda büzülmüş, göğsü bir bebeğinki gibi hızla inip kalkıyor.

Hannah'ya doğduğu andan itibaren, hatta doğmadan *önce* tapıyordum. Ama benim olsaydı bu küçük kızı da sevebilirdim. Hannah ya da Caleb'e hiç benzemeyen bu küçük kızı kalbimi kıracak kadar çok sevebilirdim.

Belki de bunu Beck'le yaşayabilirdim, en başından beri birlikte olmam gereken kişiyle. Sahip olduğumuz şeyi bir kenara attığıma inanamıyorum.

Jane kucağımdayken sallanan koltuğa oturdum ve Rachel tabureye oturdu, hem kızına hem de bana gülümseyerek sanki

Bir gün buraya geleceğimizi biliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı sallıyorum. "Evet." Sesim boğuk çıkıyor. "Garip bir şekilde... iyi." "Öyle olacağını tahmin etmiştim," diyor ve dizimi hızlıca sıkıyor.

Son birkaç haftanın nasıl geçtiğini konuşuyoruz ve bana neler yaptığımı sorduğunda ona Natalie ve Mimi hakkında her şeyi anlatıyorum.

"Sanki hikâyenin mutlu bir sonu varmış gibi," diyor sözümü bitirdiğimde. "Acı tatlı bir son elbette ama Natalie'yle konuşuyorsun ve sevildiğini biliyorsun. Ve San Francisco'da yeniden başlıyorsun."

Gülüşüm neşeli olmaktan çok mutsuz. "Henüz mutlu bir son olduğunu söyleyemem."

Omuzunu silkiyor. "Beck'le didişiyorsun ve hâlâ bir işin yok. Bunları kolayca düzeltebilirsin." Başımı sallıyorum.

"Düzeltebileceğimi sanmıyorum."

Ama bir saat sonra arabama gidip telefonumu çıkardığımda Holzig'den Adam Weintraub'dan bir sesli mesaj vardı.

Bana iş teklif ediyordu.

San Francisco'ya dönerken yol boyunca ağladım ve gözyaşlarım aynı anda hem mutlu hem de hüzünlüydü. Neredeyse her şeyi aldım ama bunun yeterli olacağından emin değilim.

BECK

Geçen hafta berbattı. Bu da hemen hemen aynı olacak gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, geçen hafta nasıl araba kullanıyordum, hala acı çekmek için buradayım.

Dün gece Kate'den bir e-posta aldım ama henüz açmadım. Neden açmadığımdan emin değilim - muhtemelen bir özürse yetersiz olacağı için, özür değilse bu daha da kötü.

Caleb'ın bara girdiğini görmek yaraya tuz basmak gibiydi. Aramızda her şey yolunda ama onun istediği, seçtiği kişi o. Bu onun hatası değil, ama her zaman acıtacak.

Önüme oturuyor. Derin nefes alıyorum, hiç hissetmediğim bir sakinlik istiyorum.

"Ne oldu?" Bunu çabucak halledip yoluna devam etmesi gerektiğini düşündüren bir ses tonuyla soruyorum. Elimde değil. "Sadece kontrol ediyordum," diyor. "Çok sessizsin."

"Buradaydım." Her zaman olduğum gibi. Her gün ve her gün. Ama şimdi bana ihtiyaç olmadığını kabul ediyorum. Bu bar kendi kendini işletiyor. Zaten son iki aydır yönetimi büyük ölçüde Mueller'e devretmiştim. Benim aksime, o bundan zevk alıyor.

Caleb'ın parmakları bara vuruyor. Kendime olan düşkünlüğümden sıyrılıp gözlerinin aydınlık olduğunu fark ediyorum.

Eskiden çocukken olduğu gibi heyecanlı. "Sende bir şeyler var," diyorum.

Yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. Caleb'in bin dolarlık takım elbisesinin içinde *aptal* gibi görüneceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda çok aptal görünüyor. "Ben evleniyorum. İşte bu kadar."

Göğsümdeki o donmuş şey ilk acemi atışını yapıyor. "Bunun olması için boşanmış olman gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Boşanmam Şubat ayında sonuçlanacak ama bu sadece bir formalite ve Lucie'nin Nisan ayında mahkemesi var." Yutkunuyorum. Kalbim bir kez daha hızlı atıyor. "Kate evrakları imzaladı mı?"

Gülümsemesi solarken doğruldu. "Zaten biliyorsundur diye düşündüm. Geçen hafta imzaladı. Lucie'ye verdiği şeyler de Jeremy'ye karşı ihtiyacımız olan kozu bize veriyor."

Bir ritim daha. Kendimi ele geçirmeden önce ezmem gereken küçük, umut dolu bir dürtü daha. "Kate'in onun için ne yaptığını düşündüğünü bilmiyorum ama sana şu anda söylüyorum, Lucie'ye verdiği her şey muhtemelen şarbonludur ya da bir tuzaktır."

Gözleri kısıldı. Hiç kimsenin Kate hakkında kötü konuşmasına izin vermezdi. Normalde ben de izin vermezdim.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor. "Yaşadığı onca şeyden sonra ona zarar verirsen, ikimizin arasında ciddi bir sorun olur."

Ona ters ters baktım. "Ne halt *etmeye benim* bir şey yaptığımı varsayıyorsun?"

"Ben değilim. Ama şu anda buradasın, suratın asık ve duyduğuma göre burada olmadığın zamanlarda da manyak gibi araba kullanıyormuşsun. Yani biriniz bir şey yaptı ve tek söylediğim bu sen olmasan iyi olur."

Ruh halim şu anda bir kavgayı memnuniyetle karşılayacağım kadar kötü ve -haksız ya da değil- Caleb yumruklamak istediğim insanlar listesinde en üst sıralarda yer alıyor.

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum. *Sadece Kate'i savunuyor.* Sanırım hala Kate'i kollayan insanlar olması iyi bir şey.

Onu.

"İnanın bana, ben yanlış bir şey yapmadım. Peki Lucie'ye sözde nasıl *yardım* etti?"

"Jeremy'yle kahve içmek için falan buluştu ve onun çocukları almak için yaptığı çılgın planı kaydetti. Kate'in çocukları almak için

Lucie'nin arabasında bir şey var. Muhtemelen sadece tokat yiyecek ama artık asla gözaltına alınmayacak."

Belki de Jeremy ile buluştuğu o sabah ona haksızlık ettim. Belki de...

Hayır. Hayır, hala yeterli değil. Sanki sahip olduğumuz her şey anlamsızmış gibi dışarıda söylediği şeyi değiştirmiyor -

"Sadece sevişiyor olmamız zamanımı nasıl geçireceğimi dikte edebileceğin anlamına gelmiyor"-.

Caleb ve ben birkaç dakika boyunca işleri eşit zeminde bırakmaya çalışarak atıştık. Ama sonunda Mueller'den devralmasını isteyene kadar çoktan gitmişti, böylece ben de arka tarafa geçip sonunda e-postasını okuyabildim.

Beck,

Tüm finansal bilgilerinizi iş yerindeki bilgisayarda hazırladım (beckfinances.xls), böylece satmaya karar vererseniz her şey hazır olacak. Ayrıca satmak istemezseniz ama yükü paylaşmak isterseniz yatırımcılara sunmak için bir PowerPoint de var (beckstopbeingapussy.ppt).

Hayatıma devam etmem gerektiğini söylediniz ve belki de haklıdınız, ama tek ben değilim. K

Bu bir özür değil. Bu bir fikir değişikliği değil. Sanırım bunu bekliyordum ama *lanet olsun*. Hâlâ acıtıyor.

Oluşturduğu hesap tablosunu ve sunumu inceledim. Araştırma ve detay seviyesi haftalarını almış olmalı ve bunu tek kelime bile etmeden yapmış. Her yerde isteğim dışında gülümsememe neden olan notlar var. *"Lütfen biraz para biriktirmeye başlayın,"* diye yazmış varlıklar sütununa. *"Bu çok saçma."* Boş olan borçlar sütununda ise *"Bir insan kaçakçısının mali profiline sahipsiniz"* yazan *bir* not var.

Gülümsemem titriyor ve sonra kayboluyor. Beni çok mutlu etti, ta ki mutlu etmeyene kadar. Sorularım var ama en önemli şeyden eminim: Eğer istediği ben olsaydım, bunu düzeltmeye çalışırdı.

KATE

Şubat

Eve dönerken uçağım Frankfurt'a indiğinde ilk aradığım kişi Adam oluyor.

Holzig'de çalışmak umduğum her şeydi ve Adam için çalışmak umduğumdan da *iyiydi*. Son üç aydır sadece patronum değil, aynı zamanda arkadaşım oldu ve ilk günden beri benim yanımda yer aldı. İlk etapta beni işe almayı geciktiren, Adam'a sadece deneme amaçlı olacağını kabul etmesi koşuluyla onay veren kuruldu. Bana henüz iş unvanını bile vermediler. Ama bugün itibariyle, şirketin maliyetlerini yüzde altı oranında düşürdüm. Bana borçlular.

Uçağım kalkmadan hemen önce, haberleri kendime saklayamayacak kadar heyecanlı bir şekilde, tedarikçimizle yeniden müzakere edilen sözleşmeyi ona e-posta ile gönderdim. Holzig adına oynadığım bu kumar ve diğer tüm kumarlarım tam da söz verdiğim gibi sonuçlanıyor. New York'ta, yüksek lisansımı bitirdiğim o parlak günlerden bu yana kendimi hiç bu kadar kendimden emin ve kararlı hissetmemiştim.

"Biraz daha mükemmel olsaydın," diyor Adam telefonu açtığında, "muhtemelen senin için erkek arkadaşımı terk etmek zorunda kalırdım." "Hâlâ bir vajinam olurdu."

"Eninde sonunda *hayal kırıklığına* uğramayacağımı söylemedim," diye yanıtlıyor. Terminale girerken gülüyorum. "Ve? Kurula söyledin mi?"

"Döndüğünde seni görmek istiyorlar," diyor Adam. Sesinde bir gülümseme var. "Onlar karga yerken çekim yaptığımdan emin olacağım. Sakın beni öldürme ama Lynn'i aradım bile. Birine söylemeyecek kadar heyecanlıydım ve uçağın daha inmemişti."

O ve Lynn, doğum günü partimde tanıştıkları için artık çok samimiler ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet. İnsanların benim için endişelenmesi için çok yaşlıyım ve kesinlikle *iki* kişinin benim için endişelenmesine ihtiyacım yok.

Gülümsüyorum. "Her zamanki itidaliyle tepki verdiğini varsayıyorum?"

"Şu anda yeni iş unvanınızı şehre duyurmak için bir gök yazarı tutmaya çalıştığından eminim."

İstediğim her şey vardı ama telefonu kapattığımda o an biraz da boştu. Düşündüğümünden daha boş.

Belki de anlatacak başka kimse olmadığı içindir.

On bir saatlik eve dönüş uçuşundan önce bacaklarımı esneterek havaalanında dolaşıyorum. Yemekle ilgilenmediğim bir hamur işi alıyorum ve Omega mağazasında erkek saatlerine bakana kadar alışveriş yapmakla ilgilenmediğim mağazalarda dolaşıyorum. Beck'i düşünürken kendimi kaç kez böyle bir yerde bulduğumu sayamıyorum. Hâlâ her mağazada, her renkte, onun beni affetmesini sağlayacak şeyi arıyorum. Ama önümde duran ve değeri yüz bin avronun çok üzerinde olan De Ville Tourbillon bile bunu başaramadı.

Hiçbir şey bulamaz. Ama yine de bulacağımı ummaktan vazgeçemiyorum.

Satıcı yaklaşıyor - sanırım artık delicesine pahalı bir saati alabilecek türden bir kadın gibi görünüyorum.

Satıcı Almanca olarak "Kocanız için mi?" diye soruyor.

Ona evli olmadığımı söyleyecek kadar Almanca biliyorum, ki bu doğru değil ama sadece teknik bir ayrıntı. Boşanmam önümüzdeki hafta sonuçlanacak ama bu bile çok önemli değil. Uzun zamandır yalnızım. Hiçbir şey değişmiş gibi değil.

Ona kibar bir gülümseme verip dükkandan çıkıyorum. Beck zaten saat istemezdi. Belki bir Ducati. Ama hayır, bu bile yeterli olmaz. Hiçbir şeyin yeterli olacağından emin değilim.

On iki saat sonra, uçuşun büyük bir kısmında uyumuş olmama rağmen bitkin bir halde uçaktan indim. Uzun bir yolculuktan sonra varışta beni her zaman tüketen bir şey vardır. Sanırım evde beni bekleyen kimsenin olmadığına farkına varmak.

Bavulumu kalabalığın arasından geçiriyorum, bir kadın alacağı birine sarılmak için önümde durunca içimdeki siniri bastırmaya çalışıyorum. Kimseyi, onlar adına havaalanına gidecek kadar önemseydiğimi düşünmüyorum bile. Buraya park etmek tam bir kabus.

"Kate!" diye bağıyor bir ses. Bu yaygın bir isim, ama kafamı refleks olarak çevirdiğimde Lynn'in kalabalığın arasından ilerlediğini görüyorum. Kollarını bana doluyor. Sarılmalar hakkında ne hissettiğimi biliyor ama yine de bunu yapmakta ısrar ediyor.

"Ne var ne yok?" diye sordum. "Sen ve Jamie sonunda tatile mi çıkıyorsunuz?"

Sırtıyor. "Hayır. Sadece en sevdiğim başkan yardımcımı havaalanından eve bırakayım dedim."

Başımı eğdim. "İş için sürekli seyahat ediyorum Lynn. Daha önce hiç havaalanına gelmemiştin."

Beni otoparka doğru götürüyor. "Kutlama yapmak istedim. Adam ve ben de senin için endişeleniyorduk."

Ağır bir iç çekiyorum. Bu insanlar arkamdan konuşacak kadar beni önemsedikleri için minnettar olmalıyım ama yirmi sekiz yaşında olmama rağmen yetişkinlerin hâlâ güvenilmez bir jokermişim gibi davranması da biraz can sıkıcı. "Beni başkan yardımcısı yapacaklarını yeni öğrendim. Neden endişeleniyorsun ki?"

"Bazen iyi haberi almak kötü haberi almaktan daha zordur," diyor. "Ve bazen istediğiniz şeyi elde etmek, başka şeyler istediğinizi fark etmenizi sağlar."

Kelimeler midemde kurşun gibi oturuyor. O haklı. Sonunda tam da uğruna çalıştığım şeye sahip olduğumu keşfetmek bana hiç de zafer gibi gelmedi. İçinde sadece hava olan güzelce paketlenmiş bir hediye gibi hissettim.

Bagajı açtı, ben de çantamı içine attım. "Evet, sanırım. Sanırım bana bir toplantıya gitmemi söyleyeceksin."

"Aslında," diyor, "ne istediğine karar vermeni önerecektim."

Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve yüzümü cama çevirirken sertçe yutkunuyorum. "Ne istediğimi zaten biliyorum. Sadece o beni geri istemiyor."

Arabayı geri vitese takıyor ve dikkatlice geri gitmeye başlıyor. "Seni seviyor muydu?"

Boğazımdaki yumruyu kelimelere dökmek giderek zorlaşıyor. "Evet."

"Ve gerçekten bunun durduğunu mu düşünüyorsun? Senin için durdu mu?" "Hayır, ama o hiç yanlış bir şey yapmadı."

Çıkışa ulaşıyor ve el yordamıyla biletini okutup kredi kartını takıyor. Benim için buraya kadar gelmesi çok hoştu. Gerçekten gelmemeliydi. "Nişanlıyken Jamie'ye ne yaptığımı sana hiç anlattım mı?"

Kaşlarını kaldırıyorum. Lynn bir terapist; mantıklı ayakkabılar giyiyor ve Prius kullanıyor. "Sanırım erkek arkadaşını çalabilmek için uyuşturucu bulundurmamak suçunu birinin üzerine yıkmaya çalışmadın, değil mi?"

"Hayır, daha kötüsü," diyor çekilirken. "Onun kardeşiyle yattım."

Nefes alıyorum. Lynn ve Jamie ilişki hedeflerinin yaşayan tanımı. Bu mümkün değil. "Bunu uyduruyorsun."

"Bu doğru. Daha evlenmemiştik bile, bir partide sarhoş ve kafam iyiydi ve Jamie'yle bu konuda kavga etmiştik. Hışımınla dışarı çıktım ve kardeşi beni takip etti..." Bir an durdu, sesi titriyordu. Yirmi yıldır evli ve belli ki hâlâ acı çekiyor. "Ama beni affetti. Ve her şey bu yüzden oldu. Onu o kadar çok geri istedim ki her şeyden vazgeçebilirdim ve artık o kişi olmak istemedim. Bir daha asla kullanmadım."

Bununla oturuyorum. Beck beni affedebilir mi? Bu mümkün mü?

"Eğer istediğin Beck ise," diyor, "o zaman denemeyi kendine borçlu değil misin?"

Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Ya hayır derse?"

"O zaman tam olarak şu anda bulunduğunuz yere gelirsiniz" diyor. "Ve oradan devam ediyoruz."

KATE

Şubat ayının son Cuma günü, boşanma işlemlerini tamamlamak üzere Elliott Springs'e döndüm. Yolda Rachel'ı görmek için durdum.

Buraya gerçekten Jane'i görmeye geldim. Birkaç kez uğradım. Eskiden biraz acıtıyordu ama artık acıtmıyor. O kendi başına küçük bir insan. Hannah'yı görmeden ona bakabiliyorum.

Jane'i kollarıma alarak, "Son bir ayda çok büyüdü," diyorum. "Kate Teyze sen büyüdüğünde sana bir sürü kayak takımı verecek."

Jane işaret parmağımı tutuyor ve bana dişsiz bir gülümseme veriyor.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi Rachel. "Sakin başlama. Tanrı aşkına, Gus ona kayak takımı aldı bile. Onun bir sonraki Lindsay Vonn olacağına inanıyor ama daha *yürüyemiyor* bile."

Oturuyorum ve Jane'i dizimde zıplatıyorum. "Ne yazık ki bir dakika içinde ayrılmam gerekecek. Buraya gelirken beklediğimden daha fazla trafiğe takıldım."

"Bugün iyi olacağını varsayıyorum," diye söze başladı, "ama bana ihtiyacın olursa manevi destek için yanında olmaktan mutluluk duyarım."

Ona küçük, minnettar bir gülümseme veriyorum. "İyi olacağım." Dürüst olmak gerekirse, bunun üzücü olan tek yanı, evraklar tamamlandıktan sonra -Rachel ve Jane'i ziyaret etmek dışında- geri dönmek için hiçbir nedenimin kalmayacak olması.

Ayağıma tekme attı. "Barın yanına gitmelisin."

Gözlerim büyüdü. "Onu düşündüğümü bilmen neredeyse tüyler ürpertici."

Gülümsemesi hüzünlü. "Çünkü başka pek az şey düşündüğünden şüpheleniyorum. O da öyle. Sen gittiğinden beri perişan halde." Madem bu kadar mutsuzdu, neden bana hiç ulaşmadı? O gün Jeremy ile hain nedenlerle buluşmadığımı artık biliyor olmalı.

Belki de söylediğim tüm o yarı gerçekleri ya da Jeremy'yle olan ilişkiyi anlamamın bu kadar uzun sürmesini görmezden gelemiyordur.

ve onu suçlayamam. Onu çok uzun süre oyaladım.

Yalvarabilirim ama faydası olacağından şüpheliyim. Hiçbir şey hissetmediğinden emin olmaktansa nasıl hissettiğini bilmemeyi tercih ederim.

Benimle işinin bittiğini söylediğinde gözlerindeki o kasvetli, boş şey? O bakışı bir daha görmek istemiyorum.

Ben geldiğimde CALEB mahkeme salonunun dışında bekliyordu, Armani takım elbisesi içinde her zamanki gibi yakışıklıydı. Gereksiz olsa da Lucie'yi getirmemesi çok düşünceli bir davranıştı. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve eğer Lucie ona bunu verebilecek durumdaysa, benim onayımı alır.

Davamızın görüşülmesini beklerken yaptığımız sohbet, eski bir iş arkadaşınızla yapacağınız türden. İşlerimiz, son zamanlarda uçtuğumuz şehirler, British Airways'e olan ortak sevgimiz. Benim için bundan çok daha fazlası olduğundan emin değilim. Biz seksten hoşlanan ve gerçek bir ilişki için fazla meşgul olan iki kişiydik, sonra birlikte bir çocuk yetiştirmeye hazırlanan iki kişi olduk.

Bizim için bundan daha fazlası yoktu.

Boşanma davamız hakim karşısına çıktıktan sonra en fazla beş dakika sürüyor. Caleb ve ben adliyeden birlikte çıkarken üzgün hissetmeyi beklerdim ama pek bir şey hissetmiyorum.

"Bunu daha önce söyleme fırsatım olmamıştı," diyor, "ama Lucie için yaptıkların için teşekkür ederim."

Olduğum yerde duruyorum. "Hibe için ben de size teşekkür etme fırsatı bulamadım. Ama gerçekten çok yardımcı oldu. O olmadan ayaklarımın üzerinde duramazdım."

Tabii ki bu aynı zamanda ona olması gerekenden çok daha uzun süre sarılmamın, hala umursaması gerektiğini düşünmemin bir nedeni. Ama o

O zaman bunu fark edemezdin.

Kaşları çatılır. "Grant? Ne demek istiyorsun?"

"Şu doğum sonrası kayıp olayı. İsimsiz olması gerekiyordu ama belli ki sizsiniz. Evraklar burada kayıtlıydı."

Bana boş boş bakmaya devam ediyor ve ben de bıkkınlıkla gülüyorum. "Eğer o kadar çok para kazanıyorsan ve tüm bunları benim adıma bağışlamayı unuttuysan, belki de nafaka istemeliydim."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Bulundurma suçlamalarını düşürtmek için bir avukata para ödedim ama *Hibe*." Kaşlarını çatıyor. "Peki bunu kim yapmış olabilir?"

Birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de aynı anda farkına varıyoruz. Caleb dışında bunu yapacak kadar önemseyen ve bu kadar harcanabilir bir gelire sahip olan tek bir kişi vardı. Tüm kazancının nereye gittiği konusunda "hiçbir fikri olmadığını" iddia eden bir kişi.

Caleb başını sallıyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama bu sabah adliyenin dışındaydı. Onu caddenin karşısında kamyonetiyle gördüm."

"*Buranın* dışında mı? Neden?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Hadi ama Kate. Sen akıllı bir kızsın. Bunu bir düşün." Yutkunuyorum. "Belki de tesadüfen oradan geçiyordu."

Ellerini ceplerine sokuyor ve aramızdaki yere bakıyor. "Bak, tüm bu durum birçok nedenden dolayı rahatsız edici. Onun senin için en iyi adam olduğundan emin değilim ve senin de onun için en iyi kişi olduğundan emin değilim. Ama o-" Caleb dudağını ısırırdı. "Uzun zamandır kendinde değildi. Ve sen eve gelene kadar bunu göremedim. Sanki onu hayata döndürdün. O yüzden kafanı kışından çıkar, Bennett. Tabii ki seni görmek için buradaydı."

Kollarını sadece bir saniyeliğine bana sımsıkı sarıyor, sonra sokağa doğru yöneliyor. Kendimi ona hiç o uzaklaşırken hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim. Çünkü birbirimiz için yaratılmamıştık ama o benim sevdiğim kişiyi seviyor ve onu ilk sıraya koyacak kadar seviyor.

Belki ben de aynısını yapmalıyım.

Arabama doğru yürüyorum, anahtarları karıştırırken ellerim titriyor ve bara doğru sürüyorum, yine de içeri gireceğime ikna olmuş değilim.

İçeri girmek *istiyorum*. Ayrıca eve, işimin rahatlığına ve NA toplantısına gitmek istiyorum. Lynn ile daha sonra bu konuda yapacağım konuşmayı şimdiden hayal edebiliyorum. *Doğru zaman olmadığına karar verdim*, ona söyleyeceğim. *Ve ne diyeceğimi bilemedim*.

Bu kadarı kesinlikle doğru olurdu. Tüm İngilizce dilinde, güvenini kötüye kullandığım, onu incittiğim ve ne istediğimi anlaması çok çok uzun sürdüğü için beni affetmesini sağlayacak kelimeler var mı? Emin değilim, ama varsa bile şu anda elimde olmadığından eminim.

Saate bakıyorum. *Buradan hemen çıkmazsam, trafiğin yoğun olduğu saatlere denk geleceğim. Belki de başka bir zaman gelmeliyim*.

Motoru çalıştırdım ve arabayı geri vitese taktım. Sonra Beck'i düşünüyorum. Güvendiğim iki kişiye göre mutsuz olan Beck'i. Bu sabah sırf yüzümü görmek için adliyenin önünde oturması muhtemel Beck.

Arabayı tekrar park ediyorum, motoru kapatıyorum ve fikrimi değiştiremeden dışarı çıkıyorum. Sanki savaşa girecekmişim gibi yumruklarımı sıkarak bara doğru yürüyorum ve çift kapıyı iterek geçiyorum.

İçerisi nispeten boş, sadece yüksek tepelerden birinde bir çift ve sonunda oturmuş spor izleyen yalnız bir içici var. Gerçi onlar umurumda değil. Tek umurumda olan, şu anda barın arkasında oturmuş kitap okuyan Beck.

Yukarı baktığımda donup kaldım.

Onu özlediğimi biliyordum ama bu ana kadar ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Üç ay boyunca her gece uykuya dalarken aklımda hep onun yüzü vardı. Onu şimdi görmek, bir hayaletin canlandığını görmek gibi.

Gülümsemiyor. Sadece bakıyor, çenesi sanki duymak istemeyeceğim sözler söylememek için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi oynuyor. Önce benimkileri çıkarmam gerek.

Odayı geçip ona gidiyorum. Tanrım, bununla ilgili her şey berbat. Barın sonunda yemek yiyen çift beni izliyor; çalışanların başları dönüyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme inanamıyorum, buraya gelip beni açıkça reddetmesine izin vermek.

"Özür dilerim." Sesim çatlıyor. "Bunu uzun zaman önce söylemem gerektiğini biliyorum ama hayatımı toparlamam gerekiyordu."

Sessiz, hiçbir şey ele vermeyen o yüzüyle bana bakıyor. Bir zamanlar onun içini görebiliyordum, onu başka hiç kimsenin okuyamadığı gibi okuyabiliyordum, ama artık bana kapalı.

Yutkunuyorum, bir sonraki kısımda kendimi tutmaya çalışıyorum - boşa çıkacağı belli olan ama yine de söylenmesi gereken sözleri söylemek için. "Ve Caleb hiçbir zaman aşık olduğum kişi olmadı. Bunu anlamam için senin gitmen gerekti."

"Tamam," diyor ve kitabını tezgâhın üzerine bırakıyor.

Daha fazla konuşmasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Sanki konuşma bitmiş gibi bana boş boş bakıyor.

Almayı beklediğim tüm yanıtlar arasında "*tamam*" yoktu. Acı o kadar keskin ve ani ki nefes alamıyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıdan geri çıkıyorum, gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı bile. Kent'e gitmeyeceğim. Kullanmayacağım. Ama gerçekten çok acıyor ve iyileşmem uzun zaman alacak.

Bir şekilde arabama ulaştım. Tam kapıyı açıyordum ki isminin bağırıldığını duydum ve Beck bana doğru yürüyordu, tıpkı birkaç dakika önce benim ona doğru yürüdüğüm gibi, yüzünde hiçbir uzlaşmacı ifade yoktu.

Çantamı arabaya atıp ona doğru dönüyorum ve kendimi acıya hazırlıyorum. Tabuta son çiviye çakması için. "Tanrım, Kate," dedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Avuç içleri çenemden geçip saçlarıma doğru kayıyor ve sonra ağzı ağzımda - sert ve ısrarcı, sanki beklemek ona acı veren bir şeymiş gibi.

Sonunda beni bıraktığında omzuna zayıf bir yumruk indiriyorum. "Ne sikime dışarı çıkmama izin verdin?"

Gülüştü utangaç. Eli yüzümü kavırıyor, uzun parmakları şakaklarımı okşuyor, çenem avucunun dibinde. "Hiçbir fikrim yok. Üç aydır her gün o kapıyı izliyordum, içeri girecek bir sonraki kişinin sen olacağını umuyordum. Sonra sen geldin ve bir dakika sürdü. İstedığinin ben olduğumu söylemeni bekliyordum ama söylemedin."

"Açık olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, Mueller de bunun açık olduğunu düşündü. Eğer kulak misafiri olmasaydı, muhtemelen hâlâ barın arkasında bekliyor olurum. Ama Kate-"

Hiçbir iyi cümle "*Ama Kate*" diye başlamaz. Midem düğümleniyor.

"Bu sefer hepinize ihtiyacım var. Caleb bir seçenek olmadığı için burada olmanızı istemiyorum. Burada olmanı istiyorum çünkü istediğin seçenek benim."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum, onun sıcaklığının, kokusunun, büyüklüğünün ve özlediğim diğer her şeyin tadını çıkarıyorum. "Öylesin. Her zaman öyleydin. Şimdi her şeyi istiyorum. Ve bunu sadece seninle istiyorum."

Gülümsemesi bulutları yaran güneş gibi. "O zaman eve gidelim," diyor, "ve başlayalım."

KATE

Mayıs

Normalde Cuma geceleri Elliott Springs'e gider ve hafta sonu orada kalırım, ancak Tokyo'dan gelen uçağım geç kaldı, ben de Beck, sabah dışarı çıkacağım.

Bu nedenle, özellikle endişe verici olmasa da, bir erkeğin uzuvları etrafıma sarılmış halde uyanmak biraz şaşırtıcı. Çok az erkeğin bu büyüklükte kolları vardır. Ya Beck ya da Jason Momoa ve Momoa da öyle kırıp dökcek bir tipe benzemiyor.

Daha yakına sokuluyorum. Anatomisinin bazı kısımları büyük olasılıkla uyanık olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Kim olduğunu ya da neden daireme girdiğini bilmiyorum," diyorum, "ama bu büyüklükte bir ereksiyonun boşa gitmesine izin vermek utanç verici olurdu."

Uykulu kahkahası saçlarımı okşuyor. "Seni özledim. Genelde bu kadar uzun süre ayrı kalmayız."

Normalde o hafta ortası San Francisco'ya gelir, ben de barın yoğun olduğu gecelerde Elliott Springs'e giderdim ama seyahat programım bizi şaşırttı. Ellerimi kollarına doladım. "Ben de seni özledim. Bara ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Bensiz de hayatta kalabileceklerini düşündüm. Özellikle de başka birinin sorunu olmak üzereyken."

Barın satışı iki hafta içinde gerçekleşecek. İşletmesi için birilerini tutabilirdi ama en iyisinin temiz bir ara vermek olduğuna karar verdi.

Ay sonunda açık hava spor salonunun inşaatına başlamak için buraya taşınıyor. Yatırımcılar buldum ve finansal durum şu anda gerçekten iyi görünüyor. İşler yolunda gitsin ya da gitmesin, kendi şansını denediği ve kendi seçimlerini yaptığı için mutluyum.

Ve bunları benimle yapmak istemesine sevindim.

"İkimizin de çalışmadığı koca bir hafta sonu mu?" Esniyorum ve kıcımlı ona doğru bastırıyorum. "Zamanı nasıl geçireceğimizi hayal bile edemiyorum. Aslında, evet, düşünebiliyorum."

"Daha iyi bir fikrim var," diyor kulağıma karşı, sesi alçak ve sert. "Anal mı?"

Gülüyor. "Hayır. Ama anal *gibi*, insanların denemekten korktukları ama bir kez şans verdiklerinde sevdikleri bir şey." Gülümsememi bastırarak ona doğru yuvarlanıyorum. "Esaret mi?"

"Tanrım." Sessiz bir kahkaha attı. "Tek yönlü bir aklım olduğunu sanırdım."

İnledim. "Pekâlâ, denememiz gerektiğini düşündüğün şu seksle hiç ilgisi olmayan şey nedir? Zaten kulağa sıkıcı geliyor bu arada."

"Evlilik."

Oda aniden sessizleşti. Yemin ederim, dışarıdaki trafik bile durmuş ve kuşlar ötmeyi kesmiş olmalı. Çünkü önerdiğim konular hakkında çok konuştuk, ama bu tamamen yeni.

İstemediğimden değil, ama daha aylar önce Kent'in evinde hâlâ kokain içip içemeyeceğini merak eden bir kızdım, Lucie'nin eski kocasıyla sırf acıdan öğle yemeği yiyeli aylar oldu.

Bu konuyu açmadan önce iyi olduğuma dair daha fazla kanıt isteyeceğini düşünmüştüm. "Evlilik. Yani *ikimiz* arasında mı?"

"Hayır, Kate. Sen ve 21B'deki oksijen tanklı adam arasında. Çünkü sen çok besleyicisin ve o da parası varmış gibi görünüyor." Ona dirsek attım. "Ama, yani, *bugün*?"

Kaşlarını çattı. "Seni bir sürü duş ve on sekiz nedime isteyecek bir tip olarak düşünmemiştim. Bu öğleden sonra Vegas'ta olabiliriz."

Göğsüne bakıyorum. "Ben sadece... emin misin?"

Elini çeneme götürüp yukarı kaldırıyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. "Emin miyim diye mi soruyorsun yoksa emin misin diye *mi* soruyorsun?"

Emin misin?"

İşaret parmağımı burnunda gezdiriyorum. Tanrım, onun mükemmel burnunu seviyorum. Kara gözlerini. O orantısız sırtıısına. Onunla evlenmeyi o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. "Sen. Sanırım biraz beklemek istersin diye düşündüm."

Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Yıllar önce seni ilk gördüğümünden beri seninle evlenmek istiyorum. Neden beklemek isteyeyim ki?"

Tereddüt ediyorum. Ona yanlışlıkla temkinli olması gereken nedenleri hatırlatmak istemiyorum ama aynı zamanda bunu gerçekten düşündüğünü de bilmem gerekiyor.

"İyi olduğumdan emin olmak için. Gerçekten... ilk seferinde aşık olduğun kız olduğumdan emin olmak için."

Gülümsemesi hüzünlü. "Bir daha asla o kız olamayacaksın. Hiçbir şeyin onu yenemeyeceğini ve hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini düşünen kişi asla olmayacaksın, ama sorun değil. Olmaman daha iyi. O zaman da çocuktuk, şimdi de değiliz. Sevdığınız şeyleri gerçekten kaybedebileceğinizi fark ettiğinizde, onlara biraz daha fazla değer veriyorsunuz."

Bu da bana, elbette, ondan başka sevdiğim tek şeyi hatırlatıyor. Bakışlarını

karşılayamıyorum. "Çocuklar hakkında hiç konuşmadık."

Beni daha yakına çekiyor, başımı çıplak göğsüne bastırıyor. "Olanlardan sonra korktuğunu biliyorum. Umarım tekrar denemeyi düşünürsün, ama yapamazsan da sorun değil."

"Elbette çocuk istiyorum. Sadece onları benimle isteyip istemeyeceğini bilmiyordum." Çenemi kaldırıyorum, emin olmayan bir yanını göreceğimden korkuyorum.

"Onları senden başka kimseyle istemiyorum," diyor ağzıma karşı. "Sen hazır olduğunda, ben de hazırım."

Gözlerimin arkasındaki o belirgin sızı karşısında sertçe yutkunuyorum. Tanrım, son zamanlarda tam bir ağlak bebeğe dönüştüm, ama bir çocuk... Beck'le her şey ne kadar mükemmel olursa olsun, sessizce özlemine çektiğim şey bu.

Buraya bu kadar çabuk geleceğimizi umut etmeme bile izin vermemiştim.

Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim. "Vegas'a gidiyorsak, Elvis gibi giyinebilir

misin?" "Giyemeyi tercih ederim."

"Elvis tarafından evlendirilebilir miyiz?"

Elini sırtımda gezdiriyor. "Gerçek Elvis mi yoksa taklitçi mi?"

"Gerçek Elvis."

Gülüyor. "Düğünümüzü yapması için birini ölümünden geri getirmemi ancak *sen* isteyebilirsin." "Peki,"

diye cevap veriyorum. "Kimseyi ölümünden geri getirmek zorunda değilsin. Sanırım toplansam iyi olacak."

Yataktan kalkıyor ve bavulumu önüme koyuyor. "Sen uyurken ikimiz için de bir şeyler hazırladım bile." "Sana

güvenmiyorum," diyorum fermuarını açarak. "Muhtemelen altı çeşit iç çamaşırı koymuşsundur ama pantolon yok."

İçinde gerçekten de iki ya da üç günlük bir yolculuk için şaşırtıcı miktarda iç çamaşırı, benim için almış olması gereken beyaz bir sundress ve yan tarafta küçük kadife bir çanta var. "Bu da ne?"

Omuz silkiyor. "Sana ait bir şeyi geri alman gerektiğini düşündüm."

Keseyi açıyorum ve madalyonum dışarı kayıyor. Kolyeyi göğsüme bastırıp acıyan gözlerimi kapatırken tüylerim diken diken oluyor.

Onu geri alma fikrinden çoğunlukla vazgeçmiştim. "Nasıl-

?" "Kent'i ziyaret ettim," diyor. "Onu almama izin verdi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu Kent için alışılmadık *bir işbirliğine* benziyor. "Öylece mi?"

"Şey, onu bayılttım, bu yüzden kesin bir şey söylemek zor, ama evet, kendine geldiğinde onunla aynı fikirde olacağımızı hissettim."

Madalyon avucumun ortasında duruyor. Gözyaşlarımı tutarken elim madalyonun etrafında sıkıca kıvrılıyor.

Beck yatağın benim tarafıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Bunun Caleb'in sana verdiği bir şey olduğunu biliyorum ama

bu iş yürüyecekse, onun hayatının bir parçası olduğunu ve bazı açılardan hep öyle kalacağını kabul etmem gerekiyor."

Dönüyorum. "Madalyonun *Caleb*'la ilgili olduğunu mu düşündün? İçine *baktın* mı?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Çok kişisel görünüyordu. Eğer Caleb'la ilgili değilse..."

Tıklayarak açıyorum ve işaret parmağımın saçının o tek tutamında kısa bir süre kaymasına izin veriyorum. "Hannah'yla ilgiliydi, Caleb'la değil.

Her şey Hannah'yla ilgiliydi." Madalyonu kapatıp şifonyerimin üzerine koyuyorum. "Ama ona eskisi kadar ihtiyacım da yok."

Eğer ölmeseydi, şu anda burada olmazdım. Bunun en iyisi olduğunu ya da böyle olması gerektiğini asla söylemeyeceğim. Ama şunu söyleyebilirim ki bazen karanlıktan güzel bir şey çıkar, kendinize ait diyeceğiniz bir şey. Ve karşımdaki adam ve paylaştığımız gelecek benim.

EPILOG

BECK

1 Yıl Sonra

Grace Bennett Beck dünyaya geldiğinde gün batımından hemen sonraydı.

Benden aldığı siyah saçlarla dolu bir kafası var.

Mutsuz olduğunda çığlık atıyor... *Bunu* annesinden almış.

Onu ilk kez kucağıma aldığımda, ne kadar küçük olduğu beni şaşırttı. Her nasılsa, onun bu kadar korkunç hissetmesini hiç beklemiyordum.

kırılgan. Onu sanki üflenmiş camdan yapılmış gibi Kate'in kollarına bırakıyorum. "O kadar mükemmel ki," diyor Kate, boğazı düğümlenerek.

Minik parmaklarına hayret ediyor, her bir minik nefesini izliyoruz. Aralarında bir gram bile talih olmayan insanlara bu kadar talihin nasıl bahşedilmiş olabileceğini merak ediyorum.

"Onu beslemeyi denemeye hazır mısın anne?" diye soruyor hemşire. Kate geriliyor ve bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Sanki bunu yapmak için kendini zorlaması gerekiyormuş gibi hastane önlüğünün kenarını indiriyor. Birkaç belirsiz saniyeden sonra Grace kilitleniyor. İzliyoruz ve bekliyoruz ama bu sefer dünya yıkılmıyor. Kızımız bir dakikadan fazla emzirmiyor, sonra annesinin kollarında güvende, doyunmuş bir uykuya dalıyor.

Kate bana tekrar bakarken gözlerini kırıştırıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Onun için. Hayatımda ilk kez bir ailem var."

"Bence senin zaten bir ailen vardı," diyorum ona. Ve bekleme odasındaki tüm insanlar grup grup içeri girmeye başladığında o da bunu görüyor. Lynn ve Jamie, Adam ve kocası, Kate'in teyzesi Natalie. Rachel ve Gus, Liam, Harrison ve Caleb ile birlikte. Benim için buradalar, Grace için buradalar ama en çok Kate için buradalar. Onu seçen, kendinde göremediği iyiliği onda gören aile onlar.

Son ziyaretçimiz de dışarı çıktığında, Kate'in yüzünde sevinç ve yorgunluk ifadeleri beliriyor - on altı saatlik bir çalışma insana bunu yaptırıyor.

"Hadi uyu," diyorum Grace'i kucağıma alarak. "Uyandığında burada seni bekliyor olacağız." Kate uykuya dalarken bize gülümsüyor ve ben de kucağımdaki küçük kıza bakıyorum.

Küçük yüzünde, gül goncası ağzında ve elmacık kemiklerinin eğiminde annesinin ipuçlarını şimdiden görüyorum. Şimdiden ona sörf ve kayak yapmayı öğretmeyi, Kate'in artık umursamadığını söylediği kamp gezisine çıkmayı düşünüyorum. Onu zaten o kadar çok seviyorum ki, onu kaybetmek beni mahveder.

Kate'in zaten bildiği bir şey birdenbire yük treni gibi çarptı: Hayat kırılgandır ve hiçbir şeyin garantisi yoktur. Sevmenize izin verdiğiniz herkesi bir gün kaybedebilirsiniz.

Kate ve Grace ile bu riski alabilmek beni yaşayan en şanslı adam yapıyor.

SON

SENİ YOK ETTİĞİM YAZ

EMMY

Bir teorim var: Lisede olduğunuz kişi, hayatınız boyunca olduğunuz kişidir.

Bu yüzden okuldaki en popüler kız, kendisiyle ilgili sevimli olan her şey kuruyup öldükten onlarca yıl sonra bile hala sevimli olduğunu düşünüyor ve bu yüzden Silikon Vadisi milyarderleri kaç mankenle yatarlarsa yatsınlar kendilerini hala inek gibi hissediyorlar.

Donovan Arling asla bir inek olmadı. Hayatı boyunca güzel bir numune oldu ve bunu bir an bile unutamadı. Şimdi bile, beni becerirken, sevgiyle baktığı şey altındaki söğüt gibi bedenim değil, gözlerini ayıramadığı aynadaki yansıması.

Öte yandan, *ben de* burada onun nasıl bir pislik olduğunu düşünüyorum, yani belki de ikimizin de aklı doğru yerde değildir.

"Kollarına bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi trisepslerinin üzerinde gezdirirken. Yalan değil - gerçekten de harika kolları var - ama çoğunlukla bitirmesini istiyorum ki dairemden defolup gitsin.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, sesinde küçük bir çaresizlik notası var. "Çok belirginler," diye inliyorum.

"Şu trisepsler."

"Siktir," diyor ve şimdi sesi tam bir panik, istese de istemese de geleceğini bilen bir adam. "Oh siktir, oh siktir, oh siktir."

Şu anda meşgul, tüm bu gelişler ve diğer şeylerle, bu yüzden gözlerimi yavaşça yuvarlayabiliyorum, bunu yaparken bile çılgınca ikiyüzlü olduğumu biliyorum.

Sırf güzel olduğuma dair kendimi rahatlatmak için kaç erkekle yattım? Çok. Ama Donovan her zaman güzeldi, bu yüzden onun doldurması gereken bir boşluğu yok gibi - oysa benimki dipsiz görünüyor.

Üstüme yığıldı. "Siktir, çok ateşliydi."

"Harika," diye cevap verdim. "Şimdi dairemden çıkman gerekiyor. Toplanmam lazım."

Sırt üstü dönüyor ve tembel bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Dün gece seni dört kez boşaltan adama böyle mi davranılır?"

Beni dört kez boşaltmadı. Birlikte yattığımız onca hafta boyunca toplam dört kez bile boşalmadım. Bunu ona söyleyeceğim, eninde sonunda, beni gerçekten kızdırdığında.

"Özür dilerim. *Lütfen* dairemden çıkın."

Şimdi sinirli bir şekilde oturuyor, eğer kapıdan daha hızlı çıkmasını sağlayacaksa benim için sorun değil. "Her zaman böyle kaltak olmak zorunda mısın?" "Hayır, olmak *zorunda değilim*," diye esniyorum ve telefonumu almak için yan dönüyorum.

Uçuşumu kontrol etmeye başladım ama Liam Doherty'nin isim gözüme çarptı.

Kendisi Elliott Springs'teki projelerimden birinin irtibat noktası. Normalde çalışanlar ve müteahhitlerle dostluk kurmaktan kaçınmama rağmen, o bunu zorlaştırıyor. Ona ne kadar kötü davranırsam davranayım, sonunda beni güldürüyor. Benim tarafımdan yapılan hiçbir şirretlik onu caydırmıyor.

Uçağım yarın öğleden sonra geliyor. Tavan döşemelerini ertesi güne kadar istiyorum.

LIAM

Bu üç günlük çalışma demek ve ben şu anda ölmek üzere olan büyükannemle birlikte huzurevindeyim.

Beş saat önce sana bundan bahsetmiştim. Sanki artık beni duymuyorsun.

Seni duymamak için elimden geleni yapıyorum. Ve parası yoksa, beni mutlu etmek daha akıllıca bir finansal karar olur.

Ve şimdi gördüğüm cevabı:

LIAM

Sanırım doktorların bize söylediklerine rağmen Nana'nın bir günü daha olabilir.

Kendimi eğlendirmeye izin vermek çok tehlikeli. Oraya gittiğimde buna başarılı bir şekilde son vereceğimden eminim.

Donovan çıkarken kapıyı çarpıyor ve ben de duş almak için kalkıyorum. Doksan dakika sonra iki bavul ve bir el çantasıyla lobiye iniyorum. Kapıcı Giorgio'nun yanından hızlı adımlarla geçiyorum - hak edilmemiş samimiyetten ve boş sohbetlerden nefret ederim ve onun her ikisine de dayanılmaz bir düşkünlüğü var. Hava durumu ya da gideceğim yer hakkında Giorgio'nun beş dakika daha uzatamayacağı bir konuşma olmadı.

"Heyecan verici bir yere mi gidiyorsunuz Bayan Hughes?" diye sorarak bavullardan birini kaptı.

"Elliott Springs, California." Sıkı gülümsemem, *daha fazla soru sormamasını* söyleyen bir uyarıdır. Bu onun asla dikkate almadığı bir uyarı.

"Duyduğumu söyleyemem," diyor kapıyı tutarken.

"Kimse gelmedi," diyorum ve hızla bekleyen arabaya doğru ilerliyorum. "Bu yüzden ayrıldım."

Şoför valizimi alırken, "Burada güzel havayı kaçıracaksın," diyor. "Bütün hafta yetmişler. Ama memleketine dönmek her zaman güzeldir."

"Öyle," diye cevap veriyorum sabahki ilk gerçek gülümsememle. "Özellikle de sen onu yok etmek için oradaysan." Ben arabaya binerken Giorgio'nun çenesi hâlâ açıktı.

MAYIS 2024'E KADAR.

buradan ön sipariş verin

TEŞEKKÜRLER

Katie Meyer ve ben on sekiz yaşındaki çocuklarımız üç yaşındayken beri arkadaşız. Her kitabımı okuyan, kapak seçmeme yardımcı olmak için milyonlarca seksi erkek fotoğrafına bakan, yasal tavsiyeler konusunda bir servet sağlayan ve uzun zamandır kulağımda "Beck'in hikayesini ne zaman yayınlayacaksın?" diyen ilk kişi o. Katie, sen olmasaydın bu kariyere sahip olamazdım. Yanımda olduğun ve Abbi Glines ve Colleen Hoover ile yüz yüze tanıştığımda benim kadar heyecanlandığın için çok teşekkür ederim.

Kate ve Beck'i benim gibi önemseyen beta okuyuculara sonsuz teşekkürlerimi sunarım -Samantha Brentmoor, Maren Channer, Michelle Chen, Katie Friend, Jodi Martin ve Katie Meyer.

Rüya editör ekibime çok teşekkür ederim: Sali Benbow-Powers ve Lauren McKellar (eğer Avustralya'ya uçarsam, sadece sizinle tanışmak için uçacağım) ve muhteşem düzeltmenim, asistanım ve arkadaşım Christine Estevez.

Valentine PR'daki harika ekibe (Nina, Christine, Kelley, Kim, Meagan ve Sarah... Hepinizi seviyorum ama bunu biliyorsunuz) kucak dolusu sevgiler ve öpücükler.

Laura Pavlov, neredeyse her gün hayatım hakkında söylenip durmamı dinlediğin, bana akıl verdiğin ve bu kitaba bir başlık bulmak için kendi çılgın programındaki her şeyi bir kenara bıraktığın için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Kimberly Brower'a ve Piatkus'taki herkese: Her zaman kitaplarımdan birinin bir havaalanı kitapçısında satıldığını görmeyi ya da en azından çocuklarımı on dokuz yaşındayken Redskins'ten birine donmuş yoğurt satmanın profesyonel hayatımın en önemli olayı olmadığına ikna etmeyi hayal etmişimdir. Beni bunun gerçekleşmesine bir adım daha yaklaştırdığınız için teşekkürler.

Ve son olarak, ama asla en az değil, üç harika çocuğuma. Patrick, Lily ve Jack: SİZİZ bir hayat düşünemiyorum. Kaç yaşına gelerseniz gelin, simitlerinize krem peynir koymaya devam edeceğim.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Yaz Serisi:

1. Düştüğümüz Yaz
2. Seni Kurtardığım Yaz
3. Beni Bulduğun Yaz
4. Seni Yok Ettiğim Yaz (Mayıs 2024)

Şeytan Serisi:

1. Şeytanla Anlaşma
2. Şeytan ve Derin Mavi Deniz
3. Tanıdığınız Şeytan 4. Şeytan Hakkını Alır

Langstrom Kardeşler:

1. Olivia'yı Uyandırmak 2. Boğulan Erin

Paralel Seri:

1. Paralel 2. Kesişme
3. Zamanın Ötesinde 4. Sonsuzluğun Ötesinde

Çeşitli:

Undertow Bizden Başka Kimse Yok

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'ta [Elizabeth O'Roark Books](#) adresinde güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında bolca şikayet için ona katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.